JAMES PATTERSON

ȘI MAXINE PAETRU

4 IULIE

JAMES PATTERSON
MAXINE PAETRO

4 IULIE

Original: 4th of July

Traducere
Adrian Deliu

RAO
Rao International Publishing, 2007

Mulţumirile şi recunoştinţa noastră faţă de poliţistul de elită, căpitanul Richard Conklin, de la Biroul de Investigaţii al Departamentului de Poliţie din Stamford, Connecticut, precum şi faţă de doctorul Humphrey Germaniuk, medic legist al districtului Trumbell din Ohio, un mare profesor şi renumit practician de patologie judiciară. Şi mulţumiri speciale lui Mickey Sherman, un extraordinar avocat al apărării în procesele penale, pentru foarte înţeleptele sale sfaturi.

De asemenea, le suntem foarte recunoscători lui Lynn Colomello, Ellie Shurtleff, Linda Guynup Dewey şi Yukie Kito, pentru excepţionalul lor ajutor în ceea ce priveşte cercetările pe teren şi pe web.

CUPRINS

Partea Întâi NIMĂNUI NU-I PASĂ

Partea a doua CONCEDIU NEPLANIFICAT

Partea a treia ÎNAPOI ÎN SUA

Partea a patra PROCES ŞI SUFERINŢĂ

Partea a cincea MIEUNAT DE PISICĂ

EPILOG

Partea Întâi
NIMĂNUI NU-I PASĂ

Capitolul 1

Era chiar înainte de ora patru dimineaţa, într-o zi din timpul săptămânii. Mintea mea deja trepida cu mult înainte ca Jacobi să tragă maşina cu botul în faţă la Lorenzo, un „hotel turistic” mizerabil care închiria camere şi cu ora, dintr-un cvartal din districtul Tenderloin din San Francisco, o zonă atât de restrictivă, încât nici soarele n-ar îndrăzni să treacă strada.

Trei dintre băieţii îmbrăcaţi în alb şi negru erau lângă bordură, iar Conklin, primul ofiţer care ajunsese la faţa locului, înconjura zona cu bandă de semnalizare. La fel făcea şi un alt ofiţer, Les Arou.

— Ce-avem aici? i-am întrebat pe Conklin şi pe Arou.

— Bărbat, alb, doamnă locotenent. Spre sfârşitul adolescenţei, cu ochii bulbucaţi şi bine aranjat, mi-a spus Conklin. Camera douăzeci şi unu. Nu sunt semne de forţare a intrării. Victima e în cadă, la fel ca ultima dată.

O duhoare de pişat şi de vomă ne-a întâmpinat, în clipa în care eu şi Jacobi am intrat în hotel. Nu exista niciun clopoţel la recepţie. Nu erau nici lifturi sau room-service. Oamenii nopţii s-au retras în umbră, mai puţin o prostituată tânără, cu tenul cenuşiu, care l-a tras deoparte pe Jacobi.

— Dă-mi douăzeci de dolari, am auzit-o spunând. Am un număr de înmatriculare.

Jacobi a scos la iveală o bancnotă de zece, în schimbul unei bucăţi de hârtie, şi apoi s-a întors către tejgheaua recepţionerului şi l-a întrebat pe tip despre victimă. Avea vreun coleg de cameră, o carte de credit, vreo particularitate?

Am trecut pe lângă un drogat şi am urcat scara până la etajul doi. Uşa de la camera douăzeci şi unu era deschisă şi un boboc stătea de pază în prag.

— Bună seara, doamnă locotenent Boxer.

— E dimineaţă, Keresty.

— Da, doamnă, a răspuns el, conducându-mă înăuntru şi dându-mi la semnat hârtiile din mapa lui.

Era mai întuneric decât pe hol în camera de nici patru metri pe patru. Siguranţa sărise, iar draperiile subţiri atârnau ca nişte linţolii în faţa geamurilor prin care intra lumina din stradă. M-am apucat de treabă, încercând să-mi dau seama care puteau să fie probele, care nu, atentă să nu calc pe ceva. Erau prea al naibii de multe acolo şi prea puţină lumină.

Mi-am îndreptat razele lanternei spre fiolele de crack[1] de pe pat, spre salteaua pătată cu sânge uscat, spre maldărele împuţite de gunoi şi de ţoale de peste tot. Mai era în colţ un fel de chicinetă, plita era încă încinsă, iar în chiuvetă se vedeau urme de droguri.

Aerul din baie era dens, aproape lăptos. Mi-am strecurat lumina lanternei de-a lungul firului care şerpuia din priza de lângă chiuvetă, dincolo de vasul de toaletă înfundat, până spre cadă.

Mi s-a întors stomacul pe dos în clipa când l-am zărit pe băiatul mort. Era complet gol, un blond costeliv cu un piept fără păr, pe jumătate şezând în cadă, cu ochii ieşiţi din orbite, cu spumă la gură şi la nări. Cablul electric avea la celălalt capăt un prăjitor vechi de pâine, care lucea de sub apa din cadă.

— Rahat, am spus, în timp ce Jacobi intra în baie. Iar o luăm de la capăt.

— Chiar că-i prăjit, a zis Jacobi.

În calitate de ofiţer comandant la Omucideri, nu mai era necesar să fac munca practică de detectiv. Dar, în asemenea cazuri, pur şi simplu nu puteam să stau deoparte.

Încă un puşti care fusese electrocutat, dar de ce? Era o victimă aleatoare a violenţei sau era ceva personal? Cu ochii minţii, mi-l închipuiam pe băiat zvârcolindu-se de durere în timp ce curentul trecea prin el şi-i oprea bătăile inimii.

---

[1] Numele purtat de un drog puternic, o varietate neprelucrată a cocainei. (n.tr.).

Apa de pe gresia spartă mi se îmbiba în cracii pantalonilor. Am ridicat un picior şi-am împins uşa de la baie cu vârful pantofilor, ştiind foarte bine ce aveam să văd. Uşa s-a închis cu un scârţâit prelung al balamalelor, care probabil că nu fuseseră niciodată unse.

Trei cuvinte erau vopsite cu un spray pe uşă. Pentru a doua oară în câteva săptămâni, mă întrebam ce mama naibii însemnau.

„NIMĂNUI NU-I PASĂ.”

Capitolul 2

Arăta ca şi cum ar fi fost o sinucidere neobişnuită, doar că sprayul cu vopsea nu se afla pe nicăieri prin preajmă. I-am auzit pe Charlie Clapper şi pe cei din echipa de la CSU[2] sosind şi începând să-şi despacheteze echipamentele de analiză în camera alăturată. M-am dat deoparte în timp ce fotograful îi făcea poze victimei, iar apoi am smuls cablul din priză.

Charlie schimbase siguranţa.

— Mulţumescu-Ţi, Doamne! a zis el, în clipa în care lumina a învăluit locul acela îngrozitor.

Scotoceam prin hainele victimei, fără să găsesc măcar o urmă de act de identitate, când Claire Washburn, prietena mea cea mai bună şi legistul-şef al Poliţiei din San Francisco, intră pe uşă.

— E destul de nasol, i-am spus lui Claire, în timp ce intram în baie.

Claire este o pată de culoare în viaţa mea şi mă simt mai apropiată de ea decât de propria soră.

— Am tot simţit un imbold.

— Să faci ce anume? m-a întrebat, cu blândeţe, Claire.

Am înghiţit cu greu, încercând să împing cât mai jos nodul care mi se ridica în gât. Mă obişnuisem cu o grămadă de lucruri, dar niciodată nu m-aş putea obişnui cu ideea de ucidere a unor copii.

— Pur şi simplu, vreau să întind mâna şi să trag dopul din cadă.

Victima părea şi mai îngrozitoare la lumina zilei. Claire s-a lăsat pe vine lângă cadă, înghesuindu-şi corpul într-un spaţiu mult prea mic.

— Edem pulmonar, a remarcat ea examinând spuma roz care se afla pe nările şi buzele băiatului mort. Apoi a urmărit cu degetele urmele vineţii de pe buze şi din jurul

[2] Abreviere de la Crime Scene Unit, desemnând în unele zone ale SUA echipa de investigatori de la locul unei crime. (n.tr.).

ochilor. A cam fost bătut înainte să fie electrocutat în modul ăsta.

I-am arătat crestătura verticală de pe obrazul lui.

— Ce zici de asta?

— Vrei părerea mea? Se va potrivi cu maneta de la prăjitorul de pâine. Mi se pare că l-au bătut bine cu el *înainte* să i-l azvârle în cadă.

Mâna băiatului atârna pe marginea căzii. Claire a ridicat-o încetişor, răsucind-o.

— Nu e ţeapănă. Corpul e încă destul de cald, şi paloarea abia acum apare. E mort de mai puţin de douăsprezece ore, poate chiar mai puţin de şase. N-are leziuni vizibile. Şi-a trecut apoi mâna prin părul încâlcit al băiatului, ridicându-i şi buza vânătă de sus cu degetele ei înmănuşate. N-a mai fost de mult la dentist. Ar putea să fie un fugar.

— Mda, am spus.

Apoi trebuie c-am rămas tăcută preţ de un minut, sau cam aşa ceva.

— La ce te gândeşti, scumpo?

— Că mai am încă un John Doe[3] pe cap.

Îmi aminteam de un alt John Doe adolescent, un puşti fără casa care fusese omorât într-un astfel de loc în perioada când îmi începeam cariera la Omucideri. Fusese unul dintre cele mai groaznice cazuri ale mele, şi, zece ani mai târziu, moartea lui încă mă obseda.

— O să ştiu mai multe după ce-o să-l punem pe băiatul ăsta pe masa mea, a zis Claire, în timp ce Jacobi îşi vâra din nou capul pe uşă.

— Informatorul m-a anunţat că numărul acela parţial de înmatriculare e al unui Mercedes. Unul negru.

Un Mercedes negru fusese văzut şi la scena celeilalte crime prin electrocutare. Am rânjit, cuprinsă de un val de speranţă. Da, devenea ceva personal. Aveam să-l găsesc pe ticălosul care-i omorâse pe copiii ăştia şi aveam să-l vâr după gratii înainte să apuce s-o mai facă din nou.

---

[3] Nume fictiv care desemnează o persoană necunoscută, neidentificată. (n.tr.).

Capitolul 3

Între timp, trecuse o săptămână de la coşmarul din hotelul Lorenzo. Laboratorul de analize criminalistice încă mai trecea prin sită resturile abundente din camera 21, iar numărul de înmatriculare parţial, din trei caractere, al sursei noastre de informaţii era fie pe jumătate greşit, fie aruncat la întâmplare. Cât despre mine, mă trezeam în fiecare dimineaţă întoarsă pe dos şi necăjită pentru faptul că n-ajungeam nicăieri cu cazul acesta urât.

Copiii ucişi mă bântuiau în timp ce-mi conduceam maşina către Susie's, ca să mă întâlnesc cu fetele. Susie's e o cafenea de cartier, un loc drăguţ, cu pereţii vopsiţi în culori tropicale, unde se serveşte mâncare caraibiană foarte condimentată, dar gustoasă.

Eu, Jill, Claire şi Cindy adoptaserăm acest loc ca fiind sanctuarul şi totodată locul nostru de întâlnire. Discuţia noastră directă, ca între fete, nestânjenită de grade sau de funcţii, îşi croise deseori drum prin hăţişul mai multor săptămâni de birocraţie ale departamentelor din poliţie. Împreună, chiar în acest loc făcuserăm lumină în multe cazuri.

Le-am zărit pe Claire şi pe Cindy în separeul „nostru" din spate. Claire râdea de o replică de-a lui Cindy, ceea ce se întâmpla deseori, deoarece Claire are un râs grozav, iar Cindy este o fată foarte amuzantă, dar şi un reporter de investigaţii de primă mână la *Chronicle.* Jill, desigur, nu mai era printre noi.

— Iau şi eu ce-aţi comandat voi, le-am spus, în timp ce mă strecuram în separeu, alături de Claire. Pe masă erau o carafă cu margarita şi patru pahare, dintre care două goale. Mi-am umplut un pahar şi-am privit spre prietenele mele, simţind acea legătură aproape magică formată între noi datorită tuturor lucrurilor prin care trecusem împreună.

— Am impresia că ai nevoie de o transfuzie, a glumit Claire.

— Jur că aşa e. Daţi-mi încoace paharul.

Am luat o înghiţitură din băutura rece, am înşfăcat ziarul de lângă Cindy şi l-am răsfoit, până când am găsit un reportaj îngropat la pagina 17 a rubricii Fapt divers, în jumătatea de jos a paginii, imediat sub îndoitură. „Se caută informaţii despre crimele din districtul Tenderloin.”

— Se pare că povestea e mai importantă doar în mintea mea, am zis.

— Oamenii care mor pe stradă nu ajung pe prima pagină, a replicat Cindy, cu compasiune.

— E ciudat, le-am zis fetelor. De fapt, avem *prea multe* informaţii. Şapte mii de amprente. Păr, fibre, o tonă de ADN inutil de pe un covor care n-a mai fost aspirat de pe vremea când Nixon era copil. M-am oprit din vorbit doar cât mi-am desfăcut părul şi mi l-am lăsat liber pe spate. Pe de altă parte, având în vedere potenţialii suspecţi care mişună prin districtul Tenderloin, tot ceea ce avem este un rahat de fir.

— E nasol, Linds, a spus Cindy. Şeful se ţine de curul tău?

— Nu, am răspuns, bătând cu degetul arătător în notiţa minusculă despre crimele din districtul Tenderloin. Cum spune şi criminalul, nimănui nu-i pasă.

— Mai linişteşte-te, draga mea, a intervenit Claire. O să-i dai de capăt chestiei ăsteia. Întotdeauna afli făptaşul.

— Mda, destul despre asta. Jill m-ar da dracului dacă m-ar auzi plângându-mă.

— Ea zice: „Nici o problemă”, a spus Cindy zâmbind, în timp ce arăta spre scaunul gol al lui Jill.

Ne-am ridicat paharele şi le-am ciocnit.

— Pentru Jill! am zis toate trei, la unison.

I-am umplut şi lui Jill paharul şi l-am trecut de la una la alta, în amintirea lui Jill Bernhardt, un excepţional adjunct de procuror districtual şi prietena noastră, care fusese ucisă cu doar câteva luni în urmă. Ne era cumplit de dor de ea, şi chiar am vorbit despre asta. După un timp, chelneriţa noastră, Loretta, ne-a adus o altă carafă cu margarita, ca s-o înlocuiască pe cea goală.

— Pari veselă, i-am spus lui Cindy, care se grăbea să ne dea veştile.

Cunoscuse un tip, un hocheist care juca la San Jose Sharks, şi era destul de mulţumită de situaţia actuală. Eu şi Claire am început s-o pistonăm, cerându-i detalii, în timp ce formaţia de reggae îşi acorda instrumentele şi, destul de curând, cântam toate un cântec de-al lui Jimmy Cliff şi băteam ritmul cu linguriţele în pahare.

În sfârşit, începusem să mă simt liberă în Tărâmul Margarita, când mi-a sunat Nextelul[4]. Era Jacobi.

— Vino afară să discutăm, Boxer. Sunt la câteva străzi de tine. Am găsit ceva despre Mercedes.

Ar fi trebuit să spun: „Du-te fără mine, eu sunt în timpul liber”. Dar era cazul *meu,* aşa că trebuia să merg. Am aruncat câteva bancnote pe masă, le-am trimis fetelor pupături şi-am ţâşnit spre uşă. Ucigaşul se înşela în legătură cu un lucru: *cuiva îi păsa.*

[4] Telefon mobil conectat la reţeaua Sprint Nextel Corporation, una dintre cele mai mari din lume, cu peste 50 de milioane de abonaţi. (n.tr.).

Capitolul 4

M-am suit pe locul din dreapta al maşinii noastre gri de serviciu, un Crown Vic fără însemne distinctive.

— Încotro? l-am întrebat pe Jacobi.

— Districtul Tenderloin, mi-a răspuns. Un Mercedes negru a fost văzut circulând pe-acolo. Nu părea să se potrivească prea mult cu cartierul.

Inspectorul Warren Jacobi îmi fusese partener. Acceptase promovarea mea cu destulă uşurinţă, având în vedere situaţia: avea cu zece ani mai multă vechime decât mine, cu zece ani mai mult în muncă şi cu şapte în grad. Încă ne mai asociam în anumite cazuri şi, deşi de obicei el îmi raporta mie, acum era cazul ca eu să îl informez, aşa că am zis:

— Am băut un pic la Susie’s.

— Bere?

— Margarita.

— Cât înseamnă un pic? m-a întrebat, răsucindu-şi capul lui mare spre mine.

— Una şi jumătate, am spus, fără să recunosc şi treimea pe care o băusem pentru Jill.

— Te simţi în stare să vii încolo?

— Mda, sigur. Sunt bine.

— Nici să nu te gândeşti că o să conduci.

— Am cerut eu asta?

— E un termos în spate.

— Cafea?

— Nu, e ca să te poţi pişa în el, pentru că n-avem timp să ne oprim pe undeva.

Am izbucnit în râs şi m-am întins după cafeaua din spate. Jacobi se pricepea de minune să facă glume nesărate. În timp ce o scurtam spre Sixth Street, chiar la sud de Mission, am zărit o maşină care se potrivea descrierii, într-o zonă de parcare cu plata orară.

— Ia uite, Warren. Copilul nostru.

— Bine ochit, Boxer.

În afară de faptul că-mi crescuse tensiunea arterială, mare lucru nu se întâmpla pe Sixth Street. O mulţime de vitrine mohorâte şi dărăpănate şi blocuri de garsoniere pustii, cu ferestrele acoperite cu placaj. Pierde-vară bălăbănindu-se şi oameni fără case sforăind sub mormanele lor de gunoaie. Un vagabond ciudat privea maşina neagră, strălucitoare.

— Sper să nu şterpelească naibii nimeni chestia asta, am spus. Parc-ar fi un Steinway[5] pe un maidan cu gunoaie.

Am anunţat prin staţie locul în care ne aflam şi ne-am postat la o jumătate de stradă distanţă faţă de Mercedes. Am introdus numărul de înmatriculare în computerul nostru şi, de data asta, am câştigat jackpotul. Maşina era înmatriculată pe numele doctorului Andrew Cabot, din Telegraph Hill.

Am sunat la secţie şi l-am rugat pe Cappy să-l caute pe doctorul Cabot în baza de date de la NEIC[6] şi să mă anunţe. Apoi ne-am pregătit amândoi pentru o aşteptare îndelungată. Oricine-ar fi fost Andrew Cabot, era, în mod cert, pasionat de vizitele prin mahalale. În mod normal, statul la pândă este la fel de fascinant ca porţia de cereale de ieri, iar eu băteam deja darabana pe bordul maşinii. Unde naiba era Andrew Cabot? Ce căuta pe-aici?

Douăzeci de minute mai târziu, o maşină care curăţa strada, un utilaj mare şi galben, ca o carapace de tatu cu avertizoare luminoase şi sirene urlătoare pe partea din spate, a trecut chiar pe-acolo pe lângă trotuar, aşa cum făcea în fiecare seară. Vagabonzii s-au ridicat de pe pavaj, ca să evite să fie măturaţi. Hârtiile se roteau în vârtejuri în lumina slabă a becurilor de pe stradă.

---

[5] Celebra marcă de piane (numele complet: Steinway Sons), fondată în anul 1853 la New York de emigrantul german Heinrich Engelhardt Steinweg, care şi-a americanizat ulterior numele, transformându-l în Henry E. Steinway. (n.tr.).

[6] Abreviere de la National Crime Information Center, baza de date centralizată a Statelor Unite care cuprinde informaţii legate de crime. (n.tr.).

Maşina de salubritate ne-a blocat vederea pentru câteva momente, iar după ce a trecut, eu şi Jacobi am văzut acelaşi lucru exact în acelaşi moment: ambele uşi din faţă ale maşinii se închideau.

Automobilul se punea în mişcare.

— Şi vremea e ca să dansăm, a zis Jacobi.

Am aşteptat câteva secunde, încordaţi, până când un Camry maro s-a strecurat între noi şi obiectul urmăririi noastre. Am anunţat şi prin radio dispeceratul:

— Urmărim un Mercedes negru, QZW26C, se îndreaptă spre nord, pe Sixth, spre Mission. Cerem unităţi în zonă… *ah, fir-ar!*

Părea să fie vorba despre un demaraj rapid, dar, fără vreun avertisment sau vreun motiv aparent, şoferul Mercedesului a accelerat, lăsându-ne departe în spate, învăluiţi de praful proaspăt spălat.

Capitolul 5

Am privit fără să-mi vina a crede cum stopurile Mercedesului se transformau în nişte gămălii mici şi roşietice, îndepărtându-se din ce în ce mai mult, în timp ce şoferul din Camry trăgea cu spatele, grijuliu, într-un spaţiu pentru parcare, ţintuindu-ne în loc.

Am înşfăcat microfonul şi-am lătrat prin sistemul de amplificare al maşinii:

— Eliberează strada! Mişcă-te imediat!

— Dă-l în mă-sa, a exclamat Jacobi.

Apoi a apăsat comutatoarele care porneau sirena şi girofarul şi, în timp ce acestea se aprindeau, am trecut în viteză pe lângă Camry, atingându-i uşor un stop.

— Bună treabă, Warren.

Am zburat prin intersecţia cu Howard Street, iar eu am cerut prin staţie un cod 33[7], ca să se ţină liberă frecvenţa radio pentru urmărire.

— Mergem spre nord, pe Sixth, la sud de Market, în urmărirea unui Mercedes negru, încercăm să-l oprim. Toate unităţile din zonă să vină în această direcţie.

— Motivul urmăririi, locotenent?

— Investigaţie de crimă în derulare.

Adrenalina îmi inunda trupul. Aveam să punem mâna pe drăguţul ăsta, şi mă rugam să nu omorâm niciun trecător nevinovat între timp. Echipajele îşi raportau poziţiile prin radio, în timp ce noi treceam pe lângă Mission, cu aproape o sută la oră.

Mi-am înfipt piciorul într-o frână imaginară, în timp ce Jacobi trecea ca din puşcă prin Market, cea mai mare şi aglomerată stradă din oraş, plină acum cu autobuze, trenuri Muni[8] şi semafoare care-şi schimbau culoarea cu întârziere.

---

[7] Mai precis, 10-33 *(ten-thirty-three),* cod folosit de poliţiştii americani cu semnificaţia de *emergency* (situaţie de urgenţă), sau *all units stand by* (toate echipajele să fie pregătite), sau *officer needs help* (un ofiţer de poliţie solicită ajutor). (n.tr.).

— Bagă dreapta! i-am strigat lui Jacobi. Mercedesul a virat spre Taylor la o intersecţie. Eram la două lungimi de maşină în spate, dar nu suficient de aproape încât să ne dăm seama, prin întunericul serii, cine conducea.

Am urmărit maşina pe Ellis, îndreptându-ne spre vest, spre hotelul Coronado, unde se petrecuse prima crimă prin electrocutare. Ăsta era domeniul ucigaşului, nu? Ticălosul cunoştea străzile la fel de bine ca mine.

Maşinile au îmbrăţişat strâns curba; zburam prin intersecţii cu o sută treizeci la oră, cu sirenele urlând, urcând dealul cu acceleraţia la maximum, planând prin aer pentru câteva clipe cu inimile cât un purice, înainte de a ateriza pe panta descendentă… şi chiar şi aşa, am pierdut Mercedesul pe la Leavenworth, unde maşinile şi pietonii împânzeau intersecţia.

Am ţipat din nou în microfon şi i-am mulţumit lui Dumnezeu în clipa în care am auzit un anunţ prin radio:

— Îl avem în raza vizuală, locotenent. Mercedes negru îndreptându-se spre vest, pe Turk, cu o sută douăzeci la oră.

Un alt echipaj s-a alăturat urmăririi la Hyde.

— Bănuiesc că se îndreaptă spre Polk, i-am spus lui Jacobi.

— Exact aşa m-am gândit şi eu.

Ne-am abătut de la ruta principală, am trecut pe lângă Palatul de Vechituri al lui Krim şi Kram, de pe colţul străzii Turk, apoi am intrat pe Polk, spre nord. Sunt cam zece alei cu sens unic care se ramifică din Polk. Le-am scrutat din priviri în timp ce treceam pe lângă Willow, Ellis şi Olive.

— Ăsta-i, îşi târăşte curu’, i-am strigat lui Jacobi. Mercedesul şontâcăia acum cu cauciucul din dreapta spate spart, cotind pe lângă teatrul Mitchell Brothers şi apoi pe Larkin.

M-am apucat de bord cu ambele mâini în timp ce Jacobi gonea pe străzi. Mercedesul a pierdut controlul, a acroşat o camionetă parcată, a zburat pe trotuar şi a intrat într-o

[8] Denumire purtată de liniile de metrou uşor din San Francisco, administrate de municipalitate. (n.tr.).

cutie pentru scrisori. S-a auzit un zgomot de metal strivit când cutia a izbit şasiul maşinii, care apoi s-a oprit, cu ceea ce-i mai rămăsese din bot arătând spre cer, într-un unghi de patruzeci şi cinci de grade, cu partea şoferului lăsată pieziş spre rigolă.

Capota s-a ridicat brusc, şi aburii au început să ţâşnească din radiatorul care cedase. Mirosul de cauciuc ars şi aroma de măr caramelizat a antigelului umpleau aerul.

— *Sus mâinile!* am strigat. *Imediat!*

Am observat că ambii ocupanţi ai maşinii erau ţintuiţi în loc de airbaguri. În timp ce acestea se dezumflau, am izbutit să arunc o primă privire spre chipurile celor doi. Erau doi băieţi, albi, poate de treisprezece sau de paisprezece ani, şi erau îngroziţi.

În timp ce eu şi Jacobi ne strângeam armele cu ambele mâini, înaintând spre maşină, cei doi copii au început să zbiere din toţi rărunchii.

Capitolul 6

Inima îmi bătea de să-mi sară din piept şi eram furioasă; în afară de cazul în care doctorul Cabot nu era de vârsta lui Doogie Howser[9], era clar că nu se afla în maşina asta. Copiii ăştia ori erau idioţi, ori vitezomani, ori hoţi de maşini… sau, poate, toate trei la un loc.

Mi-am menţinut arma îndreptată spre fereastra din dreptul şoferului.

— Ridicaţi-vă mâinile. Aşa. Atingeţi tavanul. *Amândoi!* Lacrimile curgeau şiroaie pe obrajii şoferului şi, şocată, mi-am dat seama de faptul că era o fată. Avea părul scurt, cu vârfurile roz, nu era machiată, n-avea cercei: o versiune punk din revista *Seventeen* care nu-i prea reuşise. În clipa în care şi-a ridicat mâinile, am observat că avea cioburi pe tricoul ei negru. Numele îi atârna de un lanţ la gât.

Recunosc că am urlat la ea. Tocmai trecusem printr-o urmărire care ne-ar fi putut omorî pe toţi.

— Ce *naiba* îţi închipuiai că faci, Sara?

— Îmi pare rrrău, s-a văicărit ea. Doar că… de-abia acum învăţ să şofez. Ce o să-mi faceţi?

Nu-mi venea să cred.

— Ai fugit de poliţie pentru că n-aveai permis de conducere? Ai înnebunit?

— O să ne omoare, a zis celălalt puşti, un băiat deşirat, atârnat de centura de siguranţă care-l ţinea de scaun.

Băiatul avea ochii căprui mari şi păr blond care-i cădea peste ei. Nasul îi sângera, probabil rupt în urma loviturii primite de la airbag. Lacrimile îi şiroiau pe obraji.

— Vă rog să nu ne spuneţi. Ziceţi doar că maşina a fost furată, sau ceva de genul ăsta, şi lăsaţi-ne să plecăm. Tata chiar o să ne omoare.

---

[9] Personajul principal al showului de televiziune omonim, prezentat pe ABC Channel între anii 1989-1993; Doogie Howser era un medic adolescent, care absolvise facultatea la vârsta de zece ani. (n.tr.).

— De ce? l-a întrebat, sarcastic, Jacobi. N-o să-i placă noul ornament de pe capota maşinii lui de şaizeci de mii de dolari? Ţineţi-vă mâinile la vedere şi ieşiţi afară cât se poate de încet.

— Nu pot. Sunt bloca-a-a-at, s-a plâns băiatul.

L-am văzut ştergându-şi nasul cu dosul mânecii, întinzându-şi sângele pe faţă. Apoi, a început să vomite pe bordul maşinii.

Jacobi a mormăit:

— Au, fir-ar!

Imboldul de a le sări în ajutor a câştigat până la urmă. Ne-am băgat armele la loc. A fost nevoie să ne unim forţele pentru a smulge uşa avariată de pe partea şoferului. Mi-am vârât mâna înăuntru şi-am oprit motorul, apoi i-am scos pe puştani din vehicul, punându-i pe picioare.

— Ia să-ţi vedem actele, Sara, am zis. Mă întrebam dacă nu cumva tatăl ei era doctorul Cabot şi dacă puştanilor le era frică de el pentru un motiv întemeiat.

— Aici, a zis Sara. În portofelul meu.

Jacobi tocmai suna după o ambulanţă, când fata şi-a vârât mâna în buzunarul interior al jachetei şi a scos de-acolo un obiect atât de neaşteptat şi de înfiorător, încât mi-a îngheţat sângele în vine.

Am ţipat:

— ARMĂ!

Cu o fracţiune de secundă înainte să mă împuşte.

Capitolul 7

Părea că durează o veşnicie, fiecare secundă era diferită de cea de dinaintea ei, dar adevărul este că totul s-a petrecut în mai puţin de un minut.

Am tresărit, răsucindu-mă într-o parte, simţind glonţul cum mă izbeşte în umărul stâng. Apoi, o altă împuşcătură în coapsă. Chiar în timp ce mă chinuiam să înţeleg, picioarele mi s-au înmuiat şi m-am prăbuşit la pământ. Am întins o mână către Jacobi şi-am văzut cum i se aşterne uimirea pe chip.

Nu mi-am pierdut cunoştinţa. L-am zărit pe băiat împuşcându-l pe Jacobi: *pac-pac-pac.* Apoi s-a apropiat de el şi l-a izbit cu piciorul în cap. Am auzit-o pe fată spunând:

— Hai, Sammy, s-o ştergem de-aici!

Nu simţeam durere, ci doar furie. Gândeam la fel de limpede ca în orice alt moment din viaţa mea. Uitaseră de mine. Am întins mâna după Glock-ul meu de 9 milimetri, pe care încă-l aveam la centură, mi-am strâns palma pe tocul lui şi m-am ridicat în capul oaselor.

— *Aruncă pistolul!* am ţipat, îndreptându-mi arma spre Sara.

— *Du-te dracului, curvo!* a strigat şi ea, în semn de răspuns.

Chipul îi era împietrit de groază în timp ce-şi ridica arma ei de 22 spre mine şi trăgea de trei ori. Am auzit cartuşele şuierând pe trotuar în jurul meu.

Se ştie că e destul de greu să-ţi nimereşti ţinta cu un pistol, dar am făcut ceea ce fusesem învăţată să fac. Am ţintit spre partea centrală, spre mijlocul pieptului ei, după care am apăsat pe trăgaci de două ori: *bum-bum.* Chipul Sarei s-a schimonosit, în timp ce fata se prăbuşea. Am încercat să mă pun pe picioare, dar n-am izbutit să mă ridic decât într-un genunchi.

Băiatul cu faţa plină de sânge încă mai avea un pistol în mână. L-a îndreptat spre mine.

— Aruncă-l! i-am strigat.

— Mi-ai împuşcat sora!

Am ochit şi am apăsat iar trăgaciul de două ori: *bum-bum.* Băiatul a scăpat pistolul, iar trupul i-a devenit moale. A scos un ţipăt şi s-a prăbuşit la pământ.

Capitolul 8

Era o tăcere groaznică pe Larkin Street. Apoi au început zgomotele. La un aparat de radio se auzea o piesă rap, undeva nu prea departe. Auzeam gemetele uşoare ale băiatului. Auzeam sirenele poliţiei apropiindu-se.

Jacobi nu se mişca deloc. L-am strigat, dar n-a răspuns. Mi-am scos Nextelul de la centură şi, străduindu-mă din răsputeri, am sunat.

— *Doi ofiţeri căzuţi. Doi civili căzuţi. E nevoie de asistenţă medicală. Trimiteţi două ambulanţe. Acum.*

Dispecerul îmi punea întrebări: poziţia, numărul insignei, poziţia din nou.

— Locotenente, eşti bine? Lindsay! Răspunde-mi!

Sunetele se depărtau şi se apropiau. Am scăpat telefonul şi mi-am lăsat capul pe pavajul moale, atât de moale. Împuşcasem copii. Copii! Le privisem chipurile şocate în timp ce se prăbuşeau. Of, Dumnezeule, ce făcusem?

Simţeam sângele cald adunându-se sub gâtul meu şi în jurul piciorului. Revedeam scena în minte de nenumărate ori, de această dată izbindu-i pe copii de maşină. Punându-le cătuşe. Bruscându-i. Fiind deşteaptă. Fiind competentă!

Fuseserăm proşti, într-un mod de neiertat, iar acum aveam să murim cu toţii. Din fericire, întunericul s-a lăsat asupra mea şi-am închis ochii.

Partea a doua
CONCEDIU NEPLANIFICAT

Capitolul 9

Un bărbat stătea tăcut într-o maşină cenuşie, fără însemne distinctive, pe Ocean Colony Road, în cea mai plăcută zonă din Half Moon Bay, din California. Nu era genul de om care să atragă atenţia, cu toate că nu se încadra în peisaj şi nici nu era într-o misiune oficială de supraveghere a oamenilor care locuiau în casa colonială albă, cu maşini scumpe parcate pe aleea din faţă.

Observatorul ţinea la ochi o cameră foto mai mică decât o cutie de chibrituri. Era un dispozitiv extraordinar, cu un giga de memorie şi un zoom de 10x.

Focaliză imaginea şi apăsă declanşatorul, fotografiindu-i pe membrii familiei care se mişcau în spatele geamului de la bucătărie, mâncându-şi hrănitoarele cereale integrale, purtând o conversaţie normală de dimineaţă la micul dejun.

Exact la 8.06, Caitlin O'Malley deschise uşa din faţă. Purta o uniformă de şcoală, un rucsac purpuriu şi două ceasuri, câte unul la fiecare mână. Părul ei lung, castaniu-roşcat, strălucea.

Observatorul o fotografie pe Caitlin, în timp ce adolescenta se suia pe scaunul din dreapta în SUV[10]-ul Lexus negru parcat pe aleea din faţa casei, şi curând auzi sunetele slabe ale unui post FM de rock.

Punându-şi aparatul de fotografiat pe bord, Observatorul îşi scoase din torpedou carneţelul albastru şi un pix cu mină subţire şi-şi notă ceva cu un scris ordonat, aproape caligrafic.

Era esenţial să noteze totul. Adevăr îi cerea asta.

La 8.09, uşa de la intrare se deschise din nou. Doctorul Ben O'Malley purta un costum gri, uşor, din lână, precum şi un papion roşu care-i strângea gulerul cămăşii albe,

[10] Abreviere de la Sport Utility Vehicle, tip de autoturism care îmbina caracteristicile unui vehicul pentru pasageri cu cele ale unei camionete pentru transportul mărfurilor. (n.tr.).

scrobite. Se întoarse către soţia sa, Lorelei, o sărută uşor pe buze, apoi porni cu paşi mari pe cărarea din faţa casei.

Toată lumea era foarte punctuală.

Micuţul aparat de fotografiat captură imaginile.

Doctorul duse o pungă cu gunoi la pubela albastră de reciclare din colţ. Adulmecă uşor aerul şi privi în josul şi-n susul străzii, trecând cu privirea peste maşina cenuşie şi peste ocupantul ei fără a zăbovi însă asupra lor. Apoi i se alătură fiicei sale în SUV. Câteva clipe mai târziu, doctorul O'Malley ieşi cu spatele în Ocean Colony Road şi se îndreptă spre nord, către autostrada Cabrillo.

Observatorul îşi completă notiţele, după care puse carneţelul, pixul şi aparatul de fotografiat la loc în torpedou.

Acum îi văzuse: fata, în uniforma ei proaspăt călcată şi cu ciorapii albi, până la genunchi, chipul său drăguţ strălucind de bună dispoziţie. Acest lucru îl mişcă într-atât pe Observator, încât ochii i se umplură de lacrimi. Era atât de reală, atât de diferită faţă de tatăl ei, doctorul, în deghizarea lui de cetăţean obişnuit şi cumsecade.

Dar exista şi un lucru care-i plăcea la doctorul Ben O'Malley. Îi plăcea precizia lui chirurgicală. Observatorul se baza pe ea.

Doar că nu-i plăcea să fie luat prin surprindere.

Capitolul 10

O voce-mi ţipa în cap:

— Hei! *Sara!*

M-am trezit tresărind şi-am întins mâna după pistol, dar am descoperit că nu mă puteam mişca sub nici o formă. Un chip întunecat mă privea posomorât, luminat din spate de o strălucire albă, ceţoasă.

— Zâna Măseluţă, am bombănit.

— Mi s-au pus şi porecle mai rele. Începu să râdă. Era Claire. Eram pe masa *ei,* iar asta însemna că eram, cât se poate de clar, pe ducă.

— Claire? mă auzi?

— Tare şi clar, iubito. Mă îmbrăţişă cu o blândeţe aproape maternă. Bine-ai revenit.

— Unde sunt?

— La San Francisco General. La Reanimare.

Ceaţa începea să se risipească. Îmi aminteam de fiorul îngheţat şi întunecat de pe Larkin Street. Copiii ăia… *Jacobi fusese doborât!*

— Jacobi, am zis, căutând-o cu privirea spre Claire. Jacobi n-a supravieţuit.

— E la Terapie intensivă, iubito. Luptă din greu. Claire îmi zâmbi. Uite cine-a venit, Lindsay. Întoarce un pic capul.

A fost nevoie de un efort uluitor, dar mi-am rotit cu greutate capul la dreapta, şi chipul lui frumos mi-a apărut în raza vizuală. Nu se bărbierise, şi pleoapele îi erau grele de oboseală şi îngrijorare, însă simplul fapt că-l vedeam pe Joe Molinari îmi făcea inima să-mi cânte ca un afurisit de canar.

— Joe… Trebuia să fii în DC…

— Sunt aici, draga mea. Am venit imediat cum am aflat.

În clipa în care m-a sărutat, i-am simţit lacrimile pe obrajii mei. Am încercat să-i spun că mă simţeam sfâşiată pe dinăuntru.

— Joe, e moartă. Of, Doamne, am dat-o rău de tot în bară.

— Draga mea, din câte-am auzit eu, n-ai avut de ales. Obrazul aspru al lui Joe s-a lipit de al meu.

— Numărul meu de pager e chiar lângă telefon. Lindsay? Mă auzi? O să mă întorc dimineaţă, mi-a zis el.

— Ce, Joe? Ce-ai spus?

— Încearcă să dormi un pic, Lindsay.

— Sigur, Joe, aşa o să fac…

Capitolul 11

O infirmieră pe nume Heather Grace, o sfântă, dac-a existat vreodată aşa ceva pe Pământ, făcuse rost de un scaun cu rotile. Stăteam în scaun, lângă patul lui Jacobi, în timp ce lumina după-amiezii târzii intra prin fereastra de la Terapie intensivă, scăldând podeaua acoperită cu linoleum albastru. Două gloanţe îi străpunseseră torsul. Unul atinsese un plămân, iar celălalt străpunsese un rinichi. Ca urmare a loviturii primite în faţă, avea nasul spart, şi chipul îi căpătase acum un aspect strălucitor de vânătă coaptă.

Era cea de-a treia mea vizită în tot atâtea zile şi, cu toate că făcusem tot ce putusem ca să-l mai înveselesc, Jacobi era încă într-o dispoziţie cât se poate de sumbră. Îl priveam dormind, când, pe neaşteptate, ochii lui umflaţi se întredeschiseră.

— Salut, Warren.

— Salut, Şmechero.

— Cum te simţi?

— Ca ăl mai mare dobitoc din lume.

A tuşit dureros, iar eu am tresărit, compătimindu-l.

— Uşurel, amice.

— E nasol, Boxer.

— Ştiu.

— Nu pot să-mi iau gândul de la ce s-a întâmplat. Continui să visez despre asta. Se opri şi-şi pipăi bandajul de pe nas. Puştiul ăla m-a lovit în timp ce eu stăteam ca prostu' cu scula-n mână.

— Hm. Cred că era telefonul mobil, Jacobi.

N-a râs. Era semn rău.

— N-am nici o scuză.

— Am făcut doar ce ne-a îndemnat inima.

— Inima? Rahat. Data viitoare, mai puţină inimă, mai mult creier.

Avea dreptate, normal. Ascultam, încuviinţând din cap, adăugând mai multe lucruri în mintea mea. Ca, de

exemplu: „O să mă mai simt vreodată bine cu un pistol în mână?” „O să mai şovăi atunci când n-ar trebui s-o fac?” „O să trag înainte să gândesc?” I-am turnat lui Jacobi apă în pahar. I-am proptit un pai în el.

— Am dat-o în bară. Trebuia să-i pun cătuşele puştiului ăluia…

— Nici să nu te gândeşti, Boxer. *Noi* ar fi trebuit… şi tu probabil că mi-ai salvat viaţa.

În pragul uşii se simţi o urmă de mişcare. Părul şefului de secţie Anthony Tracchio era lins şi dat pe spate, hainele lui de stradă erau curate şi simple, iar în mâini ţinea o cutie cu bomboane. Aducea cu un adolescent care venea la prima întâlnire. Ei, nu chiar.

— Jacobi. Boxer. Mă bucur că v-am prins pe amândoi. Ce faceţi, bine?

Tracchio nu era un tip rău, şi pot spune că se purtase bine cu mine; totuşi, nu eram în relaţii prea călduroase. A ţopăit un pic în vârfurile picioarelor, apoi s-a apropiat de patul lui Jacobi.

— Am veşti.

Deja ne captase întreaga atenţie.

— Puştanii Cabot au lăsat amprente la Lorenzo. O luminiţă îi juca în ochi. Şi Sam Cabot a mărturisit.

— Mama mă-sii! E adevărat? hârâi Jacobi.

— Pe viaţa mamei mele. Băiatul i-a spus unei infirmiere că el şi sora lui se jucau de-a fugarii. Ziceau că jocul se numeşte „glonţ sau scaun cu rotile”.

— Infirmiera o să depună mărturie? am întrebat eu.

— Da, sigur. Mi-a jurat chiar ea.

— „Glonţ sau scaun cu rotile.” Jigodiile alea mici! Jacobi pufni. Un joc…

— Mda, ei bine, jocul ăla s-a terminat. Am găsit chiar şi caiete şi colecţii de poveşti cu crime în dormitorul fetei, la ei acasă. Era obsedată de crime. Ascultaţi, voi doi să vă faceţi bine, da? Nu vă faceţi griji pentru nimic. A, asta e din partea echipei, a mai zis el, întinzându-mi cutia de bomboane de ciocolată Ghirardelli şi o carte poştală cu

„însănătoşire grabnică” şi o grămadă de semnături pe ea. Suntem mândri de amândoi.

Am mai stat de vorbă cam un minut, timp în care l-am rugat să le transmită mulţumiri şi prietenilor noştri de la Curtea de Justiţie. După ce-a plecat, m-am întins şi i-am luat mâna lui Jacobi. Faptul că aproape muriserăm împreună crease între noi o legătură mai profundă decât o prietenie.

— Ei bine, puştanii erau mânjiţi, am zis.

— Mda. Deschide şampania!

Nu puteam să-l contrazic. Faptul că puştanii Cabot erau criminali nu schimba în vreun fel ororile întâmplării. Şi nu schimba ideea pe care o tot cloceam de câteva zile.

— Să-ţi spun ceva, Jacobi. Mă gândesc s-o las baltă. Să renunţ la slujba asta.

— Ei, haide.

— Vorbesc serios.

— Tu n-o să renunţi, Boxer.

I-am netezit o cută a păturii, şi apoi am apăsat pe buton, ca să vină o infirmieră şi să mă ducă în salonul meu.

— Somn uşor, partenere.

— Ştiu. „Nu vă faceţi griji pentru nimic.”

M-am aplecat şi l-am pupat pe obrazul dolofan, pentru prima dată în viaţă. Ştiu că-l durea, dar Jacobi chiar a zâmbit.

Capitolul 12

Era o zi desprinsă parcă din cartea de colorat a unui copil. Soare galben şi strălucitor. Păsările care ciripeau şi mirosul de flori al verii, răspândit peste tot. Chiar şi copacii cu coroanele retezate din faţa spitalului aveau acum mănunchiuri viu colorate de frunze, faţă de ultima dată când mai fusesem eu pe-afară, cu trei săptămâni în urmă.

O zi încântătoare, cu siguranţă, dar într-un fel nu puteam să mai privesc viaţa la fel ca înainte, cu sentimentul acela care se insinuase în sufletul meu, că nu era totul în ordine. Era oare semn de paranoia… sau o presimţire a ceea ce avea să se întâmple?

Pe aleea şerpuitoare care ducea spre intrarea în spital apăru maşina verde a lui Cat, un Subaru Forester. Puteam să-mi văd nepoţelele fluturându-şi mânuţele şi ţopăind de bucurie pe bancheta din spate a maşinii. Odată încătărămată pe locul din dreapta şoferului, dispoziţia mi s-a schimbat în bine. Chiar am început să cânt: *What a day for a daydream…*[11].

— Mătuşă Lindsay, habar n-aveam că ştii să cânţi, s-a mirat micuţa Brigid, în vârstă de şase ani, care apăruse din spate.

— Normal că ştiu. Am cântat la chitară şi vocal tot timpul cât am fost în facultate, nu-i aşa, Cat?

— Noi îi spuneam Top Patruzeci, a răspuns sora mea. Era ca un tonomat uman pe-atunci.

— Ce-i ăla un tooolomat? a întrebat Meredith, care avea doar doi ani şi jumătate.

Am izbucnit în râs şi i-am explicat:

— E ca un CD-player uriaş cu discuri din vinil. Iar apoi a trebuit să-i explic şi ce erau discurile de vinil.

---

[11] „Ce mai zi în care să visezi cu ochii deschişi…”, primul vers al unei cunoscute piese, intitulate *Daydream,* de pe cel de-al doilea album al formaţiei pop americane Lovin’ Spoonful, apărut în anul 1966. (n.tr.).

Am lăsat fereastra în jos, permiţând brizei să-mi răvăşească pe spate părul lung şi blond, în timp ce mergeam spre est, pe Twenty-second Street, spre şirurile de case victoriene cu două sau trei etaje, zugrăvite în culori drăguţe, pastelate, care se întindeau până la marginea dealului Portrero.

Cat m-a întrebat despre planurile mele, iar eu i-am răspuns ridicând din umeri că eram trasă pe dreapta o vreme până când cei de la IAB[12] investigau cazul cu împuşcăturile şi că aveam o grămadă de timp la dispoziţie în calitate de „rănit la datorie”, pe care l-aş putea folosi cum se cuvine. Să-mi fac curat prin dulapuri. Să-mi pun în ordine cutiile alea de pantofi pline cu poze vechi.

— Uite o idee mai bună. Stai la noi acasă până te mai înzdrăveneşti, mi-a propus Cat. Plecăm la Aspen peste o săptămână. Casa îţi rămâne la dispoziţie. Lui Penelope i-ar face bine compania ta.

— Cine-i Penelope?

Fetele din spate au început să chicotească.

— Ciiine-i Penelope?

— E prietena noastră, răspunseră ele în cor.

— Lasă-mi ceva timp de gândire, i-am spus surorii mele, în timp ce coteam la stânga pe Mississippi şi ajungeam în faţa casei victoriene pe care o numeam „acasă”.

Cat tocmai mă ajuta să ies din maşină, când Cindy sări pe treptele din faţa casei, cu draga de Martha alergând în faţa ei.

Căţeluşa mea euforică aproape că m-a dărâmat, lingându-mă şi lătrând atât de tare, încât puteam doar să sper că Cindy mă auzise atunci când îi mulţumisem pentru faptul că avusese grijă de fetiţa mea.

Le-am făcut semne de rămas-bun tuturor şi deja ţopăiam pe scări, visând la o baie fierbinte în cada mea şi la un somn bun în patul meu, când se auzi soneria.

---

[12] Abreviere de la Internal Affairs Bureau, departament din poliţia americană care investighează posibilele încălcări ale legii sau ale conduitei profesionale comise de ofiţerii aflaţi în misiune. (n.tr.).

— Bine, bine, am mormăit eu. Ce-mi închipuiam, că o să primesc flori?

Am tropăit în jos pe scări şi-am deschis larg uşa. Un tânăr străin, îmbrăcat în kaki şi cu un sveter Santa Clara, stătea în prag, cu un plic în mână. Nu m-am încrezut nici o clipă în zâmbetul lui.

— Lindsay Boxer?

— Nu. Adresă greşită, am răspuns sarcastic. Cred că stă prin Kansas.

Tânărul mi-a zâmbit calm… şi mi-a confirmat presimţirea de mai devreme.

Capitolul 13

— Omoară, i-am poruncit lui Martha. Cățeluşa şi-a ridicat privirea spre mine şi a început să dea din coadă. Ciobăneştii scoţieni dresaţi răspund la multe comenzi, dar „Omoară” nu e una dintre ele. Am luat plicul de la puşti, care s-a tras înapoi cu mâinile ridicate. Am trântit uşa după el folosindu-mă de cârjă.

La etaj, în apartamentul meu, pe masa din sticlă şi oţel tubular de pe terasa mea, care oferea o privelişte uluitoare spre San Francisco Bay, am pus plicul, care era, evident, o înştiinţare oficială. Mi-am aşezat cu grijă bietul fund pe scaun.

Martha şi-a lăsat capul pe coapsa mea, iar eu am mângâiat-o uşor, în timp ce priveam peste valurile hipnotice de pe suprafaţa lucitoare a apei.

Minutele treceau încet şi, în clipa în care n-am mai putut să rezist, am deschis plicul şi am despăturit documentul.

Limbajul judecătoresc ţopăia peste tot, printre „ordonanţe, citaţii şi plângeri”, în timp ce încercam să descopăr sensurile. Nu era chiar atât de greu. Doctorul Andrew Cabot mă dădea în judecată pentru „ucidere din culpă, utilizare excesivă a forţei şi comportament nepotrivit al ofiţerului de poliţie”. Cerea o audiere preliminară în termen de o săptămână, ca să-mi pună sechestru pe apartament, pe contul din bancă şi pe oricare alte bunuri pământeşti pe care aş fi putut încerca să le ascund înainte de proces.

Cabot mă dădea pe mine în judecată!

Simţeam că mă ia cu frisoane. Era o nedreptate strigătoare la cer. Mi-am derulat din nou scena în minte. Da, făcusem o greşeală că avusesem încredere în copiii ăia, dar forţă excesivă? Comportament nepotrivit? Ucidere din culpă?

Copiii ăia ucigaşi avuseseră arme asupra lor.

Trăseseră în mine şi în Jacobi, fără ca noi să fi îndreptat înainte armele spre ei. Le ordonasem să arunce pistoalele,

şi abia apoi acţionasem. Jacobi îmi era martor. Era un caz clar de legitimă apărare. Limpede ca lumina zilei!

Dar încă-mi era teamă. Nu, eram îngrozită!

Vedeam de pe acum titlurile. Publicul avea să creadă totul: copiii aceia mici şi drăgălaşi, împuşcaţi fără milă de un poliţist. Presa avea să fie în extaz. Aveam să fiu răstignită de televiziuni.

Ar fi trebuit să-l sun de îndată pe Tracchio, să obţin asistenţă legală, să-mi recapăt controlul. Dar nu puteam să fac nimic. Încremenisem în scaunul meu, paralizată de un sentiment din ce în ce mai apăsător că uitasem ceva important.

Ceva care chiar putea să mă afecteze.

Capitolul 14

M-am trezit leoarcă de transpiraţie. Am luat vreo două Tylenol pentru durere şi un Valium de culoarea cerului, pe care mi-l dăduse psihologul, apoi am început să privesc fix umbrele aruncate de luminile de pe stradă pe tavanul camerei.

M-am rostogolit cu grijă pe partea mea nevătămată şi m-am uitat la ceas. 12.15. Dormisem doar o oră şi aveam sentimentul că mă aştepta o noapte lungă.

— Martha. Aici, fetiţă!

Amica mea a sărit în pat şi s-a cuibărit lângă trupul meu. Într-un minut, picioruşele îi tresăreau în vis, în timp ce creierul meu încă se frământa să înţeleagă noua versiune, de un echivoc exemplar, a lui Tracchio despre „nu vă faceţi griji pentru nimic”.

Mai clar spus:

„O să ai nevoie de doi reprezentanţi, Boxer. Mickey Sherman te va reprezenta din partea Poliţiei din San Francisco, dar vei avea nevoie şi de propriul avocat, să te apere în cazul în care… ei bine, în cazul în care ai făcut ceva în afara datoriei tale.”

„Şi-atunci, cum e? Sunt pe cont propriu?”

Speram ca medicamentele să-mi abată gândurile de la toate astea şi să mă facă să dorm, dar n-a fost aşa. Mental, încă mai întorceam pe toate părţile evenimentele din ziua aceea, întâlnirile stabilite cu Sherman şi cu avocatul *meu,* o tânără pe nume Castellano. Molinari o recomandase călduros… şi e ceva când primeşti o recomandare de acest gen de la un barosan din FBI.

Încă o dată, am tras concluzia că mă îngrijeam cât se poate de bine, date fiind circumstanţele. Dar săptămâna care urma avea să fie groaznică. Aveam nevoie de ceva care să mă înveselească.

M-am gândit la casa lui Cat. Nu mai fusesem acolo de când se mutase, imediat după ce divorţase, acum doi ani, dar peisajul era de neuitat. La doar patruzeci de minute la

sud de San Francisco, Half Moon Bay era o fărâmă de paradis. Era un golf în formă de semilună, cu o plajă cu nisip fin, cu păduri superbe de conifere şi o privelişte panoramică a oceanului; şi era destul de cald în iunie, încât să mă pot relaxa pe terasa lui Cat şi să-mi şterg din minte toate amintirile urâte.

Pur şi simplu, nu mai puteam să aştept până dimineaţă. Am sunat-o pe sora mea la unu fără un sfert. Vocea îi era răguşită de somn.

— Lindsay, normal că vorbesc serios. Vino când vrei tu. Ştii unde sunt cheile.

Mi-am îndreptat gândurile către Half Moon Bay. Dar, de fiecare dată când aţipeam visând la acel paradis, mă trezeam brusc, cu inima bătându-mi nebuneşte. În mod cert, întâlnirea de la tribunal mă obseda într-atât, încât nu mă mai puteam gândi la nimic altceva.

Capitolul 15

Nori grei de furtună se adunaseră deasupra tribunalului din Civic Center, pe McAllister la numărul 400, şi o ploaie biciuitoare îmbiba străzile. După ce scăpasem de cârjă în dimineaţa aceea, mă sprijineam acum de Mickey Sherman, avocat al oraşului San Francisco, în timp ce urcam scările alunecoase ale tribunalului. Mă sprijineam de el din mai multe puncte de vedere.

Am trecut pe lângă doctorul Andrew Cabot şi pe lângă avocatul lui, Mason Broyles, care tocmai ofereau un interviu presei la adăpostul mai multor umbrele negre. Singura binecuvântare era că nici o cameră de luat vederi nu părea îndreptată spre mine.

I-am aruncat o privire fugară lui Mason Broyles în timp ce treceam pe lângă ei. Avea ochii întunecaţi, părul negru şi buza uşor despicată. L-am auzit spunând ceva despre „sălbăticia locotenentului Boxer” şi mi-am dat seama de faptul că avea să mă facă ferfeniţă dacă i se va ivi ocazia. Cât despre doctorul Cabot, tristeţea îi transformase chipul într-o mască împietrită.

Mickey a deschis una dintre uşile grele din sticlă, şi-am intrat în holul tribunalului. Mickey era un avocat recunoscut, respectat pentru inteligenţa sa şi pentru şarmul lui irezistibil. Nu-i plăcea să piardă, şi rareori se întâmpla aşa ceva.

— Uite ce e, Lindsay, mi-a spus el, încercând să-şi strângă umbrela. Se umflă el în pene, însă avem un caz solid. Nu-l lăsa să te doboare. O mulţime de prieteni îţi sunt alături.

L-am aprobat din cap, dar mă gândeam la cum îl ţintuisem pe Sam Cabot într-un scaun cu rotile pentru tot restul vieţii, iar pe sora lui, în cavoul familiei Cabot. Tatăl lor n-avea nevoie de apartamentul în care locuiam sau de amărâtul meu de cont din bancă. Voia să mă distrugă. Şi-şi angajase exact omul potrivit pentru asta.

Eu şi Mickey am urcat pe scările din spate şi am intrat în sala de judecată C, de la etajul doi. În câteva minute, avea să mi se hotărască soarta în acea încăpere mică, obişnuită, cu pereţii cenuşii şi cu fereastra care dădea spre o alee.

Îmi pusesem o insignă cu însemnele Poliţiei din San Francisco pe reverul costumului meu albastru-închis, astfel încât să par îmbrăcată cât mai oficial posibil, fără a purta uniformă însă. Când m-am aşezat lângă el, mi-au venit iarăşi în minte instrucţiunile lui Mickey: „Atunci când te interoghează Broyles, să nu dai explicaţii prea lungi. Da, nu. Atât. O să încerce să te provoace şi să demonstreze că te enervezi uşor şi că de aceea ai apăsat pe trăgaci."

Nu mă considerasem niciodată o persoană nervoasă, dar acum eram foarte furioasă. Fusese o lovitură bună. *O lovitură bună!* Procurorul mă absolvise de vină. Şi acum mă simţeam din nou ca o ţintă. În timp ce rândurile se umpleau cu spectatori, eram conştientă de murmurul care se forma în spatele meu.

„Uite-o pe poliţista care i-a împuşcat pe copii. Aia e."

Dintr-odată, am simţit o mână liniştitoare pe umăr. M-am întors, şi ochii mi s-au umplut de lacrimi în clipa în care l-am văzut pe Joe. Mi-am pus mâna peste a lui, surprinzând în acelaşi timp privirea celeilalte avocate pe care o angajasem, o tânără americană de origine japoneză, cu neobişnuitul nume de Yuki Castellano. Ne-am salutat, iar ea s-a aşezat lângă Mickey.

Murmurul din sală s-a stins dintr-odată în clipa în care aprodul a strigat:

— Toată lumea să se ridice!

Ne-am conformat, în timp ce Onorabila Rosa Algierri se aşeza la locul ei. Judecătoarea Algierri putea să respingă plângerea, şi eu puteam să ies din tribunal, să mă vindec atât fizic, cât şi sufleteşte, să-mi reiau viaţa. Sau putea să aprobe plângerea şi să mă trimită într-un proces care să mă coste totul.

— Eşti bine, Lindsay?

— Niciodată n-am fost mai bine, i-am răspuns lui Mickey. Şi-a dat seama de sarcasmul din vocea mea şi mi-a

atins uşor mâna. O clipă mai târziu, inima a început să-mi bată cu putere. Mason Broyles se ridicase să pledeze împotriva mea.

Capitolul 16

Avocatul lui Cabot a stat atât de mult în picioare, fără să spună nimic, încât tensiunea acumulată în încăpere era atât de densă, că putea fi tăiată cu cuţitul. Cineva din sală a tuşit, cu nervozitate.

— Acuzarea îl cheamă ca martor pe medicul legist Claire Washburn, a spus în cele din urmă Broyles, iar prietena mea cea mai bună s-a aşezat în boxa martorilor, din partea acuzării.

Aş fi vrut să fac cu mâna, să zâmbesc, să fac cu ochiul… orice… dar, desigur, tot ce puteam să fac era să privesc. Broyles şi-a făcut încălzirea cu o serie de paşi uşori de-a lungul scenei, care-au devenit din ce în ce mai repezi, şi apoi a început să gesticuleze.

— În seara zilei de 10 mai aţi făcut autopsia cadavrului Sarei Cabot? a întrebat Broyles.

— Da.

— Ce ne puteţi spune despre rănile ei?

Toată lumea era cu ochii la Claire, care răsfoia un caiet cu notiţe din faţa ei.

— Am găsit două plăgi împuşcate la piept, destul de apropiate. Plaga împuşcată A era o rană penetrantă situată pe partea de sus exterioară a pieptului, cam la cincisprezece centimetri dedesubtul umărului stâng şi la vreo şase centimetri la stânga faţă de cutia toracică.

Mărturia lui Claire era crucială, şi totuşi mintea mea nu era conectată la ceea ce se petrecea în sală, ci se concentra asupra trecutului. Mă vedeam în lumina difuză de pe Larkin Street. O priveam pe Sara scoţându-şi pistolul din jachetă şi trăgând în mine. Cădeam şi ajungeam într-o poziţie incomodă.

— „Aruncă pistolul!”

— „Du-te dracului, curvo!”

Am tras de două ori cu pistolul, şi Sara a căzut la câţiva metri de mine. O omorâsem pe fata aia şi, deşi eram

nevinovată cu privire la acuzaţiile care mi se aduceau, conştiinţa mea era vinovată, vinovată, vinovată.

Am ascultat mărturia lui Claire în timp ce descria cea de-a doua împuşcătură, care trecuse prin sternul fetei.

— Este ceea ce numim un K-cinci, a spus Claire. A trecut prin sacul pericardial, a continuat prin inimă şi s-a terminat în vertebra toracică numărul patru, unde am găsit un proiectil din cupru parţial deformat, de mărime medie.

— Este acesta concordant cu un glonţ de nouă milimetri?

— Da.

— Vă mulţumesc, doctore Washburn. Am terminat cu martorul acesta, onorată instanţă.

Mickey şi-a proptit ambele mâini pe masa apărării şi s-a ridicat în picioare.

— Doamnă doctor Washburn, Sara a murit instantaneu?

— Aşa aş zice. Imediat după împuşcături. Ambele răni erau în inimă.

— Hm. Şi, doamnă doctor, trăsese decedata recent cu o armă?

— Da, am văzut ceva negru la baza degetului ei arătător care se potriveşte cu urma lăsată de un pistol.

— De unde aţi ştiut că sunt reziduurile lăsate de folosirea unei arme?

— În acelaşi fel în care ştii că mama ta e mama ta, a zis Claire, clipind. Pentru că aşa arată. S-a oprit o clipă, până când s-au potolit râsetele, apoi a continuat: în afară de asta, am fotografiat urma aceea, am înregistrat-o şi am analizat-o la laborator, iar rezultatul a fost pozitiv.

— Ar fi putut decedata să tragă în locotenentul Boxer după ce fusese împuşcată?

— Nu văd cum ar putea o fată moartă să tragă în cineva, domnule Sherman.

Mickey a aprobat din cap.

— Aţi observat şi traiectoria acelor gloanţe, doamnă doctor Washburn?

— Da. Erau trase în sus, la unghiuri de patruzeci şi şapte şi patruzeci şi nouă de grade.

— Prin urmare, ca să fim absolut lămuriţi, doamnă doctor, Sara Cabot a tras prima în locotenentul Boxer… iar locotenentul a răspuns trăgând în sus, din locul în care se afla, căzută la pământ.

— După părerea mea, da, aşa s-a întâmplat.

— Aţi numi asta folosire excesivă de forţă, sau violenţă nejustificată, sau purtare neadecvată a poliţiei?

Judecătorul a aprobat obiecţia lui Broyles la această remarcă. Mickey i-a mulţumit lui Claire şi a anunţat-o că era liberă. Zâmbea în timp ce se întorcea la masa noastră. Muşchii mi s-au relaxat şi i-am zâmbit, la rândul meu. Dar audierea abia începuse.

Am tresărit de spaimă când am observat privirea lui Mason Broyles. Ar fi putut fi descrisă doar ca anticipativă. Abia aştepta să vină următorul martor în boxă.

Capitolul 17

— Vă rog, spuneţi-vă numele, a zis Broyles către femeia mică, brunetă, puţin trecută de treizeci de ani.

— Betty d'Angelo.

Ochii ei negri, ascunşi în spatele ochelarilor cu rame mari, s-au îndreptat o clipă către mine, apoi s-au întors spre Broyles. L-am privit pe Mickey Sherman şi-am ridicat din umeri. Din câte ştiam, n-o mai văzusem niciodată pe femeia asta.

— Şi ce profesie aveţi?

— Sunt asistentă medicală la spitalul din San Francisco.

— Eraţi de gardă în noaptea de 10 mai?

— Da.

— Aţi avut ocazia să luaţi sânge de la acuzata, Lindsay Boxer?

— Da.

— Şi de ce anume i s-a luat sânge?

— O pregăteam pentru operaţie, pentru extragerea gloanţelor. Era o chestiune de viaţă şi de moarte. Pierdea mult sânge.

— Da, ştiu, ştiu, a zis Broyles, alungându-i comentariul ca şi cum ar fi alungat o muscă. Vorbiţi-ne despre acest test de sânge.

— E o procedură normală. A trebuit să vedem ce grupă are, pentru transfuzie.

— Doamnă D'Angelo, privesc chiar acum raportul medical din acea seara referitor la locotenentul Boxer. Este un raport destul de voluminos. Broyles aruncă un teanc de hârtii pe masa din boxa martorilor şi-l arătă cu degetul. Aici e semnătura dumneavoastră?

— Da.

— Aş vrea să vă uitaţi la această linie subliniată de aici. Martora şi-a întors capul, de parcă şi-ar fi dat seama că nu era ceva de bine. De obicei, personalul de la Urgenţe era solidar cu poliţia şi încerca să ne protejeze. N-am înţeles

atunci, dar infirmiera încerca să evite întrebările lui Broyles.

— Îmi puteţi spune ce e aici? a întrebat Broyles din nou.

— Aceea? Adică alcoolemia?

— Arată conţinutul de alcool etilic în sânge, nu?

— Da. Asta arată.

— Ce înseamnă 0,067?

— A… înseamnă că nivelul de alcool în sânge era de şaizeci şi şapte de miligrame pe decilitru.

Broyles a zâmbit şi şi-a coborât vocea.

— În acest caz, se referă la nivelul de alcool din organismul locotenentului Boxer, nu-i aşa?

— Da, aşa este.

— Doamnă D'Angelo, 0,067… asta înseamnă stare de ebrietate, nu?

— În astfel de situaţii noi considerăm că se afla „sub influenţa", dar…

— Da sau nu?

— Da.

— Nu mai am întrebări, a spus Broyles.

Mă simţeam de parcă m-ar fi lovit un baros în moalele capului. „Dumnezeule, nenorocitele ale de pahare de mărgărita de la Susie's."

Am simţit cum tot sângele mi se scurge din faţă şi mă ia cu leşin.

Mickey s-a întors spre mine, cerându-mi parcă o explicaţie: „De ce nu mi-ai spus?"

Am rămas cu gura căscată privindu-mi avocatul, plină de remuşcări.

Abia puteam să mai suport privirea neîncrezătoare a lui Mickey, care, înarmat cu nimic altceva decât o doză mare de curaj, se ridică şi se apropia de martor.

Capitolul 18

Erau doar douăsprezece rânduri de scaune în sala de judecată C a tribunalului din Civic Center din San Francisco şi nici o boxă a juraţilor. Ar fi fost greu să găseşti o cameră mai intimă ca asta. Nu cred că mai respira cineva în timp ce Mickey se îndrepta spre boxa martorilor.

A salutat-o pe doamna D'Angelo, care părea uşurată de faptul că scăpase de tirul de întrebări pe care Mason Broyles îl îndreptase asupra ei.

— Am doar câteva întrebări, a zis el. Este destul de obişnuit să se folosească alcoolul etilic pentru curăţarea rănilor, nu-i aşa? Este posibil ca alcoolul acela să fi fost confundat cu alcoolul din sânge?

Betty D'Angelo părea pe punctul de a izbucni în plâns.

— Păi, noi folosim betadină pentru răni. Nu folosim alcool.

Mickey a făcut un semn cu mâna de parc-ar fi vrut să-i măture răspunsul şi s-a întors către judecător. A cerut o pauză, şi i s-a acordat. Reporterii s-au repezit la uşă şi, în momentul acela de relativă intimitate care-a urmat, mi-am cerut iertare din tot sufletul.

— Mă simt ca un adevărat idiot, a zis şi el, nu lipsit de blândeţe. Am văzut raportul medical, dar n-am observat şi alcoolemia.

— Am uitat complet de asta, până acum, i-am mărturisit. Probabil că mi-am blocat această amintire.

I-am povestit lui Mickey că eram în timpul meu liber atunci când Jacobi m-a sunat, la Susie's. I-am explicat ce anume băusem şi că, deşi nu eram chiar complet treză atunci când mă urcasem în maşină, urmărirea Mercedesului alungase orice urmă de ameţeală.

— De obicei bei câte ceva la cină? m-a întrebat Mickey.

— Da. De câteva ori pe săptămână.

— Ei bine, asta este. Băuturile la cină sunt ceva obişnuit pentru tine, iar 0,067 e, oricum, la limită. Pe urmă, survine

o traumă majoră. Ai fost împuşcată. Aveai dureri. Ai fi putut să mori. Ai omorât pe cineva… şi asta te-a obsedat. Jumătate dintre victimele unei astfel de răni blochează complet incidentul. Te-ai descurcat bine, având în vedere prin ce ai trecut.

Am scos un oftat adânc.

— Şi acum, ce facem?

— Ei bine, măcar ştim ce are acuzarea. Poate că-l vor chema pe Sam Cabot în boxa martorilor şi, dacă-mi vor da o şansă cu ticălosul ăla mic, o să reuşim.

Sala de judecată s-a umplut din nou, iar Mickey a trecut la treabă. Un expert în balistică a depus mărturie că gloanţele extrase din corpul meu erau identice cu cele din pistolul Sarei Cabot şi, de asemenea, s-a prezentat şi înregistrarea video a depoziţiei lui Jacobi, de pe patul de spital. Era martorul meu de la faţa locului.

Deşi avea, evident, mari dureri de la răni, Jacobi a depus mărturie despre noaptea de 10 mai. Mai întâi, a descris accidentul de maşină.

— Tocmai sunam după o ambulanţă în clipa în care am auzit împuşcăturile, spunea el. M-am întors şi am văzut cum locotenentul Boxer se prăbuşea. Sara Cabot a împuşcat-o de două ori, iar Boxer n-avea pistolul în mână. Apoi băiatul a tras în mine cu un revolver. Jacobi şi-a arătat cu precauţie, torsul bandajat. Acesta e ultimul lucru de care-mi mai aduc aminte, înainte să fi leşinat.

Mărturia lui Jacobi era bună, dar n-avea să fie de ajuns ca să compenseze problema alcoolemiei.

O singură persoană mă mai putea ajuta acum. Îi purtam hainele, stăteam pe scaunul ei. Mi se făcuse greaţă şi rănile îmi zvâcneau. Chiar nu ştiam dac-aş fi putut să mă salvez, sau să-mi înrăutăţesc situaţia.

Avocatul meu şi-a întors ochii căprui, plini de căldură, spre mine.

„Ţine-te bine, Lindsay.”

M-am ridicat în picioare, clătinându-mă, după ce mi-am auzit numele strigat în sala de judecată.

Mickey Sherman mă chemase în boxa martorilor.

Capitolul 19

Fusesem martor de zeci de ori în decursul carierei mele, dar asta era prima dată când trebuia să mă apăr *pe mine.* În toţi anii aceştia protejasem publicul, şi acum aveam o ţintă desenată pe frunte. Fierbeam pe dinăuntru, dar nu puteam să arăt asta.

M-am ridicat, am depus jurământul cu mâna pe o Biblie veche şi ponosită şi mi-am lăsat soarta în mâinile avocatului meu.

Mickey a trecut direct la subiect.

— Lindsay, erai beată în seara de 10 mai?

Judecătoarea a intervenit:

— Domnule Sherman, vă rog nu vă adresaţi clientei dumneavoastră cu numele mic.

— În regulă. Locotenent, eraţi beată în acea seară?

— Nu.

— În regulă, să mergem un pic înapoi. Eraţi de serviciu în acea seară?

— Nu. Tura mea se terminase la ora cinci după-amiaza. Mickey m-a pus să rememoreze evenimentele acelei nopţi în toate detaliile ei dureroase, iar eu am spus totul. Am descris ceea ce băusem la Susie’s şi i-am povestit instanţei despre telefonul primit de la Jacobi. Am declarat că-i spusesem adevărul lui Jacobi atunci când mă întrebase dacă eram în stare să-l însoţesc în seara aceea.

Când Mickey m-a întrebat de ce am răspuns la apel atunci când nu eram în tură, am zis:

— Sunt poliţist douăzeci şi patru de ore pe zi. Atunci când partenerul meu are nevoie de mine, sunt acolo.

— Aţi găsit maşina în cauză?

— Da.

— Şi apoi?

— Maşina a plecat cu o viteză foarte mare, iar noi am pornit după ea. Opt minute mai târziu, maşina a scăpat de sub control şi a avut un accident.

— După accident, atunci când aţi văzut că Sara Cabot şi Sam Cabot aveau nevoie de îngrijiri medicale, v-a fost frică de ei?

— Nu. Erau copii. M-am gândit că furaseră maşina sau luaseră vreo altă decizie proastă. Se întâmpla aşa ceva în fiecare zi.

— Şi ce-aţi făcut?

— Eu şi inspectorul Jacobi ne-am lăsat armele deoparte şi am încercat să-i ajutăm.

— În ce moment aţi scos iar pistolul?

— După ce eu şi inspectorul Jacobi fuseserăm împuşcaţi şi după ce-i somasem pe suspecţi să arunce armele.

— Îţi mulţumesc, Lindsay. Nu mai am întrebări.

M-am gândit la ceea ce spusesem şi mi-am acordat o notă de trecere. Mi-am aruncat privirea în jur şi l-am văzut pe Joe zâmbind, în timp ce Mickey se întorcea la locul său.

— Martorul dumneavoastră, i-a spus el lui Mason Broyles.

Capitolul 20

S-a aşternut tăcerea. Broyles m-a privit atât de mult, încât îmi venea să urlu. Era un truc vechi de interogatoriu, iar el îl folosise perfect. În sală se auzeau deja voci, aşa că judecătoarea l-a somat pe Broyles să treacă la întrebări.

L-am privit drept în ochi în timp ce se apropia de mine.

— Spuneţi-ne, locotenent Boxer, care sunt procedurile obişnuite ale poliţiei pentru a pune capăt unei infracţiuni?

— Te apropii cu arma scoasă, îi scoţi pe suspecţi din maşină, îi dezarmezi, le pui cătuşele, te asiguri că situaţia e sub control.

— Şi asta aţi făcut, locotenent?

— Ne-am apropiat cu armele scoase, dar ocupanţii nu puteau ieşi din maşină fără ajutor. Am pus armele deoparte ca să-i putem elibera din vehicul.

— Aţi încălcat procedurile poliţiei, nu-i aşa?

— Aveam obligaţia de a oferi ajutor.

— Da, ştiu. Voiaţi să fiţi buni cu „copiii”. Dar recunoaşteţi că n-aţi urmat procedurile poliţiei, nu-i aşa?

— Uitaţi ce e, am făcut o *greşeală,* am replicat brusc. Dar copiii ăia sângerau şi vomitau. Maşina putea să ia foc…

— Onorată instanţă?

— Vă rog să răspundeţi strict la întrebări, locotenent Boxer. M-am trântit cu putere pe spătarul scaunului. Îl văzusem de multe ori pe Broyles la tribunal şi-i cunoşteam capacitatea extraordinară de a găsi punctele slabe ale adversarului său.

Tocmai îmi găsise şi mie punctul slab.

Tot mă mai învinovăţeam pentru faptul că nu le pusesem cătuşele copiilor ălora, iar Jacobi, care avea mai mult de douăzeci de ani vechime, fusese şi el păcălit. Dar, Dumnezeule, ce puteam să facem mai mult?

— O să reformulez, a spus Broyles direct. Încercaţi mereu să urmaţi regulamentul?

— Da.

— Şi ce spune regulamentul în legătură cu starea de ebrietate în timpul serviciului?

— *Obiectez,* a strigat Mickey, sărind în picioare. Există probe că martorul băuse, dar nu există nicio dovadă că ar fi fost î*n stare de ebrietate.*

Broyles s-a strâmbat şi s-a întors cu spatele la mine.

— Nu mai am întrebări, onorată instanţă.

Am simţit sub braţ cercuri imense, umede. Am coborât din boxa martorilor, uitând de rana de la picior, până când durerea s-a făcut simţită. M-am întors şchiopătând la scaunul meu, simţindu-mă şi mai rău ca înainte.

M-am răsucit către Mickey, care zâmbea încurajator, dar ştiam că zâmbetul lui era fals.

Fruntea îi era încruntată de îngrijorare.

Capitolul 21

Eram destul de afectată de felul în care Mason Broyles întorsese pe dos evenimentele din seara de 10 mai, făcând ca toată vina să cadă asupra mea. Îşi făcea bine treaba, iar eu a trebuit să par stăpână pe mine şi să stau liniştită în timp ce Broyles îşi ţinea pledoaria de final.

— Onorată instanţă, a spus el, Sara Cabot a murit pentru că Lindsay Boxer a ucis-o. Şi Sam Cabot, în vârstă de treisprezece ani, este într-un scaun cu rotile, pe viaţă. Acuzata admite că n-a urmat procedurile poliţiei. Sunt de acord că au fost greşeli din partea clienţilor mei, dar nu ne aşteptăm ca tinerii să emită judecăţi corecte. Ofiţerii de poliţie, pe de altă parte, sunt antrenaţi să se descurce în diferite situaţii de criză, iar acuzata n-a fost în stare să facă aşa ceva, pentru că era beată. Altfel spus, dacă locotenentul Boxer ar fi făcut ceea ce trebuia să facă, această tragedie n-ar fi avut loc şi n-am mai fi azi aici.

Discursul lui Broyles mă scotea din sărite, dar trebuia să recunosc că era convingător şi, dacă nu m-aş fi aflat în poziţia în care eram, poate că aş fi văzut lucrurile aşa cum le prezenta el. Până să se ridice Mickey să spună ceea ce avea de spus, sângele îmi pulsa atât de tare în urechi, de parcă în capul meu ar fi concertat o formaţie rock.

— Onorată instanţă, locotenentul Lindsay Boxer n-a pus pistoale încărcate în mâna Sarei şi a lui Sam Cabot, a rostit Mickey, cu vocea plină de indignare. Au făcut asta singuri. Au tras în poliţişti neînarmaţi fără să fie provocaţi, iar clienta mea a ripostat în legitimă apărare. Singurul lucru de care se face vinovată este faptul că a fost prea blândă faţă de nişte cetăţeni care n-au arătat pic de bunătate faţă de ea. Este, prin urmare, drept, onorată instanţă, ca acţiunea să fie respinsă şi acest ofiţer demn să fie lăsat să se întoarcă la îndatoririle sale fără vreo învinovăţire şi fără să i se arunce vreo pată pe dosarul său impecabil.

Mickey şi-a terminat pledoaria mai repede decât mă aşteptam. S-a lăsat tăcerea după ultimele sale cuvinte, iar

teama m-a năpădit. În clipa în care s-a aşezat lângă mine, sala s-a umplut de zgomote: foşnete de hârtii, taste de laptop apăsate, trupuri care se foiau în scaune.

L-am apucat pe Mickey de mână pe sub masă şi chiar am început să rostesc o rugăciune. „Doamne, te rog, fă-o să respingă acuzaţiile.”

Judecătoarea şi-a împins ochelarii spre vârful nasului, dar nu-i puteam descifra expresia feţei. Atunci când a vorbit, a făcut-o într-un mod concis, pe un ton obosit.

— Cred că acuzata a făcut tot ceea ce a putut ca să salveze o situaţie foarte încurcată, a spus judecătoarea Algierri. Dar alcoolul mă deranjează. O viaţă a fost irosită. Sara Cabot este moartă. Sunt probe suficiente pentru ca acest caz să fie trimis în faţa unui juriu.

Capitolul 22

Ascultam încordată cum era fixată peste câteva săptămâni data începerii procesului. Toată lumea s-a ridicat în picioare în timp ce judecătoarea părăsea sala, apoi gloata s-a strâns în jurul meu. Am observat uniforme albastre la marginea grămezii, ochi care nu-mi întâlneau privirea, şi apoi pâlcuri de microfoane împinse în faţa mea. Încă-l ţineam pe Mickey de mână.

„Ar fi trebuit să obţinem o achitare.

Ar fi trebuit să câştigăm.”

Mickey m-a ajutat să mă ridic, şi l-am urmat prin mulţime. Mâna lui Joe era pe spatele meu, în timp ce ieşeam toţi trei, împreună cu Yuki Castellano, din sala de judecată, ajungând la scări. Ne-am oprit la parter.

— Atunci când ieşim afară, să ţii capul sus, m-a sfătuit Mickey. Când vor ţipa: „De ce ai omorât-o pe fetiţa aia?”, tu doar să mergi încet spre maşină. Să nu zâmbeşti, să nu te strâmbi şi să nu-i laşi pe reporteri să te descurajeze. N-ai greşit cu nimic. Du-te acasă şi nu răspunde la telefon. O să vin şi eu mai târziu.

Ploaia se oprise atunci când am ieşit din tribunal, în acea după-amiază obişnuită. N-ar fi trebuit să fiu şocată atunci când am zărit sute de oameni adunaţi în faţa tribunalului, ca să vadă cine e poliţistul care împuşcase şi omorâse o fetiţă.

Mickey şi Yuki s-au despărţit de noi ca să discute cu presa, iar eu ştiam că de-acum Mickey încerca să găsească cea mai bună strategie de a apăra Poliţia din San Francisco şi oraşul.

Eu şi Joe am trecut prin mulţimea care ţipa şi-am ajuns la locul în care ne aştepta maşina. Am auzit un murmur: „Ucigaşă de copii, ucigaşă de copii”, iar întrebările cădeau asupra mea ca nişte pietre.

„La ce te gândeai, locotenent?”

„Cum te-ai simţit când ai tras în acei copii?”

Cunoşteam chipurile reporterilor de televiziune: Carlos Vega, Sandra Dunne, Kate Morley, cu toţii mă intervievaseră atunci când fusesem martor al acuzării. M-am străduit din greu să-i ignor şi să privesc dincolo de camerele de filmat şi de placardele pe care era scris „Vinovată de brutalitate poliţienească”.

Mi-am păstrat privirea aţintită în faţă şi paşii egali cu ai lui Joe până când am ajuns la sedanul negru.

Imediat după ce-am trântit uşile, şoferul a pornit cu viteză în marşarier până în Polk Street. Apoi a întors maşina şi a îndreptat-o către Potrero Hill.

— M-a ucis acolo, înăuntru, i-am zis lui Joe, după ce-am pornit.

— Judecătorul te-a văzut, şi-a dat seama ce fel de persoană eşti. E păcat că a simţit că trebuie să ia această decizie.

— Poliţiştii sunt cu ochii pe mine, Joe, poliţişti care lucrează în subordinea mea şi care se aşteaptă să fac ceea ce trebuia. O să mă mai bucur de respectul lor după toate astea?

— Lindsay, oamenii cu cap din oraşul ăsta sunt de partea ta. Eşti un om bun, la naiba, şi un poliţist excelent.

Cuvintele lui Joe mă atingeau într-un fel în care n-o făcuseră cuvintele lui Mason Broyles. Mi-am lăsat capul pe frumoasa lui cămaşă albastră şi-am dat drumul lacrimilor să curgă, în timp ce el mă liniştea.

— Sunt bine, am zis în cele din urmă. M-am şters la ochi cu batista pe care mi-o întinsese. Asta-i din cauza alergiei mele. Polenul mă face mereu să lăcrimez.

Molinari a izbucnit în râs şi m-a îmbrăţişat, în timp ce maşina se îndrepta spre casă. Am trecut de Twentieth Street, iar casele în stil victorian au apărut la orizont.

— Mi-aş da demisia acum, am mărturisit, dar asta ar face să pară că recunosc că sunt vinovată.

— Copiii ăia criminali, Lindsay… Niciun juriu nu va decide în favoarea lor. N-au cum.

— Promiţi?

Joe m-a luat iar în braţe, dar n-a răspuns. Ştiam că el credea întru totul în mine, dar nu putea să facă o promisiune pe care nu era sigur c-o putea ţine.

— O să pleci? l-am întrebat în cele din urmă.

— Aş fi vrut să nu. Dar… da, trebuie.

Munca lui Joe pentru guvern nu-i prea permitea să stea cu mine.

— Într-o zi o să am şi eu o viaţă, mi-a spus el cu blândeţe.

— Da, şi eu.

Era adevărat? Sau era doar o fantezie tâmpită? Mi-am lăsat capul din nou pe umărul lui Joe. Ne-am ţinut de mână şi am savurat aceste clipe care puteau fi ultimele petrecute împreună pentru vreo câteva săptămâni, fără să mai vorbim, până când ne-am sărutat ultima dată şi ne-am luat rămas-bun în pragul casei mele.

Ajunsă în apartamentul meu, mi-am dat seama cât de secătuită emoţional eram. Muşchii mă dureau de cât de mult încercasem să mă stăpânesc, şi nu erau semne că lucrurile aveau să se îmbunătăţească. În loc să mă elibereze de acest asalt asupra reputaţiei mele, audierea fusese doar repetiţia pentru un alt proces.

Mă simţeam ca un înotător obosit. M-am vârât în patul meu mare, alături de Martha, mi-am tras pătura până la bărbie şi am lăsat somnul să mă cuprindă precum o ceaţă groasă.

Capitolul 23

O rază de soare străpungea norii în dimineaţa următoare, devreme, în timp ce azvârleam o ultimă valiză în portbagaj, săream înăuntru şi scoteam Explorerul de pe aleea din faţa casei mele. Ardeam de nerăbdare să ies din oraş, şi la fel şi Martha, care-şi scosese capul pe fereastra din dreapta mea şi dădea întruna din coadă.

Traficul cu hopurile inerente unei ore de vârf era tipic pentru o zi de lucru, aşa că mi-am îndreptat Explorerul spre sud şi mi-am folosit timpul ca să-mi aduc aminte de ultima discuţie cu comandantul Tracchio. „Dac-aş fi în locul tău, aş pleca de-aici, Boxer, îmi spusese. Eşti suspendată, aşa că închipuie-ţi că ai o vacanţă şi odihneşte-te.”

Înţelesesem mesajul. Cât timp cazul meu era nerezolvat, eram o ruşine pentru departament.

„Să plec de-aici?

Da, domnule, da, şefule. Nici o problemă.”

Nu mă puteam gândi decât la audiere, îngrijorată din cauza procesului care se apropia.

Apoi mi-am amintit de sora mea, Cat, care mă primea cu braţele deschise, şi de cât de norocoasă eram s-o am.

În douăzeci de minute, mă îndreptam deja spre sud pe autostradă, cu drumul liber în faţa mea, tăiat printre stânci înalte de aproape zece metri. Valurile Pacificului izbeau panta stâncoasă din dreapta mea, iar în stânga se înălţau munţii, impunători şi verzi.

— Hei, Boo, am strigat-o pe căţeluşa mea, spunându-i pe numele ei de alint. Asta e ceea ce se numeşte o vacanţă. Poţi să spui va-can-ţă?

Martha şi-a întors spre mine chipul drăgălaş şi m-a privit cu ochii ei maronii iubitori, apoi şi-a scos iar nasul în vânt şi a continuat să privească, veselă, coasta. Se obişnuise cu schimbarea de program, iar eu trebuia să fac acelaşi lucru.

Luasem cu mine câteva lucruri care să mă ajute să-mi alung grijile: câteva cărţi pe care voiam de mult timp să le

citesc, nişte casete video cu câteva comedii, precum şi chitara mea, o acustica Seagull, la care mai cântasem sporadic în ultimii douăzeci de ani.

Drumul era luminat de soare, iar starea mea de spirit se însenina şi ea. Era o zi minunată şi era cu totul a mea. Am deschis radioul şi-am schimbat frecvenţele până când am găsit un post unde se difuzau melodii rock.

DJ-ul practic îmi citea gândurile, punând piese din anii şaptezeci şi optzeci, trimiţându-mă înapoi în copilărie şi în studenţie, făcându-mă să-mi amintesc de formaţia mea de fete cu care cântam în baruri şi cafenele.

Era din nou iunie, şi şcoala se terminase… poate de tot.

Am dat volumul mai tare.

Muzica a pus stăpânire pe mine şi am cântat cât m-au ţinut plămânii piese rock ale tipilor din Los Angeles şi alte hituri din acele vremuri. Am cântat *Hotel California*[13] şi *You Make Loving Fun*[14]*,* iar când Springsteen a început să zbiere *Bom To Run,* deja băteam cu mâinile volanul, simţind fiecare notă a cântecului.

Am strigat-o şi pe Martha, făcând-o să urle alături de mine *Running On Empty,* a lui Jackson Browne.

Şi atunci mi-am dat seama.

Eu *chiar* „mergeam pe gol”. Micul led care indica nivelul de benzină se aprinsese, semnalizându-mi cu frenezie că rezervorul era aproape uscat.

---

[13] Celebra piesă a formaţiei americane Eagles, apărută în anul 1976 pe albumul cu acelaşi nume. (n.tr.).

[14] Cel de-al patrulea hit de pe albumul „Rumours”, scos în anul 1977 de formaţia americană Fleetwood Mac. (n.tr.).

Capitolul 24

Am tras pe dreapta într-o mică staţie de benzină chiar la intrarea în Half Moon Bay. Era o benzinărie independentă, care izbutise cumva să nu fie preluată de marile conglomerate petroliere, un loc rustic cu un acoperiş din tablă de oţel galvanizat deasupra rezervoarelor şi cu o firmă scrisă de mână pe uşa din faţă: Garajul Omului din Lună.

Un tip cu părul nisipiu, părând să aibă până-n treizeci de ani, şi-a şters mâinile de o cârpă şi s-a apropiat de mine, în timp ce ieşeam din maşină ca să-mi mai dezmorţesc piciorul rănit.

Am avut un scurt schimb de cuvinte despre octani, apoi m-am îndreptat către automatul cu băuturi răcoritoare din faţa biroului. Am privit de jur împrejur în curtea benzinăriei, plină de buruieni, de grămezi de cauciucuri uzate şi de alte vechituri.

Tocmai duceam la gură o cutie de cola dietetică, când am observat cu coada ochiului o maşină, ascunsă în umbra garajului, care mi-a făcut inima să tresalte.

Era un Pontiac Bonneville din 1981, de culoarea bronzului, la fel ca maşina pe care unchiul meu Dougie o avusese în vremea când eu eram în liceu. M-am dus pân-acolo şi-am aruncat o privire în compartimentul destinat pasagerilor, apoi pe sub capota ridicată. Bateria era ruginită, firele care trebuiau să facă aprinderea erau roase de şoareci, dar pentru ochii mei piesele dinăuntru păreau curate. Mi-a venit o idee.

În timp ce-i întindeam cartea de credit vânzătorului, am arătat cu degetul spre maşină şi l-am întrebat:

— Bătrâna Bonneville e de vânzare?

— E o frumuseţe, nu-i aşa? a rânjit el de sub cozorocul şepcii. Şi-a potrivit un caiet pe genunchiul îmbrăcat de blugi, apoi l-a întors, ca să semnez.

— Unchiul meu a cumpărat o maşină ca aia chiar în anul în care a ieşit pe piaţă.

— Serios? E chiar un model clasic.

— Merge?

— O să meargă. Acum lucrez la ea. E în stare bună. Are nevoie doar de un electromotor nou, de un alternator şi de alte câteva fleacuri.

— De fapt, mi-ar plăcea să mă joc eu însumi un pic la motor. Ca un fel de proiect, ştii?

Tipul de la benzinărie a zâmbit din nou şi a părut încântat de idee. M-a invitat să-i fac o ofertă, iar eu am ridicat patru degete. A replicat:

— Ai vrea tu. Maşina aia valorează o mie pe puţin. Am ridicat palma în întregime, cu toate degetele întinse.

— Cinci sute e limita mea, dacă e s-o iau cu ochii închişi. Puştiul s-a gândit la afacere vreme îndelungată, făcându-mă să-mi dau seama cât de mult îmi doream maşina aia. Eram pe cale să mai ridic oferta, când a spus:

— În regulă, dar o iei aşa cum e, înţelegi. Fără alte garanţii.

— Ai manualul?

— E în torpedou. Şi-ţi arunc în el şi-o cheie tubulară şi câteva şurubelniţe.

— S-a făcut, am spus.

Am bătut palma ca adolescenţii.

— Eu sunt Keith Howard, apropo.

— Şi eu, Lindsay Boxer.

— Prin urmare, unde livrez rabla, Lindsay?

Era rândul meu să rânjesc. *Caveat emptor*[15], într-adevăr. I-am dat lui Keith adresa surorii mele şi indicaţii despre cum să ajungă acolo.

— Urci dealul, apoi coteşti pe Miramontes şi după aia pe Sea View. E o casă albastră pe dreapta, a doua din capătul străzii.

Keith a aprobat din cap.

— O să trec pe-acolo poimâine, dacă-ţi convine.

---

[15] Doctrina din dreptul comercial, conform căreia vânzătorul nu poate fi tras la răspundere de cumpărător pentru viciile bunului tranzacţionat. (n.tr.).

— Excelent, am spus, urcându-mă înapoi în Explorer. Keith şi-a aplecat uşor capul şi mi-a aruncat o privire de om care flirtează.

— Nu te cunosc de undeva, Lindsay?

— Nu, i-am răspuns, râzând. Dar… frumoasă încercare.

Tipul de la benzinărie se dădea la mine! Eram suficient de bătrână încât să-i fiu… sora mai mare.

Puştiul a râs şi el împreună cu mine.

— Ei bine, oricum, Lindsay. Sună-mă dacă ai vreodată nevoie de mine să-ţi rezolv o pană de motor sau orice altceva.

— În regulă, aşa am să fac, i-am răspuns, gândindu-mă exact la contrariu. Dar încă zâmbeam în timp ce claxonam în chip de rămas-bun.

Capitolul 25

Sea View Avenue era o verigă în nesfârşitul lanţ de fundături, despărţită de braţele curbate ale golfului printr-o întindere de vreo patru sute de metri de verdeaţă. Am deschis portiera şi, în timp ce Martha sărea afară, m-am simţit aproape luată pe sus de mireasma îmbătătoare a trandafirilor sălbatici şi de prospeţimea brizei oceanului.

Am rămas aşa cam un minut, înainte să pătrund în casa plină de viaţă a lui Cat, cu lucarnele şi verandele ei, cu floarea soarelui crescând lângă gardul din faţă, înainte să iau cheile din ascunzătoarea de deasupra uşii şi să deschid uşa.

În interior, casa lui Cat era un talmeş-balmeş confortabil de mobile, rafturi ticsite de cărţi, dar şi privelişti uimitoare ale golfului din oricare cameră. Îmi simţeam deja întregul corp relaxându-se şi mă bătea din nou gândul de a mă retrage din poliţie.

Aş fi putut să trăiesc într-un astfel de loc.

Aş fi putut să mă obişnuiesc să mă trezesc în fiecare dimineaţă cu gândul la viaţă, nu la moarte.

Nu?

Am tras perdelele din partea din spate şi am văzut o căsuţă pentru păpuşi în curte. Era vopsită în albastru, cum era şi casa mare, şi era împrejmuită cu garduri albe. Am coborât până acolo, în spatele Marthei, care deja alerga cu capul plecat.

Bănuiam că aveam s-o cunosc pe Penelope.

Capitolul 26

Penelope era o purceluşă mare, vietnameză, pântecoasă, complet neagră şi foarte păroasă. A venit clătinându-se spre mine, pufăind şi grohăind, aşa că m-am aplecat peste gard şi am mângâiat-o uşor pe cap.

— Bună, frumoaso, i-am spus.

„Bună, Lindsay.”

De căsuţa ei atârna un bileţel, aşa că am intrat în curte ca să mă uit mai bine la „Regulile casei porcuşorului”, aşa cum au fost „scrise” de Penelope.

Dragă Lindsay, în bileţelul acesta afli totul despre mine.

1. Aş vrea să primesc câte o strachină de mâncare pentru purceluşi de două ori pe zi şi un vas curat cu apă.

2. Îmi plac, de asemenea, roşiile cherry, sărăţelele cu unt de arahide şi piersicile.

3. Te rog să vii şi să vorbeşti cu mine zilnic; îmi plac ghicitorile şi tema principală din *Spongebob Squarepants*[16].

4. Pentru cazuri de urgenţă, medicul meu veterinar este doctorul Monghil, din oraş, iar îngrijitoarele mele sunt Carolee şi Allison Brown. Allison este una dintre cele mai bune prietene ale mele. Numerele lor de telefon sunt lângă telefonul din bucătărie.

5. Nu mă lăsa în casă, da? Am fost avertizată.

6. Dacă mă scarpini sub bărbie, ai dreptul la trei dorinţe. Orice vrei tu pe lumea asta.

Câteva X-uri mari şi o urmă mică şi ascuţită de lăbuţă ţineau loc de semnătură. Regulile casei porcuşorului, asta da! Cat, glumeaţo…

---

[16] Serial de animaţie difuzat pentru prima dată pe 1 mai 1999 de reţeaua de televiziune Nickelodeon şi prezent în continuare pe mai multe canale din întreaga lume. Tema principală se numeşte *Painty the Pirate* şi e un vechi cântec marinăresc interpretat de Patrick Pinney. (n.tr.).

M-am ocupat de nevoile imediate ale lui Penelope şi m-am schimbat într-o pereche curată de blugi şi într-un pulover mov, iar apoi mi-am luat chitara şi am scos-o pe Martha pe veranda din faţa casei. În timp ce treceam prin câteva acorduri, mireasma trandafirilor şi vuietul apelor sărate ale oceanului m-au trimis înapoi în timp, amintindu-mi de zilele când venisem pentru prima dată la Half Moon Bay.

Fusese tot în această perioadă a anului. Acelaşi miros de plajă îl simţisem şi atunci, iar eu lucram la primul meu caz de omucidere. Victima era un tânăr pe care-l găsisem ucis cu sălbăticie în camera lui dintr-un hotel rău famat din Tenderloin.

Purta doar un tricou şi o singură şosetă albă. Părul roşcat îi era pieptănat, ochii albaştri, larg deschişi, iar gâtul îi fusese sfâşiat într-un rânjet care se întindea de la o ureche la cealaltă, aproape decapitându-l. Atunci când l-am întors, am văzut că pielea de pe fund îi fusese jupuită cu un fel de biciuşcă.

Îl etichetasem ca fiind John Doe numărul 24, şi la acea vreme eram absolut convinsă că aveam să-i găsesc asasinul. Tricoul lui provenea de la Distillery, un restaurant pentru turişti situat în Moss Beach, la nord de Half Moon Bay.

A fost singurul nostru indiciu adevărat; şi, deşi trecusem de nenumărate ori prin acest oraş mic şi prin vecinătăţi, firul acesta nu mă dusese nicăieri.

Capitolul 27

Eram pe cale să pornesc cu maşina în oraş pentru cină, când ziarul de seară a aterizat pe gazon.

L-am ridicat, l-am scuturat şi-am simţit cum titlul principal sare din pagină şi mă strânge de gât: „Poliţia eliberează suspectul principal în măcelurile din Crescent Heights”.

Am citit articolul până la capăt.

Atunci când Jake şi Alice Daltry au fost găsiţi ucişi în casa lor din Crescent Heights, pe 5 mai, comandantul de poliţie Peter Stark anunţa că Antonio Ruiz mărturisise că el era făptaşul. Însă astăzi, poliţia declară că mărturisirea nu concordă cu faptele: „Domnul Ruiz a fost absolvit de acuzaţiile care i se aduceau”, a afirmat Stark.

Martorii spun că Ruiz, în vârstă de 34 de ani, om de serviciu la California Electric and Gas, nu putea fi în casa familiei Daltry în acea zi, pentru că era de serviciu la fabrică, în văzul tuturor colegilor săi.

Domnul şi doamna Daltry aveau gâturile tăiate. Poliţia n-a confirmat dacă soţul şi soţia au fost torturaţi înainte de a fi omorâţi.

Articolul continua, spunând că Ruiz, care lucrase câte ceva pentru cei doi soţi, a pretins că mărturisirea îi fusese smulsă cu forţa. Iar comandantul Stark era citat din nou, declarând că poliţia „investiga alte piste şi alţi suspecţi”.

Am simţit dintr-odată un junghi. „Investigăm alte piste şi alţi suspecţi” era exprimarea codificată pentru „n-avem nimic”, iar poliţistul din mine voia să ştie totul: cum, de ce şi în special cine. Ştiam deja unde.

Crescent Heights era una dintre comunităţile aflate de-a lungul Autostrăzii 1. Se afla pe la periferia lui Half Moon Bay… la doar vreo nouă sau zece kilometri faţă de locul unde mă aflam eu.

Capitolul 28

Intră şi ieşi în mai puţin de cinci minute. În niciun caz mai mult de cinci.

Observatorul notă timpul precis, în vreme ce cobora din dubiţa sa gri pe Ocean Colony Road. În dimineaţa aceasta era îmbrăcat ca un om care venise acolo pentru măsurători: salopetă de culoare cenuşie, cu un petic alb cu roşu deasupra buzunarului drept de la piept. Îşi trase mai jos cozorocul şepcii. Pipăindu-şi buzunarele, îşi simţi briceagul într-unul dintre ele şi aparatul de fotografiat în celălalt. Îşi ridică mapa şi un tub cu chit, apoi şi le îndesă sub braţ.

Respiraţia i se acceleră atunci când porni pe cărarea îngustă care trecea pe lângă casa familiei O'Malley. Apoi se opri la una dintre ferestrele care dădeau spre subsol, îşi trase mănuşi din latex pe mâini şi, folosindu-se de un cuţit pentru geamuri şi de o ventuză, înlătură un dreptunghi de şaizeci pe cincizeci de centimetri din geam.

Rămase nemişcat, aşteptând ca lătratul câinelui unor vecini să înceteze, apoi se strecură cu picioarele înainte în subsol.

Intrase. Fără probleme.

Scările de la subsol duceau spre o uşă descuiată, care dădea către o bucătărie dotată cu electrocasnice de lux şi cu un exces ridicol de dispozitive. Observatorul notă codul de alarmă postat lângă telefon. Îl memoră.

„Mersi, doctore. Fraiere."

Îşi scoase camera mică, excelentă, presetată să fotografieze în rafale de câte trei cadre, îndreptând-o către toate colţurile camerei.

Observatorul urcă în salturi scările şi găsi uşa de la un dormitor larg deschisă. Rămase pentru o clipă în prag, cuprinzând cu privirea toate lucrurile de fetiţă de aici: patul cu baldachin, voalurile de albastru lavandă şi roz

cremos. Posterele cu Creed[17] şi pe cele cu specii de animale pe care de dispariţie.

„Caitlin, Caitlin… ce fetiţă dulce eşti.”

Îşi îndreptă camera spre măsuţa ei de toaletă, capturând imagini ale rujurilor şi ale sticluţelor cu parfum, cutia deschisă de tampoane. Adulmecă parfumul adolescentin, îşi trecu degetul mare pe peria ei de păr, vârî în buzunar o şuviţă de păr auriu-roşcat smulsă la pieptănat.

Ieşind din camera fetei, Observatorul intră în dormitorul principal de lângă aceasta. Era decorat în culori tari, şi-n aer plutea un amestec de mirosuri nedefinite.

La picioarele patului se afla un televizor uriaş cu plasmă. Observatorul deschise noptiera, scotoci prin lucrurile de acolo şi găsi vreo şase teancuri de fotografii legate cu elastic.

Desfăcu unul dintre ele şi răsfoi pozele ca pe un pachet de cărţi de joc. Apoi îl puse la loc şi închise sertarul. Luă câteva cadre panoramice de jur împrejur, făcând camera să zumzăie încet.

Acesta fu momentul în care observă micul ochi din sticlă, mai mic decât un nasture de la cămaşă, strălucind dinspre uşa şifonierului.

Simţi un fior de teamă. Era înregistrat cumva?

Deschise uşa de la şifonier şi găsi aparatul de înregistrare video pe un raft, în spate. Butonul era în poziţia oprit.

Aparatul nu înregistra.

Teama Observatorului se risipi. Acum se simţea uşurat. Panoramă cu camerele, prinzând în cadre toate încăperile de la etajul al doilea, toate nişele şi suprafeţele, înainte să se întoarcă jos, la ieşirea din subsol. Fusese înăuntru timp de patru minute şi câteva secunde.

Acum, afară din casă, chitui marginile geamului, lipindu-l la loc. Chitul urma să ţină până când avea să fie pregătit să pătrundă din nou în casă… *să-i tortureze şi să-i ucidă.*

---

[17] Formaţie rock aparţinând curentului post-grunge, una dintre cele mai populare în SUA între anii 1999-2002. (n.tr.).

Capitolul 29

Am deschis uşa casei lui Cat, şi Martha a ţâşnit înainte, trăgându-mă în lumina orbitoare a soarelui. Plaja era la o distanţă mică de mers pe jos, şi tocmai ne îndreptam într-acolo, când un câine negru a ţâşnit de undeva din apropiere şi a mârâit la Martha, care s-a smuls din mâna mea şi a sărit într-o parte.

Ţipătul meu s-a oprit brusc în clipa în care ceva m-a izbit cu putere din spate. Am căzut şi-am simţit cum ceva, *cineva,* era deasupra mea. „Ce naiba?”

M-am eliberat din grămada de carne şi metal şi m-am ridicat în picioare, gata să lovesc.

La dracu’! Un idiot dăduse peste mine cu bicicleta. Tipul făcea eforturi disperate să se ridice. Avea douăzeci şi ceva de ani, părul destul de rar şi ochelari cu rame roz care-i atârnau de o singură ureche.

— *So-phieeee!* a strigat el în direcţia celor doi câini, care acum goneau spre marginea apei. Sophie, NU!

Câinele negru s-a oprit brusc în loc şi l-a privit pe biciclist, care şi-a îndreptat ochelarii şi s-a întors spre mine cu o privire îngrijorată.

— Îmi pare tare r-r-rău, a spus el. Sunteţi b-bine?

Îl simţeam cum se chinuia cu bâlbâiala lui.

— Vă spun imediat, i-am răspuns, furioasă. Am pornit şchiopătând pe stradă spre Martha, care alerga uşor spre mine, cu urechile date pe spate, părând speriată, sărăcuţa.

Am mângâiat-o uşor, verificând ca nu cumva să fie muşcată, abia ascultând explicaţiile date de ciclist cum că Sophie era doar un pui şi nu voia să facă nimic rău.

— Uite, s-a oferit el. O să-mi a-aduc m-maşina şi vă duc la spital.

— Ce? Nu, sunt bine, i-am zis.

Şi Martha era bine. Dar încă eram furioasă, voiam să-l spulber pe tip, dar, ei bine, se mai întâmplă şi accidente, nu-i aşa?

— Cum rămâne cu piciorul?

— Nu vă faceţi griji pentru el.

— Dacă sunteţi sigură…?

Tipul cu bicicleta a legat-o pe Sophie în lesă şi s-a prezentat.

— Bob Hinton, a zis el. Dacă aveţi nevoie de un avocat bun, uitaţi cartea mea de vizită. Şi *chiar* îmi pare foarte rău.

— Lindsay Boxer, i-am răspuns, luându-i cartea de vizită. Şi chiar *am* nevoie de un avocat bun. Un bărbat cu un pui de rottweiler a trecut peste mine cu Cannondale-ul[18] lui.

Tipul a zâmbit, agitat.

— Nu v-am mai văzut pe aici pân-acum.

— Sora mea, Catherine, locuieşte aici, am spus şi am arătat spre frumoasa casă albastră. Iar apoi, cum ne îndreptam în aceeaşi direcţie, am pornit împreună pe cărarea nisipoasă care străbătea insula de verdeaţă.

I-am mărturisit lui Hinton că stăteam în casa surorii mele câtă vreme eram în vacanţă şi că lucram în cadrul Poliţiei din San Francisco.

— Poliţistă, ai? Aţi venit unde trebuie. Cu toate crimele care s-au întâmplat pe-aici în ultima vreme…

M-a luat cu cald şi frig. Obrajii îmi dogoreau, dar, în acelaşi timp, am îngheţat. Nu voiam să mă *gândesc* la crime, nu aici. Îmi doream o dezintoxicare. Să respir, să mă relaxez. Şi, cu siguranţă, nu voiam să mai vorbesc cu avocatul acesta miop, cu toate că părea foarte de treabă.

— Uitaţi ce e, trebuie să plec, i-am spus. Am strâns-o mai tare pe Martha în lesă, astfel încât să meargă pe lângă mine, după care am pornit, grăbită, mai departe. Aveţi grijă, i-am mai strigat peste umăr. Şi încercaţi să vă uitaţi pe unde mergeţi.

Am coborât pe faleza nisipoasă spre plajă, depărtându-mă de Bob Hinton cât de repede puteam. Ce nu vezi poţi să uiţi.

---

[18] Celebra marca de biciclete, fabricate în oraşul american Bedford, din statul Pennsylvania. (n.tr.).

Capitolul 30

Apa era prea rece pentru înot, dar m-am aşezat cu picioarele încrucişate pe marginea ei şi-am privit ţintă în zare, acolo unde apele albastre ale golfului se întâlneau cu Pacificul învolburat.

Martha alerga pe plajă, aruncând nisipul în spate cu labele, iar eu tocmai mă bucuram de razele soarelui care-mi luminau chipul, când am simţit cum mă împunge în ceafă ceva dur.

Am încremenit.

Nici nu mai respiram.

— *Ai împuşcat-o pe fata aia,* a rostit o voce. N-ar fi trebuit să faci asta.

La început, n-am recunoscut vocea. Mintea mea lucra cu înverşunare, căutând un nume, o explicaţie, cuvinte potrivite pe care să le rostesc. Mi-am întins mâna la spate, ca să-mi pot înşfăca pistolul, şi i-am zărit chipul pentru o fracţiune de secundă.

I-am observat ura din ochi. I-am observat teama.

— *Nu te mişca,* a ţipat băiatul, împingând ţeava pistolului în spatele meu. Şiroaie de transpiraţie mi se prelingeau de-o parte şi de alta. *Ai ucis-o pe sora mea! Ai ucis-o degeaba!*

Mi-am amintit de privirea goală de pe chipul Sarei Cabot, în clipa în care se prăbuşea.

— Îmi pare foarte rău, am spus.

— Nu, nu-ţi pare, dar o să-ţi pară. Şi, ghici ce? Nimănui nu-i pasă.

N-ar trebui să auzi glonţul care pătrunde în tine, dar asta probabil că este o legendă. Bubuitura glonţului care mi-a pătruns în şira spinării semăna cu a unei bombe.

M-am prăbuşit, paralizată. Nu puteam să vorbesc şi nu puteam să opresc şuvoiul de sânge care-mi ţâşnea din corp, scurgându-se în apa din golf.

Dar cum se ajunsese aici? Exista un *motiv* care-mi scăpa. Un lucru pe care ar fi trebuit să-l fac.

„Să le pun cătuşele. Asta ar fi trebuit să fac.”

La asta mă gândeam, în clipa în care-am deschis ochii.

Stăteam într-o rână, cu pumnii plini de nisip. Martha mă privea de sus, respirându-mi în faţă.

Cuiva îi păsa.

M-am ridicat şi mi-am petrecut braţele în jurul ei, îngropându-mi faţa în gâtul ei.

Sensul dramatic al visului se agăţa de mine. N-aveam nevoie de un psiholog ca să ştiu ce însemna. Violenţa ultimei luni mă înnebunea.

Nu puteam scăpa de efectele ei.

— Totul e bine, i-am spus dragei de Martha. Îmi minţeam propriul câine de îngheţau apele.

Capitolul 31

În timp ce Martha alerga păsările de pe plajă, gândurile mele se îndreptau către cer, închipuindu-mi că eram şi eu acolo sus şi că pluteam, fără niciun fel de efort, împreună cu pescăruşii care se roteau în văzduh. Mă frământam atât din cauza trecutului recent, cât şi din cauza viitorului meu nesigur, când mi-am ridicat privirea şi l-am observat.

Inima mi-a tresăltat. Zâmbetul lui era luminos, dar ochii lui albaştri erau îngrijoraţi.

— Bună, frumoaso, mi-a spus.

— Of, Dumnezeule, ia uite ce ne-a adus fluxul!

L-am lăsat să mă ajute să mă ridic. Ne-am sărutat, iar eu am simţit o căldură incredibilă pârjolindu-mi măruntaiele.

— Cum de-ai reuşit să-ţi iei liber? l-am întrebat în cele din urmă, strângându-i mâna.

— Nu înţelegi. Aici e vorba despre muncă. Cercetez coasta ca să adun informaţii despre terorişti, a izbucnit el. Porturi şi plaje, asta-i ceea ce fac.

— Şi eu care credeam că datoria ta e să alegi culoarea codului de avertizare al zilei.

— Şi asta, a replicat el. Şi-a fluturat cravata spre mine. Vezi? Galben.

Îmi plăcea faptul că Joe putea să glumească pe seama serviciului său, pentru că altfel ar fi fost prea deprimant. Ţărmul nostru era tare şubred, iar Joe vedea asta.

— Nu râde, m-a dojenit el, apoi m-a sărutat iar. Chiar e o muncă grea.

Am izbucnit în râs.

— Doar cu muncă, fără distracţie, Joe devine plictisitor.

— Hei, am ceva pentru tine, m-a anunţat el, în timp ce mergeam împreună pe malul apei.

A scos din buzunar un pachet învelit în hârtie şi mi l-a întins.

— L-am împachetat chiar eu.

Pachetul era lipit cu scotch, iar Joe desenase o panglică din X-uri şi zerouri, în locul în care ar fi trebuit să se afle

funda. Am rupt hârtia şi am dat cu ochii de un lănţişor strălucitor din argint şi un medalion.

— Astea ar trebui să te apere de rele, mi-a spus Joe.

— Dragule, asta-i Kokopelli[19]! Cum de-ai ştiut? Am ridicat micul disc la nivelul ochilor.

— Vesela Kopi[20] din apartamentul tău mi-a dat un indiciu, mi-a răspuns el.

— Îl ador. Mai mult, am *nevoie* de el, i-am mărturisit, întorcându-mă cu spatele la el, astfel încât să-mi poată prinde lănţişorul din argint la gât.

Joe mi-a dat la o parte părul de la ceafă şi m-a sărutat chiar acolo. Buzele lui, asprimea obrazului lui pe pielea sensibilă de acolo, toate acestea mă înfiorau. Am icnit uşor, apoi m-am întors la loc în braţele lui. Îmi plăcea acolo, foarte mult.

L-am sărutat uşor, apoi sărutul a devenit mai intens şi mai pătimaş. În cele din urmă, m-am desprins de el.

— Hai să scăpăm de hainele astea ale tale, i-am spus.

---

[19] Zeitate a fertilităţii, venerată de mulţi dintre nativii din sud-vestul SUA şi înfăţişată, de obicei, sub forma unui cântăreţ din flaut cocoşat. (n.tr.).

[20] Trib de indieni originar din nord-estul statului Arizona. (n.tr.).

Capitolul 32

Camera pentru oaspeţi a lui Cat era intimă şi plăcută, cu un pat dublu pus chiar lângă fereastră. Haina lui Joe a zburat pe scaun, urmată de cămaşa albastră din denim şi de cravata galbenă.

Mi-am ridicat braţele, iar el mi-a tras cu blândeţe bluza peste cap. I-am luat mâinile şi i le-am apăsat pe sânii mei, iar căldura atingerii lui m-a făcut să mă simt aproape imponderabilă. Deja gâfâiam în clipa în care chiloţii mei atingeau podeaua.

L-am privit din pat pe Joe, în timp ce se dezbrăca şi se urca lângă mine. Doamne, era un bărbat tare frumos! apoi m-am cuibărit în braţele lui.

— Mai am ceva pentru tine, Lindsay, m-a anunţat Joe. Ceea ce avea el era destul de evident. Am început să râd, cu faţa afundată în curbura gâtului lui.

— Nu doar aia, a insistat el. Asta.

Am deschis ochii şi-am văzut că arăta spre câteva litere scrise cu stângăcie pe pieptul lui, cu un pix. Îşi scrisese numele meu în dreptul inimii.

Lindsay.

— Eşti amuzant, i-am spus, zâmbind.

— Nu, sunt romantic, mi-a răspuns Joe.

Capitolul 33

Cu Joe nu era vorba *doar* despre sex. Era prea real şi prea cumsecade ca să mă gândesc la el doar ca la un bărbat frumos, ca la o persoană cu care petreceam clipe minunate. Dar plăteam un preţ prea mare pentru faptul că simţeam atât de multe. În astfel de momente, atunci când slujbele ne permiteau, între noi exista o intimitate greu de descris. Apoi venea dimineaţa, şi Joe zbura înapoi la Washington, iar eu nu ştiam când aveam să-l mai văd… sau dacă aveam să mă mai simt vreodată atât de bine…

Se spune că dragostea te găseşte atunci când eşti pregătit.

„Sunt eu pregătită?”

Ultima dată când iubisem un bărbat atât de mult, murise într-un mod cumplit. Şi Joe?

Fusese devastat de un divorţ. Mai putea oare vreodată să aibă încredere în vreo femeie?

Chiar acum, în timp ce zăceam în braţele lui, inima-mi era împărţită între dorinţa de a dărâma toate zidurile şi cea de a mă proteja împotriva durerii sfâşietoare provocate de iminenta noastră despărţire.

— Unde eşti, Linds?

— Sunt aici. Chiar aici.

Îl ţineam strâns pe Joe, forţându-mă să mă conectez iar la acel moment. Ne sărutam şi ne atingeam, până când separarea era prea dureroasă, şi ne uneam din nou, o pereche perfectă. Am gemut şi i-am spus lui Joe cât de bine îl simţeam… cât de bun era.

— Te iubesc, Linds, a murmurat el.

Îi strigam numele şi-i spuneam că-l iubesc, în clipa în care valurile plăcerii m-au cuprins, şi atunci le-am permis tuturor gândurile mele negre, înspăimântate, să se risipească.

Am rămas îmbrăţişaţi mult timp după aceea, respirând din greu, încercând să ne agăţăm de lumea care se învârtea în jurul nostru, când s-a auzit soneria.

— Căcat! am exclamat. Să ne prefacem că nu se întâmplă nimic.

— Trebuie să răspunzi, mi-a spus Joe, cu blândeţe. Ar putea să fie pentru mine.

Capitolul 34

M-am dezlipit de Joe, mi-am tras pe mine cămaşa lui şi am pornit spre uşă. O femeie atrăgătoare, de vreo cincizeci şi ceva de ani, stătea pe verandă, cu un zâmbet insinuant întipărit pe chip. Era prea modernă, în rochia ei de tenis şi cu puloverul Lilly Pulitzer, ca să fie vreunul dintre Martorii lui Iehova, şi părea prea luminoasă, ca să fie un agent federal.

S-a prezentat drept Carolee Brown.

— Stau pe Cabrillo Highway, cam la doi kilometri de-aici. Casa victoriană albastră cu garduri legate cu lanţuri.

— Sigur, o cunosc. O şcoală, nu-i aşa?

— Da, aia e.

N-aveam de gând s-o reped, dar mă simţeam stingherită acolo, cu faţa iritată de la barba lui Joe şi cu părul ciufulit.

— Cu ce pot să vă ajut, doamnă Brown?

— Doctor Brown, de fapt, dar, te rog, spune-mi Carolee. Lindsay, nu-i aşa? Eu şi fiica mea o ajutăm pe sora ta cu Penelope. Asta e pentru tine.

Îmi întinse o tavă acoperită cu o folie de aluminiu.

— A, Cat nu mi-a spus despre voi. Îmi pare rău, te-aş invita înăuntru, dar…

— Nici să nu te gândeşti. N-am venit în vizită. Azi sunt Doamna cu Fursecuri. Bine-ai venit în Half Moon Bay!

I-am mulţumit lui Carolee şi-am mai schimbat câteva cuvinte, înainte să ne luăm rămas-bun, iar ea să se urce în maşina ei. M-am aplecat să ridic ziarul de dimineaţă, privind prima pagină în drum spre dormitor. Vreme frumoasă astăzi, NASDAQ scăzuse cu zece puncte, ancheta referitoare la crima de la Crescent Heights încă nu ajunsese nicăieri. Era aproape imposibil să crezi că fuseseră ucişi oameni în acest loc minunat.

I-am povestit lui Joe despre omoruri, apoi am desprins folia de aluminiu de deasupra tăvii.

— Fursecuri cu ciocolată, am anunţat. De la Doamna cu Fursecuri.

— Doamna cu Fursecuri. E ceva în genul Iepuraşului de Paşte?

— Bănuiesc, ceva de genul ăsta.

Joe mă privea cu ochii aceia visători ai lui.

— Arăţi grozav în asta. În cămaşa mea.

— Mersi, uriaşule.

— Arăţi şi mai bine fără ea.

Am rânjit şi-am lăsat tava jos. Apoi am început să deschei încet nasturii de la frumoasa cămaşă albastră a lui Joe, lăsând-o să-mi cadă de pe umeri.

Capitolul 35

— Şi eu am avut un purcel ca ăsta, mi-a spus Joe, în aceeaşi seară, în timp ce ne aplecam peste gardul cuştii.

— Ei, lasă-mă! Tu eşti din Queens!

— Există şi curţi în Queens Linds. Porcul nostru se numea Alphonse Pignole, şi-i dădeam să mănânce paste şi legume sote, stropite cu un pic de cinzano. Şi asta-i plăcea la nebunie.

— Inventezi!

— Nu.

— Ce-a păţit?

— L-am mâncat la una dintre vestitele mese ala noastre din familia Molinari. Cu sos de mere.

Joe mi-a observat privirea neîncrezătoare.

— Bine, asta a fost o minciună. Atunci când am plecat la facultate, Al a primit o casă drăguţă la marginea New Yorkului. Hai să-ţi arăt ceva!

S-a întins după un băţ sprijinit de cuşcă, iar Penelope a început să grohăie şi să formăie, imediat ce l-a văzut.

Joe a grohăit şi-a formăit la rândul lui, drept răspuns.

— Latina porcilor, mi-a explicat, râjind peste umăr.

S-a întins cu băţul peste gard şi-a început s-o scarpene pe spate pe Penelope. Purceluşa s-a aruncat în genunchi şi cu un grohăit de plăcere, s-a răsturnat pe spate şi-a rămas cu picioarele în aer.

— Talentele tale nu cunosc limite, am constatat eu. Apropo cred că tocmai ţi-ai câştigat dreptul să-ţi pui trei dorinţe.

Capitolul 36

Soarele se pregătea să apună când eu, Joe şi Martha ne luam cina pe veranda care dădea spre golf. Folosisem reţeta mamei mele de sos barbecue pentru friptura de pui, continuând cu câte o jumătate de kilogram de Cherry Garcia[21] şi Chunky Monkey[22].

Am stat cuibăriţi unul în braţele celuilalt ore în şir, ascultând greierii şi muzica de la radio, privind cum flăcările lumânărilor dansau mambo în briza blândă şi fierbinte.

Mai apoi, aveam să dormim pe apucate, trezindu-ne ca să ne mângâiem, să râdem împreună, să facem dragoste. Am mâncat fursecuri cu ciocolată, ne-am povestit tot felul de vise şi am adormit la loc, cu braţele şi picioarele îngemănate.

În zori, telefonul mobil al lui Joe a făcut să se prăbuşească restul lumii peste noi. Joe a spus doar:

— Da, domnule. Aşa o să fac. Apoi a închis cu zgomot.

Şi-a desfăcut braţele şi m-a strâns la piept. M-am întins şi l-am sărutat pe gât.

— Când vine maşina după tine?

— În câteva minute.

Joe nu exagerase. Am avut la dispoziţie 120 de secunde ca să-l privesc îmbrăcându-se pe întuneric şi să văd în lumina slabă ce se strecura printre transperante cât de rău îi părea că trebuia să mă părăsească.

— Nu te ridica, m-a oprit Joe, în timp ce-mi dădeam pătura la o parte.

A tras-o la loc peste mine, până la bărbie. M-a sărutat de vreo unsprezece ori, pe buze, pe ochi, pe obraji.

---

[21] Sortiment de îngheţată cu cireşe şi fulgi de ciocolată, produs în exclusivitate de compania americană Ben Jerry's şi numit astfel ca un omagiu adus liderului legendarei formaţii rock Grateful Dead, Jerry Garcia. (n.tr.).

[22] O altă varietate de îngheţată produsă de Ben Jerry's. (n.tr.).

— Apropo, mi s-au îndeplinit cele trei dorinţe.
— Care erau?
— Nu ţi le spun, dar una dintre ele era Cherry Garcia.
Am râs. L-am sărutat.
— Te iubesc, Lindsay.
— Şi eu te iubesc, Joe.
— O să te sun.
Nu l-am întrebat când anume.

Capitolul 37

Cei trei se strânseseră la Coffee Bean, mai devreme în acea dimineaţă, şi se aşezaseră pe şezlongurile de pe terasa din piatră, priveliştea către golf fiindu-le ascunsă de o pânză de ceaţă. Erau singuri acolo, conversând cu însufleţire, discutând despre crime.

Persoana căreia i se spunea Adevăr, purtând o geacă neagră de piele şi blugi, se întoarse către ceilalţi şi zise:

— În regulă. Mai spune o dată!

Observatorul citi cu scrupulozitate din carneţelul său, prezentând orarul, obiceiurile, concluziile sale despre familia O'Malley.

Căutătorul n-avea nevoie să audă. Familia fusese descoperirea sa, şi era bucuros că investigaţiile Observatorului îi confirmaseră bănuielile. Începu să fluiere vechiul blues clasic *Crossroads*[23], *până* când Adevăr îl făcu să amuţească dintr-o privire.

Adevăr avea o constituţie firavă, dar o prezenţă impunătoare.

— Ai tras concluzii bune, aprecie Adevăr. Dar nu m-ai convins.

Observatorul deveni agitat. Trase un pic de gulerul sveterului său, apoi frunzări fotografiile. Arătă anumite instantanee cu degetele, încercui câteva detalii cu un pix.

— E un început bun, interveni Căutătorul, sărind în apărarea Observatorului.

Adevăr făcu un semn cu mâna, într-un gest care nu admitea replică.

— Nu mă fraieriţi! Vreau marfa. Apoi: Hai să comandăm!

Chelneriţa pe nume Maddie ieşi pe terasă, purtând o pereche de colanţi şi o bluziţă scurtă care-i dezvelea o parte din abdomen.

---

[23] Celebra piesa a trioului american Cream, de pe albumul „Wheels of Fire", înregistrat în anul 1968. (n.tr.).

— Asta e ceea ce numesc eu un buric sclipitor, spuse Căutătorul, al cărui farmec era umbrit de foamea care i se citea în ochi.

Maddie îi arunca un zâmbet înainte de a le umple din nou cănile cu cafea. Apoi îşi scoase carneţelul şi notă comanda lui Adevăr: ouă jumări, şuncă şi o chiflă proaspătă cu scorţişoară.

Observatorul şi Căutătorul comandară şi ei, dar, spre deosebire de Adevăr, abia se atinseră de mâncare atunci când aceasta le fu adusă. Continuau să vorbească în şoaptă.

Întorceau problema pe toate feţele.

Făceau încercări.

Adevăr privea fix prin ceaţă, ascultând şi concentrându-se pe măsură ce se contura în sfârşit un plan.

Capitolul 38

Ziua era minunată. Mare păcat că Joe nu era cu mine, ca să ne bucurăm împreună de această privelişte.

Am fluierat-o pe Martha să se urce în maşină şi ne-am îndreptat spre oraş, după provizii. În timp ce o goneam pe Cabrillo Highway, am observat un indicator: Şcoala Bayside, Departamentul de îngrijire a Copiilor, statul California.

Casa mare, în stil victorian, era impunătoare. Urmându-mi instinctul, am tras maşina în parcare.

Am rămas acolo vreme îndelungată, observând casa, terenul de joacă, gardul înalt din sârmă. Apoi am încuiat maşina şi am pornit pe cărarea pietruită până la uşa masivă din lemn de stejar.

O femeie de culoare, supraponderală, de vreo treizeci şi cinci de ani, a răspuns la apelul soneriei.

— Bună ziua, am spus. O caut pe doamna doctor Brown.

— Intraţi. E în cancelarie. Eu sunt Maya Abboud. Sunt profesoară aici.

— Ce fel de şcoală e asta? am întrebat-o, în timp ce o urmam prin coridoarele strâmte şi întunecate, urcând apoi pe două şiruri de scări.

— Statul aduce aici copii fugiţi de acasă, de obicei. Puştii ăştia sunt norocoşi.

Am trecut pe lângă câteva clase mici, pe lângă un salon cu televizor şi pe lângă zeci de copii, de la unii foarte mici până la adolescenţi. Nu aducea nicicum cu atmosfera din *Oliver Twist,* dar totuşi aceşti copii n-aveau o locuinţă a lor, lucru trist şi îngrijorător.

Doamna Abboud m-a lăsat în pragul unei încăperi luminoase, cu multe ferestre, în care era şi Carolee Brown. Carolee a sărit în picioare şi-a venit spre mine.

— Lindsay! Mă bucur că te văd.

— Treceam pe aici şi, ei bine, am vrut să-mi cer scuze pentru primirea de ieri.

— O, nu e nevoie. Te-am luat prin surprindere şi nici nu mă cunoşteai. Mă bucur că eşti aici. Vreau să cunoşti pe cineva.

I-am explicat lui Carolee că nu puteam să stau foarte mult, dar m-a asigurat că n-avea să dureze decât un minut.

Am urmat-o afară, pe terenul de joacă, şi-am observat că ne îndreptam către o fetiţă frumuşică, de vreo opt ani, cu părul negru, care stătea la o masă sub un copac, jucându-se cu setul ei de Power Rangers[24].

— Ea e fiica mea, Allison, m-a anunţat Carolee. Ali, ea e Lindsay, mătuşa lui Brigid şi a lui Meredith. E *locotenent de poliţie.*

Ochii fetiţei s-au luminat în clipa în care s-a întors spre mine.

— Ştiu exact cine eşti. Tu ai grijă de Penelope.

— Aşa este, Ali, dar doar pentru câteva săptămâni.

— Penelope e foarte haioasă, nu? Poate să citească gândurile.

Fetiţa a continuat să vorbească despre prietena ei, purceluşa, în timp ce, împreună cu mama ei, mă conducea spre parcare.

— E *chiar* mişto că eşti poliţistă, mi-a spus Allison, apucându-mă de mână.

— Serios?

— Sigur. Înseamnă că te pricepi să repari lucrurile.

Mă întrebam ce voise fetiţa să spună, când ea mi-a strâns veselă degetele şi apoi a rupt-o la fugă spre maşina mea. Martha a dat din coadă şi-a lătrat, până când am lăsat-o să iasă. Apoi a început să ţopăie în jurul lui Allison şi a acoperit-o cu sărutări umede.

În cele din urmă, am izbutit să despărţim copilul de câine, iar eu şi Carolee ne-am făcut planuri să ne revedem în curând. „Mi-am făcut o nouă prietenă”, îmi ziceam, în timp ce făceam cu mâna prin fereastra deschisă a maşinii.

---

[24] Joc pentru copii cu figurine înfăţişând personajele dintr-un popular show de televiziune difuzat de canalul Fox Kids începând din anul 1993, preluare după un serial japonez numit Super Sentai. (n.tr.).

Capitolul 39

Observatorul bătea neliniştit darabana în volanul maşinii, aşteptând-o pe Lorelei O'Malley să iasă din casă. Vestea proastă era că trebuia să intre din nou.

În sfârşit, afurisita aia de femeie apăru în pragul uşii îmbrăcată ca pentru o ieşire la cumpărături. Încuie şi o porni cu micul Mercedes roşu pe Ocean Colony Road, fără a privi înapoi.

Observatorul coborî din maşină. Purta o jachetă sport albastră şi pantaloni largi, ochelari de soare cu lentile fumurii, ceea ce ar fi putut purta orice tehnician de la compania de telefoane. Se îndreptă repede spre casă.

La fel cum procedase şi înainte, Observatorul se opri la fereastra de la subsol şi-şi puse mânuşile. Apoi, tăind geamul cu lama cuţitului acolo unde-l lipise cu chit, scoase bucata de geam şi se lăsă uşor în subsol.

Se mişcă iute prin casă, apoi pe scări, până la dormitorul familiei O'Malley. Odată ajuns acolo, deschise şifonierul şi împinse la o parte rochiile, examinând camera video aflată acolo pe un raft.

Observatorul scoase caseta din camera de filmat şi şi-o strecură în buzunar. Mai luă o casetă la întâmplare din teancul dezordonat de pe acelaşi raft, rezistând impulsului de a face ordine acolo. Apoi scoase un pachet de fotografii din sertarul de la noptieră.

Era în casă doar de două minute şi douăzeci de secunde, când auzi uşa de la intrare trântindu-se.

Gura i se uscă brusc. În toate zilele în care pândise această casă, nimeni nu se întorsese vreodată în cursul dimineţii. Observatorul se duse spre şifonier şi se ghemui printre fuste. Se întinse şi trase uşa după el.

Covorul înăbuşea sunetul paşilor, iar Observatorul tresări atunci când clanţa se mişcă. Nu mai avea timp să gândească. Uşa se deschise, hainele fură date la o parte… iar Observatorul fu dezvăluit, ascunzându-se ca un hoţ.

Lorelei O’Malley icni cu putere şi-şi duse mâna la piept, apoi se întunecă la faţă.

— Te cunosc, spuse ea. Ce cauţi aici?

Cuţitul era deja în mâna lui. Lorelei îl văzu şi scoase un ţipăt ascuţit. Observatorul simţi că n-avea de ales. Fandă în faţă, lama cea lungă făcând să sară nasturii bluzei în timp ce pătrundea în pântec.

Lorelei se răsuci, încercând să scape de cuţit, dar Observatorul o ţinu strâns în ceea ce ar fi putut semăna cu o îmbrăţişare de îndrăgostiţi.

— Of. *Doamne.* De ce faci asta? gemu ea, cu ochii daţi peste cap, vocea stingându-i-se într-un oftat.

Apăsându-şi mâna pe spatele ei, Observatorul împinse lama mai sus, prin ţesuturile moi din cavitatea abdominală a lui Lorelei, retezându-i aorta. Sângele nu fu împroşcat; curgea din corpul femeii ca apa dintr-o găleată, până ce genunchii ei cedară şi căzu pe pantofii din şifonier.

Observatorul îngenunche şi-i atinse carotida cu două degete. Pleoapele încă-i mai zvâcneau slab. Avea să moară în câteva secunde.

Avea destul timp cât să ducă la îndeplinire ceea ce trebuia, îi ridică fusta albastră, îşi scoase cureaua şi o biciui pe Lorelei O’Malley peste fese până când femeia muri între hainele din şifonierul ei.

Capitolul 40

Lucrurile nu puteau decât să se înrăutăţească, şi aşa se întâmplă. Observatorul se afla în camioneta sa într-o parcare de pe Kelly Street, vizavi de casa cu două etaje pe care doctorul o folosea drept cabinet.

Îşi aruncă o privire spre Căutător, care părea uimit şi perplex pe scaunul din spatele lui. Apoi privi din nou parcarea, îi observă cu nervozitate pe cumpărători, puţinele maşini care intrau şi ieşeau.

În clipa în care doctorul O'Malley ieşi din clădire, Observatorul îl înghionti pe Căutător. Se priviră drept în ochi.

— Pregăteşte-te!

Apoi Observatorul ieşi din camionetă. Alergă spre doctor, depăşindu-l înainte ca acesta să ajungă la SUV-ul său.

— Doctore, doctore! Slavă Cerului! Am nevoie de ajutor!

— Ce e, fiule? îl întrebă doctorul, părând în acelaşi timp uimit, dar şi sâcâit.

— Prietenul meu. A păţit ceva. Nu ştiu dacă e o criză sau un infarct sau ce-o fi!

— Unde e?

— Acolo, spuse el, arătând spre dubiţa aflată la douăzeci de metri de ei. Grăbeşte-te, bine? Te rog!

Observatorul porni în fugă înainte, privind în urmă ca să se asigure că doctorul venea după el. Când ajunse la dubiţă, smuci uşa din dreptul pasagerului, păşind într-o parte astfel încât doctorul să-l vadă pe Căutător întins pe scaunul din faţă.

Doctorul aruncă o privire în interior, apoi se întinse şi-i ridică una din pleoapele Căutătorului. Se sperie în clipa în care simţi vârful ascuţit al unui cuţit înţepându-i ceafa.

— Intră, spuse Observatorul.

— Să nu scoţi o vorbă, i se adresă şi Căutătorul, pe un ton fascinant, dezarmant, care nu admitea replică, sau o să-ţi omorâm întreaga familie.

Capitolul 41

Observatorul auzi cum trupul legat al doctorului se lovea de podea, rostogolindu-se în partea din spate a dubiţei, în timp ce urcau drumul abrupt.

— Ce zici despre locul ăsta? îl întrebă pe Căutător.

Privi în oglinda retrovizoare, apoi ieşi de pe şosea, pătrunzând într-o breşă dintre două pâlcuri de copaci. Apăsă pe frână.

Căutătorul sări afară din maşină, deschise uşa din spate şi-l ridică pe doctor, astfel încât acesta să stea în capul oaselor.

— În regulă, doctore, e timpul să mergem, spuse el, smulgându-i banda adezivă de pe gură. Ai vreo ultimă dorinţă? Dacă da, spune-o sau ţine-ţi gura pe vecie.

— Ce vrei să *spun?* icni doctorul O'Malley. Ia ziceţi-mi, vreţi bani? Pot să vă fac rost de bani. Vreţi droguri? Orice doriţi.

— Asta-i chiar o prostie, doctore, spuse Căutătorul. Chiar şi din partea ta.

— Nu faceţi asta, îi imploră el. Ajutaţi-mă. Vă rog, ajutaţi-mă!

— *Ajutaţi-mă, ajutaţi-mă,* îl imită batjocoritor Observatorul.

— Ce v-am făcut? scânci doctorul O'Malley.

Un brânci puternic îl făcu pe doctor să cadă din maşină pe prundişul de la marginea drumului.

— E mai simplu decât crezi, zise Căutătorul cu blândeţe, aplecându-se aproape de urechea doctorului. Doar încearcă să-ţi umpli mintea cu lucruri pe care le iubeşti… şi ia-ţi adio.

Doctorul nici nu văzu piatra care-l izbi la baza craniului.

Căutătorul îşi deschise briceagul şi apucă strâns părul cărunt al doctorului, ridicându-i capul. La fel de simplu ca şi când ar fi tăiat un pepene, îi despică jugulara.

Apoi, Observatorul îşi folosi cureaua drept biciuşcă, lovind puternic, lăsând dungi maronii pe pielea albă a feselor lui O'Malley.

— Simţi asta? întreba el, gâfâind deasupra muribundului. Căutătorul îşi şterse amprentele de pe cuţit folosindu-se de poalele cămăşii doctorului. Apoi aruncă piatra şi cuţitul departe, în râpa de lângă ei, unde fură înghiţite de copaci, de tufişuri şi de iarba înaltă.

Împreună, cei doi bărbaţi ridicară trupul doctorului de braţe şi de picioare şi-l târâră până la marginea drumului, spre muchia prăpastiei. Începură să legene corpul şi numărară până la trei, aruncându-l apoi cu putere. Ascultară cum trupul se prăbuşea în jnepeniş, rostogolindu-se la vale până-ntr-un loc atât de îndepărtat, încât avea să zacă acolo, sperau ei, până când coioţii aveau să-i sfâşie carnea.

Capitolul 42

Eram pe verandă şi cântam la chitară, când un zgomot îngrozitor mi-a atras atenţia. Era un camion cu remorcă, hurducăind prin curbele uşoare de pe Sea View Avenue. L-am privit încruntată până când am observat că tracta o Bonneville din 1981.

Bonneville a mea.

Şoferul mi-a făcut semn cu mâna în clipa în care m-a văzut.

— Hei, doamnă! Am o livrare specială pentru dumneavoastră.

Aha! Omul din Lună. Tipul de la benzinărie. Am rânjit în timp ce Keith acţiona mecanismul care lăsa jos maşina. După ce-a văzut-o proptită pe toate cele patru roţi, a ieşit din cabină şi-a venit spre mine, cu paşii lui uşor legănaţi.

— Şi ce te face să crezi c-o să poţi s-o faci să meargă? a întrebat el, aşezându-se pe o treaptă.

— Mi-am mai vârât şi eu nasul prin motoare, l-am informat. Maşini de patrulare, în cea mai mare parte.

— Eşti mecanic? Se apucă să fluiere printre dinţi. Mama mă-sii! Ştiam eu că e ceva mişto la tine.

— Nu sunt chiar mecanic. Sunt poliţist.

— Minţi.

— Nu mint, am spus, râzând de atenţia pe care mi-o acorda puştiul.

Şi-a întins un braţ musculos spre mine şi, cu un „Te superi?” rostit în treacăt, îmi luă chitara.

„Serveşte-te, amice.”

Puştiul şi-a pus instrumentul în poală, a zdrăngănit câteva acorduri, apoi a lălăit câteva versuri dintr-un cântec country de genul *My baby’s left me all alone.* Cânta cu atât de mult patos, încât nu m-am putut abţine să nu râd de interpretarea lui.

Keith a făcut o plecăciune în derâdere, apoi mi-a întins chitara.

— Şi care-i specialitatea ta? m-a întrebat.

— Rock acustic. Blues. Chiar acum lucrez la un cântec. Mă tot încurc printre strofe şi refrene.

— Am o idee. De ce n-am sta de vorbă la cină despre asta? Ştiu un loc grozav unde au peşte bun, pe Moss Beach, mi-a propus el.

— Mulţumesc, Keith. E o ofertă drăguţă, dar sunt ocupată deja. Mi-am dus mâna la gât, atingând pandantivul Kokopelli pe care mi-l dăduse Joe.

— Nu mă deranjează să-ţi spun că mi-ai frânt inima.

— Ooo. O să supravieţuieşti.

— Nu, chiar aşa e, sunt distrus. Frumoasă, mecanic în timpul liber. Ce-aş mai putea să cer?

— Haide, Keith, am spus, bătându-l uşor pe braţ. Arată-mi noua mea maşină.

Am coborât de pe verandă, cu Keith în spatele meu. Mi-am plimbat mâna pe aripa Bonnevilleului, apoi am deschis uşa din partea şoferului şi m-am urcat. Maşina era încăpătoare, confortabilă, iar bordul era plin cu tot felul de aparate şi dispozitive, exact cum îmi aminteam.

— E o alegere bună, Lindsay, mi-a spus Keith, sprijinindu-se de capota maşinii. Nu ţi-aş vinde o rablă. Am o trusă de rezervă în portbagaj, dar, dacă ai probleme, sună-mă.

— Aşa o să fac.

Mi-a aruncat un zâmbet sfios, şi-a scos şapca, şi-a scuturat părul auriu, şi-a pus şapca la loc, apoi mi-a spus: Ei bine, ai grijă, da?

I-am făcut semn cu mâna în timp ce se îndepărta. Apoi am vârât cheia în contactul noii mele achiziţii şi am răsucit-o.

Motorul n-a pornit. Nici măcar n-a tuşit, n-a bâzâit, n-a scâncit.

Era mort ca o broască turtită în mijlocul străzii.

Capitolul 43

Mi-am făcut o listă cu toate piesele care-mi trebuiau, iar apoi mi-am petrecut restul zilei lustruind Bonneville-ul cu o soluţie găsită în trusa lui Keith. Eram mai mult decât fericită să transform acel maroniu anost într-un auriu strălucitor.

Încă-mi admiram opera atunci când ziarul de seară a zburat de pe fereastra unei maşini care trecea prin faţa casei. M-am repezit şi l-am prins din zbor, alegându-mă cu un „Bravo!” din partea băiatului cu ziarele.

Am deschis subţirica gazetă locală, şi titlul scris cu litere îngroşate şi negre mi-a sărit în ochi:

SOŢIA UNUI DOCTOR LOCALNIC ÎNJUNGHIATĂ ŞI OMORÂTĂ ÎN CASA EI. DOCTORUL DAT DISPĂRUT

M-am proptit cu nădejde pe ambele picioare pe gazon şi-am citit:

Lorelei O’Malley, soţia doctorului Ben O’Malley, a fost găsită asasinată în casa ei de pe Ocean Colony Road în această după-amiază, aparent victimă a unui jaf eşuat. Fiica vitregă a victimei, Caitlin, în vârstă de 15 ani, şi-a găsit mama în şifonierul din dormitor atunci când a venit acasă de la şcoală. Doctorul O’Malley, un respectat medic generalist şi membru de multă vreme al comunităţii, e dat dispărut.

În această după-amiază, comandantul Peter Stark a cerut mulţimii adunate în faţa secţiei de poliţie să-şi păstreze calmul, dar şi vigilenţa.

„Se pare că există unele asemănări între aceste crime recente, a declarat Stark. Dar nu pot să comentez, fiindcă aş putea să pun în primejdie întreaga investigaţie. Ce pot să fac este să vă promit că poliţia nu va avea linişte până când criminalul nu va fi prins.”

Răspunzând la întrebările reporterilor, comandantul Stark a spus: „Doctorul O’Malley a fost văzut ultima oară în jurul prânzului. Era în drum spre restaurant, să ia masa,

dar nu s-a întors la cabinetul său şi nici n-a sunat. Pentru moment nu este pe lista suspecţilor”.

Am împăturit ziarul şi-am rămas privind în gol spre casele în culori pastelate, acoperite cu ţiglă, de pe Sea View Avenue. Instinctele mele urlau. Eram un poliţist fără caz, un poliţist fără slujbă. Nu voiam să citesc despre omucideri. Voiam informaţii la prima mână.

Am lăsat deoparte uneltele pe care le folosisem la lustruirea maşinii, apoi am intrat în casă şi, apelând compania de telefonie, am solicitat o conferinţă telefonică.

Brusc, mi se făcuse dor de fete.

Capitolul 44

Centralista mi-a făcut mai întâi legătura cu Claire, iar vocea ei suavă m-a încălzit.

— Bună, păpuşa. Faci nani? Ai mai prins ceva culoare în obraji?

— Încerc, Fluturaş, dar creierul meu e ca un hamster într-o roată.

— Nu-ţi irosi timpul, Lindsay, te rog. Doamne, ce n-aş da să am şi eu o vacanţă ca asta!

Cindy a intrat şi ea în conferinţă, la fel de expansivă ca-ntotdeauna.

— Nu e acelaşi lucru fără tine, Linds. E nasol.

— Mi-aş fi dorit să fiţi voi *aici,* le-am spus. Peste tot, numai cer albastru şi nisip auriu. Şi… hei, Joe a venit şi a rămas peste noapte.

Cindy avea şi ea veşti despre cea de-a doua ei întâlnire cu hocheistul, iar eu i-am replicat cu povestea despre Keith, tipul blond de la benzinărie.

— Are vreo douăzeci şi ceva de ani, cred. Genul Brad Pitt. Chiar s-a dat la mine.

Claire a spus:

— Voi două chiar mă faceţi să mă simt ca o tipă plicticoasă şi măritată de mult.

— Aş vrea să fiu la fel de plictisită cum eşti tu cu Edmund, mi-a zis Cindy. Asta-i *sigur.*

Râsetele şi tachinările mă făceau să mă simt de parcă ne-am fi adunat din nou la o masă discret luminată de la Susie’s.

Şi, la fel ca atunci când eram acolo, am început să discutăm despre treburi serioase.

— Şi ce e cu crimele astea despre care tot aud? m-a întrebat Claire.

— Of, Doamne. Oraşul e speriat de tot. Un cuplu tânăr a fost omorât acum câteva săptămâni… şi o femeie a fost asasinată, cam la o milă distanţă de aici, azi-dimineaţă.

— Am aflat, mi-a zis Cindy. O scenă sângeroasă.

— Mda. Începe să pară că avem de-a face cu un ucigaş în serie, şi ştiţi cât mă enervează că nu pot să *fac* nimic. Aş vrea să dau o raită pe la locul crimei. Nu pot să suport gândul că nu sunt acolo.

— Ei bine, o să-ţi placă să auzi o mică bârfă, m-a anunţat Claire. Am găsit asta în rapoartele celor de la Medicină legală. Cei doi care-au fost asasinaţi acum câteva săptămâni în Crescent Heights au fost *biciuiţi.*

Mi s-a rupt filmul pentru o clipă, amintindu-mi de John Doe numărul 24.

„Şi el a fost tăiat şi biciuit."

— Au fost biciuiţi? Claire, eşti sigură de asta?

— Absolut sigură. Pe spinare şi pe fese.

Chiar atunci s-a auzit un sunet pe linie şi numele apelantului care mi-a apărut pe ecran a făcut ca trecutul să pătrundă cu brutalitate în prezent. Am spus:

— Staţi un pic, fetelor.

Şi-am apăsat pe buton, ca să comut la cealaltă convorbire.

— Lindsay, sunt Yuki Castellano. Ai un pic de timp să vorbim?

Era bine că rămăsesem pe fir cu Claire şi cu Cindy. Aveam nevoie de un pic de răgaz până să trec la discuţia cu avocatul meu despre împuşcăturile de pe Larkin Street.

Yuki mi-a spus că avea să mă sune din nou în dimineaţa următoare, iar eu m-am întors la conversaţia cu fetele. Mintea mea era însă în altă parte.

În ultimele câteva zile, scăpasem de toate… *mai puţin de procesul vieţii mele, care avea să urmeze.*

Capitolul 45

Observatorul păşi de-a lungul cărării, prin iarba înaltă, la lumina razelor lunii. Purta o căciulă din lână şi haine negre, iar în mână avea camera de fotografiat cu zoom de 10x.

O folosise ca să urmărească un cuplu care-şi făcea de lucru în capătul plajei, iar apoi întorsese obiectivul cam la o sută de metri depărtare, în partea cealaltă, pe Sea View Avenue.

Se focalizase pe o casă anume: o Cape Cod[25] albastră, cu o mulţime de ferestre şi o verandă mare. Putea vedea cum se plimba locotenentul Lindsay Boxer prin sufragerie.

Părul îi era legat la spate şi purta un tricou alb, subţire. Vorbea la telefon, jucându-se cu un lănţişor care-i atârna la gât. Putea să-i vadă contururile sânilor sub bluza aia.

Plini, dar obraznici.

„Frumoase ţâţe, doamnă locotenent.”

Observatorul ştia exact cine era Lindsay, ce fel de muncă avea şi de ce *zicea că* se află în Half Moon Bay. Dar voia să ştie mult mai multe.

Se întreba cu cine vorbea la telefon. Poate cu tipul cu păr negru, care rămăsese la ea noaptea trecută şi care plecase într-o maşină neagră, de la guvern. Se întreba cine era tipul şi dacă avea să se mai întoarcă.

Şi se întreba şi unde-şi ţinea Lindsay pistolul.

Observatorul îi făcu câteva fotografii lui Boxer: zâmbitoare, încruntată, desfăcându-şi părul. Ţinând receptorul între umăr şi bărbie, întinzând braţele, cu pieptul tresăltând în timp ce-şi lega la loc părul.

În acest timp, câinele traversă încăperea şi se aşeză lângă transperante, zgâindu-se prin ele… ca şi cum l-ar fi privit chiar pe el.

---

[25] Stil arhitectonic apărut în secolul al XVII-lea, în regiunea New England din SUA, casele fiind în general joase, cu un singur etaj şi o mansardă, acoperiş în formă de V răsturnat, cu pantele abrupte, frontoane şi un horn mare în mijloc. (n.tr.).

Observatorul merse un pic în jos pe plajă, spre cei doi îndrăgostiţi, apoi trecu prin iarbă spre parcarea unde-şi lăsase maşina. Odată ajuns înăuntru, îşi scoase carneţelul din torpedou şi-l deschise la pagina pe care numele lui Lindsay era scris cu litere caligrafice.

„Locotenent Lindsay Boxer.”

Avea suficientă lumină de pe stradă ca să adauge câteva cuvinte.

Scrise: „Rănită. Singură. Înarmată şi periculoasă”.

Partea a treia
ÎNAPOI ÎN SUA

Capitolul 46

Soarele abia dacă era o mică pată îmbujorată pe cerul zorilor, când o sonerie asurzitoare m-a smuls din somn. Am bâjbâit după telefon, ridicând receptorul la cel de-al patrulea semnal.

— Lindsay, sunt Yuki. Sper că nu te-am trezit. Sunt în maşină şi doar acum am un minut liber, dar pot să-ţi spun totul foarte repede.

Yuki era pasionată şi deşteaptă, şi ştiam măcar asta despre ea: vorbea *întotdeauna* cu o sută şi cincizeci de kilometri pe oră.

— OK, sunt gata, i-am spus, aruncându-mă la loc pe pat.

— Sam Cabot a ieşit din spital. L-am interogat ieri, m-a informat Yuki, pe un ton sacadat. Şi-a retractat mărturisirea despre crimele de la hotel, dar asta e problema procurorilor. Cât despre acţiunea împotriva ta, spune că tu ai tras prima, nu l-ai nimerit, iar apoi el şi Sara au ripostat în legitimă apărare. Apoi tu i-ai doborât cu focuri de armă. O mulţime de căcaturi. Ştim şi noi şi ştiu şi ei, dar asta-i America. Poate să spună orice vrea.

Oftatul meu a ieşit ca un fel de geamăt strangulat. Yuki a continuat:

— Singura noastră problemă ar fi că e într-o asemenea situaţie, puţoiul ăsta dement. Paralizat, imobilizat în scaunul ăla cu gâtul într-o proteză, cu buza de jos tremurând. Pare un îngeraş care-a fost atacat de…

— De o poliţistă rea care foloseşte abuziv armele, am întrerupt-o.

— Voiam să spun atacat de pubertate, dar fie şi cum spui tu. Râse. Hai să ne vedem şi să punem la punct o strategie. Putem să plănuim ceva?

Calendarul meu era într-atât de curat, încât părea practic virgin. Yuki, pe de alta parte, avea programate depoziţii, întâlniri şi procese aproape la fiecare oră în următoarele trei săptămâni. Totuşi, am ales o dată cu câteva zile înainte de proces.

— Acum şi presa agită apele, a continuat Yuki. Le-am spus că te-ai retras câteva zile la nişte prieteni din New York, ca să nu te vâneze. Lindsay? Mai eşti acolo?

— Îhî. Aici sunt, i-am spus, cu ochii fixaţi pe tavan şi cu urechile ţiuind.

— Ţi-aş propune să te relaxezi cât mai poţi. Nu ieşi în evidenţă! Lasă totul în seama mea.

Corect.

Am făcut un duş, mi-am pus o pereche de pantaloni marinăreşti din pânză de în şi un tricou roz, apoi am ieşit în curte cu o cană de cafea. Aveam o întrebare pentru Penelope, în timp ce-i duceam mâncarea de dimineaţă: „Cât de multă mâncare poate să mănânce un porc mare, dacă porcul mare mănâncă mâncare pentru porci?”

Fata de la oraş care vorbeşte cu un porc. Cine-ar fi zis?

M-am gândit la sfatul lui Yuki, în timp ce briza mării mătura veranda. „Relaxează-te şi nu ieşi în evidenţă.” Părea foarte rezonabil, doar că mă aflam prinsă în ghearele unei dorinţe imense de a *face* ceva. Voiam să iau taurul de coarne, să dau cu cineva de pământ, să îndrept relele.

Chiar nu puteam să mă abţin.

Am fluierat după Martha şi-am pornit motorul Explorerului. Apoi ne-am îndreptat către o anumită casă din Crescent Heights: scena unui dublu asasinat.

Capitolul 47

— Câine rău, am certat-o pe Martha. Chiar nu poţi să te ţii departe de bucluc?

Martha şi-a întors ochii căprui şi umezi spre mine, a dat din coadă, apoi şi-a reluat supravegherea autostrăzii pavate.

În timp ce ne îndreptam spre sud pe Autostrada 1, tremuram de nerăbdare. După vreo cinci kilometri, am cotit spre Crescent Heights, o colecţie manieristă de case împestriţând versantul colinei până spre vârful Half Moon Bay.

Mi-am îndreptat Explorerul în sus pe cărarea pietruită cu o singură bandă, bâjbâind până când locul crimei aproape că mi-a sărit în ochi. Am tras pe dreapta şi-am oprit motorul.

Casa galbenă acoperită cu şindrilă era fermecătoare, cu trei lucarne, o grădină plină cu flori şi o sfârleză înfăţişând un tăietor de lemne prins de gard. Numele Daltry era scris cu vopsea pe cutia poştală confecţionată manual, şi aproape un kilometru de panglică galbenă încă înconjura casa Visului American.

Scena crimei. Nu intraţi, din ordinul poliţiei.

Am încercat să-mi imaginez cum de fuseseră omorâţi cu bestialitate doi oameni în această căsuţă primitoare, dar imaginile nu se potriveau. Crimele n-ar fi trebuit să se petreacă în astfel de locuri.

Ce-l atrăsese pe ucigaş spre această casă anume? Era o lovitură precisă… sau ucigaşul doar se aflase din întâmplare lângă această casă-dulce-casă?

— Şezi, fetiţa, i-am poruncit lui Martha, în timp ce coboram din maşină.

Crimele se petrecuseră cu mai bine de cinci săptămâni în urmă, şi între timp poliţia abandonase locul crimei. Oricine voia să-şi vâre nasul putea s-o facă, atâta vreme cât nu intra în casă; am observat peste tot semne lăsate de

curioşi: urme de paşi printre straturile de flori, mucuri de ţigări pe asfalt, cutii goale de suc pe gazon.

Am intrat pe poarta deschisă, m-am aplecat pe sub banda galbenă şi m-am plimbat în jurul casei, examinând fără grabă scena cu privirea.

Printre buruieni era o minge de baschet, iar pe treptele din spate, un pantof de copil, încă ud de la roua nopţii trecute. Am observat că una dintre ferestrele de la subsol fusese scoasă din cercevea şi era sprijinită de un perete al casei: probabil locul pe unde se intrase.

Cu cât stăteam mai mult la casa Daltry, cu atât mi se accelerau bătăile inimii. Mă furişam la scena unei crime, în loc să mă ocup oficial de caz, iar asta mă făcea să mă simt ciudat şi neconfortabil, ca şi cum această crimă n-ar fi fost treaba mea şi n-aveam ce să caut aici. În acelaşi timp, mă simţeam împinsă înainte de ceea ce-mi spusese Claire la telefon cu o seară înainte.

Soţii Daltry din Crescent Heights nu erau primele victime ucise care să fi fost biciuite. Cine mai fusese omorât astfel? Oare aceste crime se legau cu acel caz nerezolvat al meu, acel John Doe numărul 24?

„Relaxează-te şi nu ieşi în evidenţă”, îmi spusese Yuki. Chiar am izbucnit într-un râs zgomotos. M-am urcat în Explorer, am mângâiat-o pe blănoasa mea însoţitoare şi apoi am pornit hurducăindu-ne pe cărarea pietruită, spre autostradă.

Aveam să fim în centrul Half Moon Bay în zece minute. Voiam să văd casa familiei O’Malley.

Capitolul 48

Ocean Colony Road era flancată de maşini de poliţie pe ambele sensuri. Emblemele de pe portiere îmi spuneau că poliţiştii localnici aveau în sfârşit parte de ajutorul după care tânjiseră atât de amarnic. Chemaseră poliţia statală.

În timp ce conduceam pe lângă ei, am observat că un poliţist în uniformă păzea uşa din faţa casei, iar un altul îl interoga pe un curier de la UPS.

Detectivii şi tehnicienii specializaţi în scenele crimelor intrau şi ieşeau din casă la intervale neregulate. Un cort pentru reporteri fusese instalat pe gazonul vecinilor, şi un reporter local tocmai transmitea în direct din Half Moon Bay.

Am parcat Explorerul la câteva străzi mai încolo şi am pornit pe jos spre casă, amestecându-mă într-un grup de trecători care asistau la investigaţiile poliţiei de pe trotuarul de vizavi. Era un unghi destul de bun de observaţie şi, în timp ce stăteam acolo, am făcut o recapitulare a impresiilor mele, sperând să-mi vină vreo idee.

Pentru început, casele victimelor erau la fel diferite cum e brânza de cretă. Crescent Heights era un cartier muncitoresc, cu Autostrada 1 trecând printre case fără pretenţii, dar cu vedere la golf. Ocean Colony era lângă un club privat de golf. Casa familiei O'Malley şi cele din jurul ei străluceau de-a dreptul de toate minunăţiile care se pot cumpăra cu bani. Ce aveau cele două case şi locuitorii lor în comun?

Am examinat vila dichisită, cu acoperişul ei din ardezie şi cu arbuşti de merişor în ghivecele de lângă uşă, şi din nou am trecut prin întrebările preliminare. Ce anume-l atrăsese pe ucigaş aici? Era o lovitură personală sau una la întâmplare, de ocazie?

Mi-am întors privirea spre ferestrele cu obloane albastre de la etajul al doilea, unde fusese înjunghiată şi omorâtă Lorelei O'Malley în dormitorul ei.

„A fost şi ea biciuită?”

Stăteam atât de concentrată, încât probabil am atras atenţia asupra mea. Un tânăr în uniformă, rumen la faţă şi cu un temperament coleric, venea spre mine.

— Domnişoară? Domnişoară? Aş vrea să vă pun câteva întrebări.

La naiba. Dacă trebuia să-mi scot la iveală insigna, poliţistul avea să mă caute în baza de date. Să trimită vestea mai departe: „Locotenentul Lindsay Boxer, de la Poliţia din San Francisco, a fost la locul crimei”. În douăzeci de minute, reporterii aveau să sune la uşa mea şi să împânzească peluza lui Cat.

Mi-am luat cea mai nevinovată expresie.

— Doar treceam pe aici, domnule ofiţer. Acum plec. Am făcut un mic semn de salut cu mâna, m-am întors şi am pornit iute spre Explorer.

„Dobitocul.” L-am văzut făcând-o.

Poliţistul mi-a notat numărul de înmatriculare în timp ce treceam pe lângă el.

Capitolul 49

Demodata tavernă fusese botezată cu numele unei păsări marine obişnuite cu înălţimile, cormoranul, a cărei siluetă elegantă atârna din tavan deasupra barului.

În local găseai un bar grosolan, şase tipuri de bere la halbă, muzică dată tare şi mulţimea obişnuită a unei seri de vineri. Am privit în jur până când am descoperit-o pe Carolee Brown, la o masă de lângă bar. Purta pantaloni largi şi un pulover de un roz aprins; un crucifix din aur îi sclipea discret la gât.

Doamna cu Fursecuri, în seara ei liberă.

Carolee m-a zărit la o fracţiune de secundă după ce-o văzusem eu şi a zâmbit larg, făcându-mi semn să merg la ea. M-am strecurat prin mulţime şi am îmbrăţişat-o uşor în clipa în care s-a ridicat să mă întâmpine.

Am comandat Pete's Wicked Ale[26] şi linguini cu scoici şi, aşa cum fac femeile adeseori, am ajuns să discutăm despre problemele personale în câteva minute. Carolee fusese pusă la curent de sora mea, Cat, şi ştia şi despre incidentul care mă aruncase în vârtejul justiţiei californiene.

— N-am judecat corect situaţia pentru că erau copii, i-am mărturisit. După ce au tras în mine şi în partenerul meu, a trebuit să-i împuşc.

— E de-a dreptul nasol, Lindsay.

— Nu e mereu aşa? Să omori un copil… Niciodată n-am crezut că aş putea să fac aşa ceva.

— Te-au silit să faci asta.

— Erau criminali, Carolee. Uciseseră câţiva copii şi, atunci când i-am prins, au văzut o singură cale de scăpare. Dar ai crede că nişte copii atât de privilegiaţi ca ei nu pot fi atât de ţicniţi.

— Mda, ştiu. Dar, judecând după sutele de copii care vin la şcoala mea, crede-mă, copii abuzaţi din punct de vedere psihic vin de pretutindeni, spuse Carolee.

---

[26] Sortiment de bere brună americană. (n.tr.).

Atunci când Carolee a pomenit despre copiii abuzaţi, mi-am amintit brusc de ceva. M-am văzut din nou copil, zburând prin camera mea, trecând razant prin biroul meu. „Nu-mi răspunde aşa, domnişoară!” Tata, bălăbănindu-se în pragul uşii. Tata, cu capsa pusă. *Eu însămi fusesem un copil persecutat.*

M-am străduit să revin în Cormoran.

— Şi, cum eşti, Lindsay? mă întrebă Carolee. Liberă? Divorţată?

— Divorţată… de un tip despre care aveam impresia că e fratele pe care nu l-am avut niciodată, i-am răspuns, uşurată de schimbarea subiectului. Dar aş putea fi convinsă să mă mărit din nou.

— Acum îmi amintesc, a spus Carolee, zâmbind. Dacă nu mă-nşel, aveai companie atunci când am venit la tine cu fursecurile mele.

Am rânjit, amintindu-mi cum îi răspunsesem la uşa lui Carolee, îmbrăcată în cămaşa lui Joe. Tocmai deschisesem gura să-i povestesc lui Carolee despre el, când atenţia mi-a fost atrasă de ceea ce vedeam în spatele ei.

I-am observat pe cei trei tipi care beau zdravăn la bar. Deodată, doi dintre ei s-au ridicat şi au plecat. Cel care rămăsese era foarte chipeş: părul negru şi cârlionţat, o figură cu trăsături simetrice, ochelari fără rame, pantaloni călcaţi la dungă şi o cămaşă Ralph Lauren.

Barmanul ştergea tejgheaua cu o cârpă şi l-am auzit întrebând:

— Mai merge una?

— De fapt, aş vrea mai degrabă o bucată din bruneta aia micuţă. Şi la felul doi aş putea să mă mulţumesc cu blonda aia înaltă.

Deşi remarca lui fusese însoţită de un zâmbet plăcut, am simţit că era ceva în neregulă cu individul ăsta. *Arăta* ca un angajat al băncii JP Morgan, dar, după cum vorbea, parcă era un vânzător ambulant trăind de pe-o zi pe alta.

Chipul mi-a împietrit în clipa în care s-a întors cu scaunul şi m-a privit fix.

Capitolul 50

Mi-am notat imediat în minte semnalmentele tipului: bărbat alb, cam de un metru optzeci şi opt de centimetri, pe la vreo optzeci şi cinci de kilograme, între patruzeci şi patruzeci şi doi de ani, fără semne particulare, în afara unei răni pe cale de vindecare între degetul mare şi arătătorul mâinii drepte. De parcă s-ar fi tăiat cu un cuţit.

A coborât de pe taburetul de la bar şi s-a îndreptat către noi.

I-am spus încet lui Carolee:

— E vina mea. L-am privit.

Am făcut tot posibilul să-l gonesc, întorcându-mi ostentativ capul către Carolee, dar el şi-a continuat drumul spre noi.

— Ce faceţi în seara asta, doamnelor? Sunteţi atât de frumoase amândouă! Trebuia să vin să vă salut.

— Mulţumesc, a răspuns Carolee. Drăguţ din partea dumneavoastră. Apoi s-a întors cu spatele la el.

— Eu sunt Dennis Agnew, a zis el, insistând. Desigur, nu mă cunoaşteţi, dar putem schimba asta. De ce nu mă invitaţi să stau cu voi? Fac cinste cu cina.

— Mersi oricum, Dennis, am replicat, dar ne distrăm foarte bine şi singure. Ştii tu. O seară ca între fete.

Tipul s-a încruntat brusc, aşa cum păleşte lumina în timpul unei căderi de tensiune. O fracţiune de secundă mai târziu, a redevenit ţanţoş, recăpătându-şi în acelaşi timp şi zâmbetul frumos.

— Nu se poate să vă distraţi chiar *atât* de bine. Haideţi. Chiar dacă sunteţi genul de fete cărora nu le plac bărbaţii, e în regulă din partea mea. E vorba doar despre o cină.

Dennis Agnew era un amestec nebunesc de blândeţe şi cruzime, dar n-aveam chef de el.

— Hei, Dennis, i-am spus, pescuindu-mi insigna din geantă şi fluturându-i-o prin faţă. Sunt ofiţer de poliţie, şi conversaţia asta e una particulară. Bine?

Îi vedeam tâmplele pulsând în timp ce încerca să afişeze o figură care să salveze situaţia.

— N-ar trebui să judeci oamenii atât de pripit, doamnă ofiţer. Mai ales atunci când e vorba despre oameni pe care nu-i cunoşti.

Agnew s-a întors la bar, a lăsat pe tejghea câteva bancnote şi ne-a aruncat o ultimă privire.

— Aveţi grijă de voi. Ne mai vedem.

Apoi a tras, ţeapăn, de uşa care dădea spre parcare.

— Frumos lucrat, Lindsay. Carolee şi-a dus degetele în chip de pistol înspre gură şi a suflat fumul imaginar din vârfurile degetelor.

— Ce urâcios, am spus. Ai văzut ce faţă a făcut? De parcă nu-i venea să creadă că-i facem vânt. Cine se crede? George Clooney?

— Da, a fost de acord noua mea prietenă. Mama lui şi oglinda i-au tot spus toată viaţa că e irezistibil.

Era mult prea amuzant! Am râs cu poftă şi am ciocnit paharele. Era grozav să fiu cu Carolee; mă simţeam de parc-aş fi cunoscut-o de ani de zile. Datorită ei, nu mă mai gândeam la Dennis Agnew, la ucigaşi şi la cadavre, nici măcar la procesul meu care se apropia.

Am ridicat mâna şi-am mai comandat un rând de Pete’s Wicked.

Capitolul 51

Căutătorul îşi ascunse cuţitul cel nou sub scaunul din faţă al maşinii, apoi coborî şi deschise uşa magazinului universal. Instantaneu se simţi înviorat de aerul condiţionat, de imaginea liniştitoare a frigiderelor înalte, brumate, pline cu sucuri şi cu bere.

Era în mod special mulţumit să vadă o femeie micuţă, cu părul negru, purtând un trening Fila scump, stând la rând la casă.

Numele ei era Annemarie Sarducci, iar Căutătorul ştia că tocmai îşi terminase alergarea de seară. Avea să-şi cumpere sticla de apă minerală din import, apoi urma să meargă pe jos spre casă şi să ia cina cu familia ei, în casa lor cu vedere spre golf.

Căutătorul ştia deja destule despre Annemarie: că era mândră de silueta ei, că şi-o trăgea cu antrenorul personal; că fiul ei le vindea droguri colegilor de clasă; şi că era groaznic de geloasă pe sora ei, Juliette, care avea un rol destul de important într-un serial de televiziune filmat în Los Angeles.

Mai ştia şi că ţinea un blog sub pseudonimul de Twisted Rose. Probabil că-i fusese cel mai atent dintre cititori timp de luni de zile. Chiar îi şi semnase în „caietul pentru vizitatori” cu propriul pseudonim.

„Îmi place cum gândeşti. CĂUTĂTORUL.”

Căutătorul îşi umplu un pahar din carton cu cafea tare de la automatul din colţul magazinului, apoi se aşeză la rând, în spatele doamnei Sarducci. O înghionti uşor, atingând-o pe sân ca din greşeală.

— *Scuze.* A! Bună, Annemarie, spuse el.

— Da, bună, răspunse ea, trimiţându-l la plimbare cu o privire plictisită şi cu un gest din cap. Îi dădu o bancnotă de cinci dolari fetei de la casă, acceptă restul pentru sticla de apă minerală şi plecă fără să-şi ia rămas-bun.

Căutătorul o urmări din priviri pe Annemarie cum iese din magazin, fâţâindu-şi funduleţul după cum îi era

obiceiul. Peste câteva ore avea să-i citească jurnalul online, cu toate acele lucruri perverse pe care nu dorea ca oamenii din viaţa ei reală să le afle.

„Ne vedem mai târziu, Twisted Rose.”

Capitolul 52

Atunci când Carolee m-a sunat, rugându-mă să am grijă de Allison pentru câteva ore, am încercat să mă împotrivesc: „Te rog, nu mă pune să fac pe dădaca”. Dar Carolee m-a convins înainte să apuc să refuz.

— Lui Ali îi e dor de purceluşă, mi-a spus ea. Dac-o laşi s-o viziteze pe Penelope, o să se distreze, iar eu o să mă pot duce să-mi tratez molarul. Ţi-aş fi tare recunoscătoare, Lindsay.

O jumătate de oră mai târziu, Allison sărea din maşina mamei sale şi alerga spre uşa din faţa casei. Părul ei negru şi lucios era strâns în două cozi, câte una de fiecare parte a capului, şi tot ce purta inclusiv pantofii era roz.

— Bună, Ali!

— Ţi-am adus mere, m-a anunţat ea, făcându-şi loc pe lângă mine şi intrând în casă. Stai să vezi.

— O, o! am exclamat, prefăcându-mă entuziasmată.

Imediat cum am deschis uşa din spate, Penelope a venit tropăind spre gard şi a început să se agite, scoţând un şir de grohăituri zgomotoase, iar Allison scoase la rândul ei nişte sunete asemănătoare în chip de răspuns. Tocmai când mă gândeam că vecinii aveau să cheme hingherii, Allison a zâmbit spre mine şi m-a informat:

— Asta e ceea ce noi numim porcaleză.

— Aşa mi s-a spus şi mie, am răspuns, zâmbindu-i la rândul meu.

— E chiar o limbă adevărată, a insistat fata.

Se apucă s-o scarpine pe spinare pe Penelope, iar purceluşa s-a rostogolit, luându-şi poziţia ei extatică preferată, cu picioarele în aer.

— Atunci când Penelope era mică, trăia într-o casă uriaşă de lângă mare, cu porci din toată lumea, mi-a spus Ali. Stătea trează toată noaptea şi vorbea în porcaleză cu ceilalţi porci, iar ziua le făcea pedichiura, adică poredichiura.

— Chiar aşa?

— Porcii sunt mult mai deştepţi decât cred oamenii, mi-a destăinuit Ali. Penelope ştie multe lucruri. Mai multe decât şi-ar putea da seama lumea.

— Chiar n-aveam idee, i-am spus.

— Uite, a continuat Ali. Îi dai tu merele. Eu trebuie să-i fac unghiile.

— Serios?

— Asta e ceea ce vrea.

Allison m-a asigurat că era bine s-o las pe purceluşă pe veranda din spate. Am făcut ceea ce mi se spusese. Am ţinut în mână merele Granny Smith[27] astfel încât Penelope să poată să le ronţăie, în timp ce Allison flecărea spre noi amândouă şi picta copitele despicate ale purceluşei cu ojă roz.

— Gata, Penny, a anunţat Ali, radiind de fericire. Lasă-le doar să se usuce. Aşadar, s-a întors ea spre mine, Martha ce ştie să facă?

— Păi, de fapt, şi ciobăneştii scoţieni au o limba a lor. Martha e dresată să mâne oile la păscut.

— Arată-mi!

— Vezi tu vreo oaie pe-aici?

— Vorbeşti prostii.

— Aşa e. Dar ştii ce-mi place cel mai mult la Martha? Îmi ţine companie şi mă avertizează în legătură cu tipii dubioşi şi chiar simte lucrurile urâte care se petrec noaptea.

— Şi ai un pistol, nu? m-a mai întrebat Ali, cu o expresie aproape prudentă pe chipul drăgălaş.

— Îhî. Am un pistol.

— Uau. Un pistol *şi* un câine. Eşti tare, Lindsay. Eşti probabil cea mai tare persoană din câte cunosc.

În cele din urmă, mi-am dat uşor capul pe spate şi-am izbucnit în râs. Ali era un copil atât de drăguţ şi plin de imaginaţie! Eram surprinsă de cât de mult o plăceam şi de cât de repede se întâmplase asta. Venisem în Half Moon

---

[27] Soi de mere verzi, originar din Australia, obţinut pentru prima dată de Marie Ana (Granny) Smith şi devenit ulterior foarte popular în întreaga lume. (n.tr.).

Bay ca să-mi regândesc viaţa. Acum eram bântuită de o fantezie înflăcărată cu mine, cu Joe, un cămin, o fetiţă.

Tocmai întorceam pe toate feţele în gând această idee total nouă, când Carolee şi-a făcut apariţie în curtea din spate, cu un zâmbet strâmb, din cauza novocainei. Nu puteam să cred că trecuseră deja două ore, şi-mi părea atât de rău, atât de rău s-o văd pe Ali plecând.

— Întoarce-te cât mai curând, am spus, îmbrăţişând-o în chip de rămas-bun. Ali, vino când vrei tu.

Capitolul 53

Am stat în stradă şi-am făcut cu mâna până când dubiţa lui Carolee a dispărut dincolo de curba de pe Sea View Avenue. Dar, în clipa când n-am mai văzut-o, un gând care-mi tot dăduse târcoale în ultimul timp m-a făcut să mă pun pe treabă.

Mi-am luat laptopul în sufragerie, m-am aşezat confortabil pe un fotoliu pufos şi am pătruns în baza de date a NCIC. În câteva minute, am aflat că doctorul Ben O'Malley, în vârstă de patruzeci şi opt de ani, fusese acuzat de mai multe ori pentru viteză excesivă şi arestat acum cinci ani pentru conducere sub influenţa alcoolului. Fusese căsătorit şi rămăsese văduv de două ori.

Soţia numărul unu fusese Sandra, mama fiicei lor, Caitlin. Murise în garajul lor pentru două maşini, în 1994, spânzurându-se. Cea de-a doua doamna O'Malley, Lorelei, născută Breen, omorâtă ieri, la vârsta de treizeci şi nouă de ani, fusese arestată pentru furt dintr-un magazin în 1998. Amendată şi eliberată.

Am procedat la fel şi în cazul lui Alice şi al lui Jake Daltry, şi tone de informaţii mi-au apărut pe ecran. Jake şi Alice erau căsătoriţi de opt ani şi aveau doi gemeni, în vârstă de şase ani, atunci când fuseseră omorâţi în casa lor galbenă din Crescent Heights. Mi-am imaginat locul acela drăguţ cu fâşia aia cu vedere spre golf, mingea de baschet abandonată şi pantoful de copil.

Apoi m-am concentrat din nou asupra ecranului.

Jake fusese un băiat rău înainte de căsătoria cu Alice. Am parcurs rapid toată fişa lui: acostarea unei prostituate şi falsificarea semnăturii tatălui său pe cecurile de la Asistenţă Socială, fapt pentru care făcuse şase luni de închisoare; totuşi, stătuse cuminte în ultimii opt ani şi avusese o slujbă permanentă la o pizzerie din oraş.

Soţia, Alice, în vârstă de treizeci şi doi de ani, n-avea cazier. Nu fusese niciodată implicată în nimic, nu trecuse

pe roşu, nu intrase în vreo altă maşină ieşind de la supermarket.

Totuşi, era moartă.

Aşadar, unde duceau toate astea?

Am sunat-o pe Claire, şi ea a ridicat receptorul din prima. Am intrat direct în subiect.

— Claire, poţi să faci nişte săpături pentru mine? Caut o legătură de orice fel între uciderea lui O'Malley şi asasinarea soţilor Alice şi Jake Daltry.

— Sigur, Lindsay. O să mă interesez pe la nişte colegi. Să văd ce găsesc.

— Şi poţi să afli ceva şi despre Sandra O'Malley? A murit în 1994, s-a spânzurat.

Am mai stat de vorbă timp de câteva minute, despre soţul lui Claire, Edmund, şi despre un inel cu safir pe care i-l dăruise cu ocazia aniversării lor. Şi am mai vorbit despre o fetiţă pe nume Ali, care ştia să discute cu purceluşii.

În clipa în care am închis telefonul, mă simţeam de parcă respiram un aer mai curat. Eram pe cale să închid computerul, când ceva mi-a atras privirea. Atunci când Lorelei O'Malley fusese judecată pentru furtul unei perechi de cercei în valoare de douăzeci de dolari, fusese reprezentată de un avocat local cu numele de Robert Hinton.

Îl cunoşteam pe Bob Hinton.

Încă-i mai aveam cartea de vizită în buzunarul pantalonilor scurţi, din dimineaţa în care dăduse peste mine cu bicicleta. Şi, din câte îmi aminteam, tipul îmi rămăsese dator.

Capitolul 54

Biroul lui Bob Hinton era cât o cutie de pantofi, pe Main Street, înghesuit între o cafenea Starbucks şi un sediu de bancă. Sperând că aveam să-l găsesc la lucru chiar şi într-o zi de sâmbătă, am deschis uşa din sticlă şi l-am văzut pe Bob în spatele unui birou din lemn, aplecat deasupra unui exemplar din *San Francisco Examiner*.

Şi-a smucit capul chel în sus şi braţul i-a zburat într-o parte, dărâmând ceaşca de cafea şi vărsând-o peste ziar. Am observat fotografia de pe prima pagină chiar înainte ca aceasta să se transforme într-o porcărie îmbibată cu cafea. Era un prim-plan cu un băiat blond într-un scaun cu rotile.

„Sam Cabot. Coşmarul meu.”

— Îmi pare rău, Bob, n-am vrut să te sperii chiar aşa.

— N-ai pentru ce să-ţi p-p-pară r-rău, mi-a răspuns Bob. Şi-a potrivit mai bine ochelarii cu ramă roz la ochi şi a scos câteva şerveţele din sertarul biroului, încercând să şteargă urmele de cafea.

— Stai jos, te rog.

— Mulţumesc, aşa o să fac.

Bob m-a întrebat cum mă descurcam prin Half Moon Bay, iar eu i-am răspuns că reuşeam să-mi fac de lucru.

— Tocmai citeam despre dumneata, doamnă locotenent, a spus el, ştergând prima pagină a ziarului cu un cocoloş de şerveţele.

— Nu mai există secrete într-o lume a nanosecundei, am replicat, zâmbind. Apoi i-am mărturisit că eram interesată de crimele care fuseseră comise la o distanţă de doar câţiva kilometri de uşa mea şi că mă întrebam ce putea el să-mi spună.

— O cunoşteam pe Lorelei O’Malley, mi-a mărturisit. Am reprezentat-o într-un caz. A scăpat doar cu o pedeapsă minoră, continuă, ridicând din umeri. Pe Ben îl cunoşteam foarte puţin. Oamenii spun că probabil a avut ceva de-a face cu moartea lui Lorelei, dar nu-l văd ucigând-o pe

mama vitregă a lui Caitlin. Copilul a fost oricum traumatizat de sinuciderea mamei sale naturale.

— Poliţiştii îi suspectează mereu pe soţi.

— Sigur. Ştiu. Am prieteni care sunt poliţişti. Am crescut în Half Moon Bay, explică el, şi am început să profesez aici chiar după ce am terminat facultatea. Îmi place să fiu un peşte mic într-un bazin mic.

— Eşti prea modest, Bob. Am făcut un semn, arătând fotografiile de pe pereţii biroului, cu Bob strângându-i mâna guvernatorului sau altor demnitari. Mai erau, de asemenea, câteva diplome frumos înrămate cu premii importante.

— A, alea, a zis Bob, ridicând din nou din umeri. Ei bine, mai fac şi muncă *pro bono*[28] ca păzitor *ad litem*[29] pentru copiii persecutaţi sau neglijaţi. Ştii, îi reprezint în tribunal, mă asigur că drepturile lor sunt apărate.

— Foarte lăudabil, am apreciat. Începea să-mi placă de individul ăsta şi observasem că devenea mai familiar cu mine. Nu se mai bâlbâise de la incidentul cu ceaşca de cafea.

Bob s-a lăsat pe spate pe scaun şi a arătat spre o poză de la o ceremonie de premiere la primărie. Bob îi strângea mâna cuiva care-i înmâna o plăcuţă.

— Îl vezi pe tipul de colo? m-a întrebat el, indicând un tip care se afla în linie cu alţii pe scenă. E Ray Whittaker. El şi soţia lui, Molly, locuiau în L.A., dar îşi petreceau aici verile. Au fost omorâţi în patul lor, acum câţiva ani. Lindsay, ştii că toţi oamenii ăştia au fost biciuiţi şi tăiaţi?

— Am auzit, i-am răspuns.

Am devenit absentă preţ de câteva clipe, în timp ce încercam să mă obişnuiesc cu gândul că încă un cuplu

---

[28] Derivat din latinescul *pro bono publico,* având semnificaţia de „pentru binele public” şi desemnând persoanele care prestează anumite servicii în mod voluntar şi fără să pretindă vreo plată, în serviciul publicului. (n.tr.).

[29] Termen care se referă la reprezentarea legală din oficiu a unei persoane, în faţa unei instanţe, traducerea literala din latină fiind „la proces”. (n.tr.).

fusese omorât acum câţiva ani. „Ce semnificaţie aveau biciuirile? Cât timp lucrase acest ucigaş?”

Când am revenit cu gândul în prezent, Bob încă mai vorbea despre familia Whittaker.

— … de treabă, chiar sociabili. El era fotograf, şi ea juca din când în când la Hollywood. Nu prea are sens. Erau oameni de treabă, cu toţii, şi e tragic: copiii lor sfârşesc în orfelinate sau în familii pe care abia le cunosc. Mă îngrijorează situaţia copiilor. A clătinat din cap şi-a oftat. Mereu încerc să las lucrurile astea în seama poliţiştilor, dar niciodată nu reuşesc.

— Ştiu ce vrei să spui, am replicat. Dacă ai câteva minute, o să-ţi spun o poveste pe care o tot car după mine acasă de la birou de zece ani.

Capitolul 55

Bob s-a ridicat şi s-a îndreptat spre o cafetieră Mr. Coffee care se odihnea pe un dulap cu dosare. A turnat câte o ceaşcă pentru fiecare.

— Am tot timpul din lume, mi-a spus el. Nu-mi plac preţurile de la Starbucks. Mi-a zâmbit. Sau toată chestia asta cu obsedaţii de muncă.

La o cafea călduţă cu lapte praf, i-am povestit lui Bob totul despre primul meu caz de omucidere.

— L-am găsit într-un hotel sordid din districtul Mission. Mai văzusem cadavre şi până atunci, dar nu eram pregătită pentru aşa ceva, Bob. Era tânăr – între şaptesprezece şi douăzeci şi unu de ani –, şi, atunci când am intrat în cameră, l-am găsit întins pe spate, descompunându-se într-o baltă închegată formată din propriul sânge. Muştele erau peste tot pe el. O pătură tremurătoare de muşte.

Mi s-a pus un nod în gât în timp ce imaginea îmi revenea în minte, clară de parcă m-aş fi aflat atunci chiar în camera aceea de hotel, spunându-mi în gând: „O, Doamne, scoate-mă de-aici”. Am sorbit din cafeaua aceea groaznică până când am izbutit să vorbesc din nou.

— Purta doar două articole de îmbrăcăminte: o şosetă Hanes, identică altor câteva sute de mii vândute în ţară în anul acela, şi un tricou de la Distillery. Ştii locul ăla?

Bob a aprobat din cap.

— Pariez că orice turist care a trecut prin Half Moon Bay din 1930 încoace a mâncat acolo.

— Mda. Al naibii indiciu, n-am ce să zic.

— Cum a murit?

— Beregata tăiată cu un cuţit. Şi mai erau şi lovituri, ca de bici, pe fese. Sună cunoscut?

Bob a aprobat din nou din cap. Asculta atent, aşa că mi-am continuat povestirea. I-am spus că timp de câteva săptămâni tot căutasem prin oraş şi prin Half Moon Bay.

— Nimeni n-o cunoştea pe victimă, Bob. Amprentele lui nu erau în arhivă, iar camera în care murise era atât de murdară, încât devenea un caz clasic de contaminare spontană multiplă. Nu aveam nici cel mai mic indiciu. Nimeni n-a cerut vreodată cadavrul. Nu e un lucru chiar neobişnuit: mai aveam douăzeci şi trei de astfel de John Doe nerevendicaţi. Dar îmi mai amintesc şi acum inocenţa feţei lui tinere. Avea ochi albaştri. Părul, uşor roşcat. Şi acum, după atâta timp, apar mai multe crime cu aceeaşi semnătură.

— Ştii ce mi se pare cel mai ciudat, Lindsay? Să te gândeşti că ucigaşul ar putea fi cineva din oraşul ăsta…

Telefonul a început să sune, întrerupându-l pe Bob în mijlocul frazei.

— Robert Hinton, a zis el. În următoarea secundă, a pălit de-a binelea. A urmat o scurtă tăcere, punctată de replica lui Bob: îhî, îhî. Apoi a spus: Mersi că m-ai anunţat, după care a închis. Era un prieten de-al meu care lucrează la *Gazette,* mi-a explicat el. Corpul lui Ben O’Malley a fost găsit de nişte copii care se plimbau prin pădure.

Capitolul 56

Părinţii lui Jake Daltry locuiau într-un ansamblu de locuinţe din Palo Alto, la treizeci de minute de mers cu maşina la sud-est de Half Moon Bay. Mi-am parcat Explorerul pe strada din faţa reşedinţei lor de culoare crem, un exemplar dintr-o duzină de case asemănătoare de pe strada Brighton.

Un bărbat corpolent, şleampăt, cu părul cărunt vâlvoi, purtând o cămaşă din flanelă şi pantaloni tărcaţi, a deschis uşa.

— Domnul Richard Daltry?

— Nu vrem nimic, a răspuns el, trântind uşa.

„Nu am cedat eu aşa uşor nici după uşi trântite mult mai tare decât asta, amice.” Mi-am scos la iveală insigna şi am sunat din nou. De această dată, a deschis uşa o femeie cu părul vopsit negru, dar cu rădăcinile sure, purtând un capot imprimat cu iepuraşi.

— Cum vă pot fi de folos?

— Sunt locotenent Lindsay Boxer, de la Poliţia din San Francisco, m-am prezentat, arătându-i insigna. Investighez un caz de omucidere, rămas nerezolvat.

— Şi ce are de-a face asta cu noi?

— Cred că există similarităţi între cazul acesta al meu şi cel al morţii lui Jake şi Alice Daltry.

— Eu sunt Agnes, mama lui Jake, a spus ea, deschizând uşa. Vă rog, iertaţi-l pe soţul meu. Suntem foarte stresaţi. Presa este pur şi simplu groaznică.

Am urmat-o pe doamna mai în vârstă într-o casă care mirosea a Lemon Pledge[30] şi o bucătărie care părea neschimbată de când îl împuşcase Hinckley pe Reagan[31].

---

[30] Spray pe baza de aerosoli folosit pentru curăţarea şi lustruirea mobilierului, cu un puternic miros de lămâie. (n.tr.).

[31] Referire la tentativa eşuată de asasinat din data de 30 martie 1981, atunci când John Warnock Hinckley Jr. a tras şase focuri de revolver spre preşedintele de atunci al SUA, Ronald Reagan, nereuşind decât să-i provoace, printr-un glonţ ricoşat, o

Ne-am aşezat la o masă cu blat roşu, de unde puteam vedea pe fereastră curtea din spate. Doi băieţi mici se jucau cu nişte camioane într-o groapă cu nisip.

— Sărmanii mei nepoţi, a zis doamna Daltry. De ce s-o fi întâmplat una ca asta?

Durerea îi era întipărită pe chipul cu riduri adânci, pe umerii ei încovoiaţi. Vedeam cât de mult voia să stea de vorbă cu cineva care nu mai auzise povestea până atunci.

— Spuneţi-mi ce s-a întâmplat, am rugat-o. Spuneţi-mi tot ce ştiţi.

— Jake a fost un copil sălbatic, a început ea. Nu rău, înţelegeţi, dar încăpăţânat. Atunci când a cunoscut-o pe Alice, s-a maturizat parcă peste noapte. Erau atât de îndrăgostiţi şi-şi doreau atât de mult copii… Când s-au născut băieţii, Jake a jurat să fie un bărbat pe care aceştia să-l respecte. Îi iubea pe băieţi, doamnă locotenent, şi s-a ţinut de promisiune. Era un bărbat atât de bun, iar el şi Alice aveau o căsnicie atât de reuşită… Offf!

Şi-a dus mâna la inimă şi a clătinat, cu tristeţe, din cap. Nu mai putea continua, şi nici măcar nu vorbise câtuşi de puţin despre crime.

Agnes a privit în jos, spre masă, în momentul în care soţul ei a intrat în bucătărie. Mi-a aruncat o privire mânioasă, şi-a luat o bere din frigider, a închis uşa cu zgomot şi a ieşit din cameră.

— Richard e încă supărat pe mine, mi-a explicat femeia.

— De ce, Agnes?

— Am făcut un lucru rău.

Eram aproape disperată să aflu ce anume. Mi-am pus mâna pe braţul ei gol şi, la atingerea mea, i-au dat lacrimile.

— Spune-mi, am îndemnat-o, cu blândeţe.

Femeia a scos câteva şerveţele dintr-o cutie şi şi-a tamponat ochii cu ele.

---

rană la plămânul stâng. Hinckley a fost absolvit de acuzaţii, fiind considerat instabil din punct de vedere psihic şi internat într-un sanatoriu din Washington. (n.tr.).

— Mergeam să-i iau pe băieţi de la şcoală, a zis ea. Am oprit la Jake şi la Alice, ca să văd daca aveau nevoie de lapte sau de suc. Jake era gol, zăcând mort în hol, iar Alice era pe scări.

Am privit-o fix pe Agnes, implorând-o din ochi să continue.

— Am curăţat sângele, a continuat ea, oftând. Mă privea de parcă s-ar fi aşteptat ca şi ea să fie biciuită. I-am îmbrăcat. Nu voiam să-i vadă cineva aşa.

— Ai distrus probele de la locul crimei, am spus.

— N-am vrut ca băieţii să vadă tot sângele ăla.

Capitolul 57

N-aş fi făcut asta în urmă cu o lună. Aş fi fost prea ocupată cu gândul la ceea ce aveam de făcut. M-am ridicat şi mi-am desfăcut braţele spre Agnes Daltry.

Ea şi-a sprijinit capul de umărul meu şi a început să plângă de parcă n-ar mai fi vrut să se oprească vreodată. Acum înţelegeam. Agnes n-avea parte de blândeţea de care avea nevoie din partea soţului. Umerii ei se zguduiau atât de tare, încât îi simţeam durerea de parcă aş fi cunoscut-o de mult, de parcă i-aş fi iubit familia la fel de mult ca ea.

Tristeţea lui Agnes mă mişca atât de mult, încât m-am pomenit aruncată şi eu în durerea pierderii unor oameni dragi: mama, Chris, Jill.

Am auzit sunetul îndepărtat al soneriei. Încă o mai ţineam în braţe pe Agnes, când soţul ei a intrat în bucătărie.

— A venit cineva să te vadă *pe tine,* m-a anunţat, furia ţâşnind din el ca un miros acru.

— Pe mine?

Bărbatul care aştepta în sufragerie era ca un studiu de culoare pe tema maroniu de bălegar: jachetă sport maro, pantaloni maro, cravată cu dungi maro. Avea părul castaniu, o mustaţă de aceeaşi culoare, şi ochii de un maroniu-închis.

Dar faţa îi era roşie. Părea furios.

— Locotenent Boxer? Sunt Peter Stark, comandantul Poliţiei din Half Moon Bay. Trebuie să veniţi cu mine.

Capitolul 58

Mi-am parcat Explorerul în locul pentru „oaspeţi” de lângă secţia de poliţie, o clădire gen baracă, acoperită cu şindrilă gri. Comandantul Stark a coborât din maşina lui şi a pornit înainte pe cărarea pietruită, fără să privească înapoi nici măcar o dată, ca să vadă dacă-l urmam.

Nici nu putea fi vorba de curtoazie profesională.

Primul lucru pe care l-am observat în biroul lui a fost deviza înrămată din spatele mesei: „Fă ceea ce trebuie, şi fă-o bine”. Apoi am constatat dezordinea: teancuri de hârtii peste tot, faxuri şi copiatoare vechi, fotografii prăfuite pe perete cu Stark pozând lângă animale moarte. O jumătate de sandvici cu brânză pe un dulap cu dosare.

Comandantul şi-a scos sacoul, dând la iveală un piept masiv şi o pereche de braţe uriaşe. Şi-a atârnat haina într-un cuier din spatele uşii.

— Stai jos, locotenent. Tot aud despre dumneata, mi-a spus comandantul, în timp ce frunzărea un teanc de bileţele cu mesajele telefonice.

Nu mă mai privise deloc în ochi de când plecasem din casa soţilor Daltry. Am luat o cască de motociclist de pe un scaun, am pus-o pe jos şi m-am aşezat.

— Ce naiba îţi închipui că faci? m-a întrebat el.

— Poftim?

— Cine naiba îţi dă dreptul să intri în curtea mea şi să începi să-ţi bagi nasul unde nu-ţi fierbe oala? s-a răstit el, sfredelindu-mă cu privirea. Eşti momentan suspendată, nu-i aşa, locotenent?

— Cu tot respectul, domnule comandant, nu înţeleg ce vreţi să spuneţi.

— Nu face pe deşteapta cu mine, Boxer. Ai reputaţia că laşi să-ţi scape arma de sub control. Poate că i-ai împuşcat pe copiii ăia fără motiv…

— Hei, uite cum stă treaba…

— Poate că te-ai speriat, ţi-ai pierdut cumpătul, în fine. Şi asta te face să fii un poliţist periculos. Pricepi?

Pricepeam, asta-i clar. Tipul îmi era superior în grad, iar un raport din partea lui cum că încălcăm procedurile poliţiei sau nu ascultasem de ordine directe mi-ar fi putut face rău. Totuşi, mi-am păstrat expresia neutră.

— Cred că toate aceste crime recente se leagă de un caz mai vechi de-al meu, i-am explicat. Semnătura criminalului este aceeaşi. Am putea să ne ajutăm reciproc.

— Nu folosi persoana întâi plural cu mine, Boxer. Eşti în dizgraţie. Plimbă-te. Citeşte o carte. Stăpâneşte-te. Orice. Dar nu-mi sta-n cale.

În clipa în care am vorbit din nou, vocea îmi era atât de încordată, încât un biciclist de la circ ar fi putut să pedaleze pe ea până în celălalt capăt al camerei.

— Ştii, şefule, în locul dumitale nu m-aş gândi decât la *psihopatul* care umblă în libertate pe străzi. M-aş gândi: „Cum să fac să-l bag la răcoare pentru totdeauna?” Chiar aş putea să primesc cu braţele deschise un inspector de la Omucideri decorat care vrea să mă ajute. Dar bănuiesc că noi doi nu gândim la fel.

Micul meu discurs l-a făcut pe comandant să dea înapoi pentru o clipă sau două, aşa că am profitat de ocazie ca să ies din birou cu demnitatea neştirbită.

— Ştiţi cum să daţi de mine, am mai spus, după care am ieşit din secţia de poliţie.

Aproape că-mi auzeam avocatul şoptindu-mi: „Relaxează-te. Nu ieşi în evidenţă”. „Eşti nebună, Yuki. De ce nu mi-ai spus să mă apuc de cântat la harpă?”

Am ambalat motorul şi am şters-o din parcare.

Capitolul 59

Mergeam cu maşina pe Main Street, bombănind de una singură, gândindu-mă şi la alte lucruri pe care i le-aş fi spus comandantului, când am observat că indicatorul luminos al rezervorului practic ţipa la mine: „Lindsay! Ai rămas fără benzină!”

Am tras pe dreapta la benzinăria Omului din Lună, am trecut cu Explorerul peste senzorul care acţiona soneria atunci când venea un client nou şi, din moment ce Keith nu apărea, am pornit pe peticul de asfalt spre magazin.

Piesa celor de la The Doors, *Riders on the Storm,* răsuna furioasă în clipa în care am deschis uşa atelierului pentru reparaţii.

Pe peretele din dreapta mea era un calendar înfăţişând-o pe Miss Iunie, care nu purta nimic în afara unei funde în păr. Deasupra ei era o privelişte splendidă: ornamente rare şi fermecătoare pentru capote, de la Bentley, Jaguar şi Maserati, căţărate pe suporturi din lemn lăcuit, ca nişte trofee, într-un cauciuc, încovrigată, stătea o pisică dolofană, portocalie, moţăind.

Am aruncat o privire admirativă spre Porsche-ul roşu parcat acolo şi m-am adresat blugilor şi cizmelor de lucru ale lui Keith, care se iveau de dedesubt.

— Frumoasă jucărie, am spus.

Keith a ieşit de sub maşină, cu un zâmbet care-i lumina faţa murdară de ulei.

— Nu-i aşa? S-a ridicat de unde era, şi-a şters mâinile cu o cârpă şi a oprit muzica. Cum e, Lindsay, ai probleme cu Bonneville-ul?

— Deloc. Am înlocuit alternatorul şi conectorii. Motorul toarce ca gagiul ăsta.

— El e Ghemotoc, m-a informat Keith, scărpinându-l pe motan sub bărbie. Pisica mea de atac. A mers pe carburatorul unui camion de tractare acum câţiva ani.

— Au!

— Tot drumul de la Encino încoace. Şi-a ars lăbuţele, dar e ca nou acum, nu-i aşa, amice?

Keith m-a întrebat dacă aveam nevoie de benzină, iar eu am încuviinţat. Am ieşit împreună afară în căldura blândă a soarelui de după-amiază.

— Te-am văzut aseară la televizor, mi-a spus Keith, în timp ce benzina curgea gâlgâind în rezervorul încăpător al Explorerului.

— Nu-i adevărat.

— Ba da. Avocatul tău era la ştiri, şi au arătat o poză cu tine în ţoale albastre, a insistat el, rânjind. Chiar *eşti* poliţistă.

— Nu m-ai crezut?

Puştiul a ridicat din umeri, cu un aer de cuceritor.

— Ba da, te-am crezut. Dar oricum era în regulă, Lindsay. Ori erai poliţistă, ori doar o tipă care arată foarte bine.

— Am aflat, iar faţa lui Keith s-a schimonosit de râs. După o bucată de vreme, i-am povestit despre cazul Cabot: doar rezumatul, fără durere şi sânge. Keith era înţelegător şi un interlocutor mult mai plăcut decât comandantul Stark. La naiba, chiar îmi făcea plăcere atenţia lui! Brad Pitt, nu?

Apoi a deschis capota Explorerului, a scos vergeaua cu care măsurase nivelul uleiului şi mi-a aruncat o privire directă, cu ochii lui albaştri. M-am uitat în ei suficient de mult încât să-mi dau seama că irisurile aveau marginile bleumarin şi punctişoare maronii, ca şi cum i-ar fi intrat în ochi firişoare de praf de aur.

— Ai nevoie de ulei, l-am auzit spunând. Am simţit cum mă înroşesc.

— Sigur, în regulă.

Keith a deschis o cutie de Castrol şi a turnat-o în motor, în timp ce făcea asta, şi-a vârât cealaltă mână în buzunarul de la spate al blugilor, adoptând o postură de o nonşalanţă studiată.

— Aşadar, trebuie să-mi satisfaci curiozitatea, a declarat el. Povesteşte-mi despre prietenul tău.

Capitolul 60

Am spulberat momentul de intimitate dintre noi şi i-am povestit lui Keith despre Joe: ce tip grozav era, cât de amuzant, cât de blând, cât de deştept.

— Lucrează în DE, la Departamentul de Securitate Naţională.

— Sunt impresionat, a zis Keith.

L-am văzut înghiţind în sec înainte să mă întrebe:

— Eşti îndrăgostită de el?

Am încuviinţat cu un semn din cap, imaginându-mi chipul lui Joe, dându-mi brusc seama de cât de dor îmi era de el.

— Norocos tip, Manicotti ăla.

— Molinari, l-am corectat, rânjind.

— Norocos, oricum l-ar chema, a zis Keith, închizând capota.

Chiar atunci, un sedan negru care, după numere, părea de la o firmă de închirieri auto a tras în garaj.

— La naiba, a murmurat Keith. Iată-l pe Domnul Porsche, şi maşina lui nu e gata.

În timp ce-i întindeam lui Keith Mastercardul meu, Domnul Porsche a ieşit din maşina lui închiriată şi a intrat în raza mea vizuală.

— Hei, Keith, a strigat el. Cum merge, băiete?

—Ia stai puţin. *Îl cunoşteam.* Părea mai bătrân la lumina zilei, dar era tipul oribil care se dăduse la mine şi la Carolee în Cormoran. Dennis Agnew.

— Lasă-mă doar cinci minute, i-a strigat Keith, în chip de răspuns.

Înainte să-l pot întreba câte ceva despre urâciosul ăla, Keith se îndrepta deja spre birou, şi Agnew venea drept spre mine. Când a ajuns mai aproape, s-a oprit, şi-a lăsat greoi mâna pe capota maşinii mele şi mi-a aruncat o privire care m-a lovit direct între ochi.

Privirea i-a fost urmată de un zâmbet lasciv, sugestiv.

— Îţi place să te plimbi prin mahalale, doamnă ofiţer? Sau pur şi simplu îţi plac mai mult prospăturile?

Tocmai îmi pregăteam riposta, când din spate a apărut Keith.

— Mă faci prospătură? a replicat Keith, venind lângă mine. A răspuns la zâmbetul sarcastic al lui Agnew cu unul radios. E drept, ar trebui să pun la socoteală şi de la cine vin vorbele astea, bătrâne ticălos.

Era ca o luptă între cocoşi, fiecare se ţinea tare pe propriul teritoriu. S-au scurs aşa câteva secunde bune.

Apoi Agnew şi-a luat mâna de pe capota mea.

— Haide, prospătură, vreau să-mi văd maşina.

Keith mi-a făcut cu ochiul şi mi-a înapoiat cardul.

— Ţinem legătura, Lindsay. Bine?

— Sigur. Ai grijă.

M-am suit în maşină şi-am pornit motorul, dar am mai zăbovit o vreme, urmărindu-l pe Agnew cum mergea după Keith spre atelierul pentru reparaţii. Individul era dubios, dar cât de dubios şi în ce fel chiar nu ştiam.

Capitolul 61

Dormisem prost. Vise sălbatice, întrerupte, care mă făcuseră să mă trezesc de multe ori. Acum mă aplecam deasupra chiuvetei de la baie şi mă spălam pe dinţi, trăind un sentiment de răzbunare prostească.

Eram cu nervii întinşi la maximum, furioasă, şi ştiam şi de ce.

Ameninţându-mă, comandantul Stark practic mă oprise de la investigarea oricăror piste care ar fi putut în cele din urmă să rezolve cazul asasinării lui John Doe numărul 24. Dacă aveam dreptate, ucigaşul lui Doe era încă în activitate în Half Moon Bay.

Mi-am făcut de lucru prin bucătărie, spălând farfurii şi pahare, hrănind-o pe Martha, făcând cafea, mâncând Wheaties[32].

Urmăream pe jumătate atentă emisiunea *Today* la micul televizor din bucătărie, când un anunţ scris cu litere roşii a început să clipească pe ecran.

În direct. Ştiri de ultimă oră.

O tânără cu aspect sumbru, reporter la o televiziune locală, stătea în faţa unei case din lemn de brad, cu panglica galbenă care împrejmuia locul crimei în spatele ei, interzicând accesul în casă dinspre stradă. Vocea ei se ridica peste zgomotele mulţimii vizibile la marginea ecranului.

— La ora şapte şi treizeci de minute, azi-dimineaţă, Annemarie şi Joseph Sarducci au fost găsiţi morţi în casa lor de pe Outlook Road. Trupurile lor ciopârţite şi parţial dezbrăcate au fost găsite de fiul lor de treisprezece ani, Anthony, care n-a fost vătămat. Am vorbit cu comandantul de poliţie Peter Stark acum câteva minute.

---

[32] Gustare având în componenţă grâu şi tărâţe, combinate şi coapte sub formă de fulgi, devenite extrem de populare şi datorită sloganului publicitar „The Breakfast of Champions” („Micul dejun al campionilor”). (n.tr.).

Pe ecran apăru Stark înfruntându-i pe reporteri, în faţa secţiei de poliţie. Mulţimea se zbătea să-şi ocupe poziţiile. Pe unele microfoane se vedeau înscrise siglele posturilor de televiziune. Era un veritabil asediu.

Am dat volumul mai tare.

„Domnule comandant Stark, este adevărat că soţii Sarducci au fost înjunghiaţi ca nişte animale?”

„Domnule comandant! Aici! Tony Sarducci este cel care i-a găsit? Şi-a găsit copilul părinţii?”

„Hei, Pete! Ai vreun suspect?”

Am urmărit transfigurată cum îşi negocia Stark momentul decisiv al vieţii sale. Fie spunea adevărul, fie minţea, având să plătească mai târziu, dar izbutind să menţină calmul în rândurile populaţiei, fără să-i dea ucigaşului vreo informaţie pe care s-o poată folosi. Văzusem aceeaşi expresie şi pe chipul comandantului Moose, atunci când asasinul din DC era încă în libertate.

— Uitaţi cum stau lucrurile, nu pot să spun mai multe acum, declară Stark. Încă doi oameni au murit, dar nu vă pot dezvălui nimic din ceea ce ţine de ancheta. Ne facem treaba. Şi vom informa publicul de îndată ce vom avea ceva concret de spus.

Am înşfăcat un scaun, l-am tras până în faţa televizorului şi m-am trântit pe el. Deşi văzusem atâţia oameni ucişi, cazul ăsta mă afecta parcă mai mult decât celelalte.

Nu-mi închipuisem c-aş putea să am o astfel de reacţie. Eram atât de revoltată de îndrăzneala ucigaşului, încât tremuram.

M-am alăturat cu gândul mulţimii de lângă secţia de poliţie. M-am imaginat vorbind la un microfon Sony lung de treizeci şi ceva de centimetri, în faţa siluetei încovoiate a comandantului Stark.

„Cine face asta, domnule comandant?

Cine naiba îi omoară pe toţi oamenii ăştia?”

Partea a patra
PROCES ŞI SUFERINŢĂ

Capitolul 62

Tocmai scoteau cadavrele din casă când am ajuns eu. Am parcat între două maşini de poliţie de pe gazon şi mi-am ridicat privirea spre uimitoarea clădire în stil contemporan, toată din sticlă şi lemn de brad.

Mulţimea de gură-cască s-a despărţit în două în clipa în care medicii de pe ambulanţă s-au ivit pe scări cu tărgile, apoi au împins cei doi saci cu trupurile neînsufleţite în pântecele căscat din spatele maşinii. Cu toate că nu-i cunoşteam pe Annemarie şi pe Joseph Sarducci, m-am simţit copleşită de o imensă tristeţe.

Mi-am făcut loc prin mulţime până spre uşa din faţă a casei, unde un ofiţer în uniformă stătea de pază, în largul lui, cu mâinile la spate.

Se vedea că era un profesionist după zâmbetul cald şi privirea rece pe care mi le adresa. Mi-am asumat riscul şi i-am arătat insigna.

— Comandantul e înăuntru, locotenente.

Am apăsat pe sonerie.

S-a auzit prima măsură din *Anotimpurile* lui Vivaldi. Comandantul Stark a deschis uşa şi, în clipa în care m-a văzut, şi-a încleştat fălcile.

— Ce mama dracului cauţi aici? m-a întrebat printre dinţi.

Mi-am pus tot sufletul în răspuns, pentru că rosteam adevărul.

— Vreau să te ajut, ce mama dracului! Pot să intru? Ne-am privit fix câteva secunde, peste prag, până când, în cele din urmă, comandantul Stark a clipit.

— Ţi-a mai spus cineva până acum că eşti o pacoste *insistentă?* a mormăit, dându-se la o parte ca să-mi facă loc.

— Da. Şi mulţumesc.

— Nu-mi mulţumi mie. L-am sunat pe un prieten de-al meu de la Poliţia din San Francisco. Charlie Clapper

susţine că eşti un poliţist bun. Are dreptate cam în jumătate din cazuri. Nu mă face să regret.

— Chiar crezi, cu toată sinceritatea, că ai putea să regreţi mai rău decât acum?

Am trecut pe lângă Stark, prin hol, ajungând în sufrageria cu pereţi din sticlă prin care se vedea apa oceanului. Mobilierul şi decoraţiunile erau în stil scandinav: pânzeturi naturale, covoare ţesute manual, artă abstractă, şi, cu toate că soţii Sarducci erau morţi, le simţeam prezenţa în lucrurile pe care le lăsaseră în urmă.

Chiar în timp ce făceam inventarul la tot ce vedeam, am observat ce lipsea. Nu erau niciun fel de urme pe podea. „Aşadar, pe unde a intrat ucigaşul?”

M-am întors spre comandant.

— Te-ar deranja dacă m-ai pune în temă?

— Nenorocitul a intrat prin luminatorul de sus, m-a informat Stark.

Capitolul 63

Dormitorul principal nu numai că părea rece, dar şi golit, de parcă însăşi camera ar fi suferit din cauza teribilei pierderi.

Ferestrele erau deschise, iar jaluzelele verticale clămpăneau în bătaia brizei ca oasele unui schelet. Aşternuturile mototolite, de un albastru de gheaţă, erau împroşcate cu sânge, iar această privelişte făcea ca încăperea să pară şi mai rece.

Câţiva tehnicieni specializaţi în cercetările de la locul crimei strângeau în punguţe nimicurile de pe noptiere, aspirau covorul, luau amprente de pe toate suprafeţele. Cu excepţia sângelui, camera părea ciudat de curată.

Am împrumutat o pereche de mănuşi chirurgicale, apoi m-am aplecat să privesc mai de aproape o fotografie de studio a familiei Sarducci, aşezată pe birou. Annemarie era drăguţă şi minionă. Joe avea o înfăţişare de „uriaş blând”, cu braţele petrecute cu mândrie în jurul soţiei şi a copilului său.

„De ce-ar fi dorit cineva moartea acestui cuplu?”

— Annemarie are gâtul tăiat, mi-a spus Stark, întrerupându-mi şirul gândurilor. Aproape că i-a tăiat capul.

Îmi arăta spre covorul scăldat în sânge de lângă pat.

— A căzut acolo. Joe nu era în pat atunci când s-a întâmplat.

Stark mi-a mai arătat că sângele lui Annemarie se împrăştiase exact în jurul patului şi că dâra era neîntreruptă.

— Nu sunt semne de luptă, a continuat comandantul. Joey a fost ucis în baie.

L-am urmat pe Stark, traversând covorul gălbui şi ajungând într-o sală de baie cu marmură albă. Sângele de un roşu aprins era concentrat pe o parte a încăperii, un jet lateral fiind împroşcat pe perete cam la nivelul genunchiului. Se prelinsese spre podea şi se alăturase

bălţii formate deja acolo. Vedeam şi contururile siluetei lui Joe, acolo unde căzuse.

M-am lăsat pe vine, ca să privesc mai de aproape.

— Intrusul probabil că a găsit-o pe doamnă singură în pat, a zis comandantul, trecându-mi în revistă ipotezele sale. Poate că i-a pus mâna la gură, întrebând-o: „Unde ţi-e soţul?” Sau poate că a auzit zgomot în baie. A omorât-o repede pe Annemarie. Apoi l-a surprins pe Joe la duş. Joe a auzit uşa deschizându-se şi a spus: „Dragă?…” Apoi şi-a ridicat privirea. „Ia stai. Cine eşti? Ce vrei?”

— Sângele ăsta e de la o rană la gât, am replicat, indicând o urmă mai jos, pe perete. Ucigaşul a trebuit să-l doboare pe Joe ca să-l domine. Joe era mai mare.

— Da, a aprobat obosit Stark. Se pare că l-a pus jos, s-a urcat în spatele lui, i-a tras capul pe spate, de păr, şi… Comandantul şi-a trecut degetul peste beregată.

Am continuat cu întrebările, iar comandantul mi-a răspuns: nu se furase nimic, băiatul n-auzise nimic, prietenii şi vecinii veniseră şi spuseseră că soţii erau fericiţi, n-aveau niciun duşman pe lumea asta.

— Ca şi soţii Daltry, a continuat comandantul Stark. Aceeaşi poveste şi cu familia O’Malley. Fără arme, fără indicii, fără nereguli în situaţia lor financiară, fără motive aparente. Victimele nu se cunoşteau între ele.

Chipul comandantului s-a întunecat. Devenise vulnerabil pentru o fracţiune de secundă, şi puteam să-i observ durerea.

— Toate victimele au în comun faptul că erau căsătorite, a continuat el. Prin urmare, unde duce asta? Optzeci la sută dintre oamenii din Half Moon Bay sunt căsătoriţi. Tot oraşul ăsta afurisit e cuprins de groază. Inclusiv eu.

Comandantul şi-a terminat astfel discursul. A privit într-o parte, şi-a îndesat poalele cămăşii în pantaloni şi şi-a netezit părul. S-a adunat, astfel încât să nu pară atât de disperat pe cât trebuie că se simţea. Apoi m-a privit fix în ochi.

— Aşadar, ce părere ai, locotenente? Te rog, uimeşte-mă!

Capitolul 64

Nu văzusem cadavrele, iar expertizele de laborator în cazul acestei duble şi sălbatice crime n-aveau să sosească decât cu ţârâita, peste câteva zile. Totuşi, am încercat să ignor sarcasmul comandantului şi i-am mărturisit ceea ce-mi spunea mie intuiţia.

— Au fost doi ucigaşi, am zis eu.

Capul lui Stark s-a smucit înapoi. Aproape c-a scuipat cuvântul:

— *Căcat.*

— Uite, am continuat. Nu sunt semne de luptă, corect? De ce n-a încercat Joe să-şi domine atacatorul? Era mare, era cât un *urs.* Încearcă să vezi lucrurile astfel. Joe a fost scos din cameră cu cuţitul la gât… şi s-a supus pentru că *era nevoit* s-o facă. *Ucigaşul numărul doi era încă în dormitor, cu Annemarie.*

Comandantul îşi roti privirea de jur împrejur, încercând să vadă totul dintr-o nouă perspectivă, imaginându-şi ceea ce vedeam şi eu.

— Aş vrea să văd camera copilului, am cerut.

În clipa în care am trecut pragul, toate lucrurile de acolo mi-au dat de înţeles că Anthony Sarducci era un copil inteligent. Avea cărţi bune, acvarii pline cu creaturi târâtoare şi un computer performant pe birou. Dar ceea ce mi s-a părut cel mai interesant erau urmele de pe covor, din locurile unde ar fi stat în mod normal scaunul. „Scaunul a fost mutat. De ce?”

Mi-am răsucit capul şi l-am zărit chiar după uşă. M-am gândit la poliţistul care stătea de pază la intrare şi-am făcut brusc o conexiune. „Copilul n-a auzit nimic. Dar ce s-ar fi întâmplat dac-ar fi auzit?” I-am arătat comandantului scaunul.

— A mutat cineva scaunul ăsta? l-am întrebat.

— N-a intrat nimeni în cameră.

— M-am răzgândit, l-am informat. N-au fost doi intruşi aici. Au fost trei. Doi au ucis. Unul trebuia să se ocupe de băiat, dacă se trezea. A stat chiar acolo, pe scaunul ăla.

Comandantul s-a întors, ţeapăn, a plecat pe hol şi a revenit însoţit de o tânără din echipa de tehnicieni. Femeia a aşteptat la uşă cu rola de bandă, până când am ieşit noi din cameră. Apoi a sigilat intrarea.

— Nu vreau să cred una ca asta, locotenente. Era şi-aşa foarte grav dacă aveam de-a face doar cu un singur psihopat.

I-am susţinut privirea. Apoi, doar pentru o secundă, a zâmbit.

— Să nu mai spui nimănui c-am zis asta, a continuat el, dar cred că tocmai am vorbit *la plural.*

Capitolul 65

Se făcuse târziu când am ieşit din casa Sarducci. Am condus spre sud-est, pe Cabrillo, gândindu-mă la detaliile crimei şi la conversaţia cu comandantul. Atunci când îmi confirmase faptul că şi soţii Sarducci, ca şi celelalte victime, fuseseră biciuiţi, îi spusesem că aveam eu însămi ceva de rezolvat cu criminalii aceştia.

I-am povestit despre John Doe numărul 24.

Nu legasem între ele toate punctele referitoare la crimele din Half Moon Bay şi John Doe, dar eram chiar sigură că aveam dreptate. Zece ani în meseria asta mă învăţaseră că, deşi modul de operare se mai schimbă în timp, semnăturile rămân la fel. Biciuirile şi înjunghierile în combinaţie reprezentau o semnătură rară, poate chiar unică.

Când mă apropiam de intersecţia aflată la câteva străzi distanţă faţă de casa familiei Sarducci, semaforul era pe culoarea roşie. În clipa în care am apăsat pe frână, am aruncat o privire în oglinda retrovizoare şi am zărit o maşină sport roşie venind în spatele meu, foarte repede. Mă aşteptam să se oprească, *dar nici măcar n-a încetinit.*

Nu-mi venea să cred ce se întâmpla. Ochii îmi erau fixaţi pe oglinda retrovizoare, privind cum maşina se apropia tot mai mult de mine, gata să mă lovească.

M-am lăsat cu toată greutatea pe claxon, dar imaginea maşinii continua să crească în oglinda mea. Ce naiba se petrecea aici? Şoferul vorbea la afurisitul lui de celular? Mă văzuse?

Am simţit un flux de adrenalină, iar timpul începu dintr-odată să se fragmenteze. Am apăsat pe acceleraţie şi am tras de volan ca să evit coliziunea, ieşind în afara drumului peste peluza din faţa unei case, acroşând şi un cărucior pentru grădină, apoi oprindu-mă la baza unui brad.

Am smucit Explorerul în marşarier, făcând praf gazonul înainte de a reveni pe şosea. Apoi, am decolat pe urmele maniacului vitezoman care aproape trecuse cu totul peste

mine. De ce nu oprise să vadă ce dezastru provocase? Idiotul ar fi putut să mă omoare.

Am menţinut maşina roşie în raza vizuală, ajungând destul de aproape încât să-i recunosc forma elegantă. Maşina era un Porsche.

M-am aprins la faţă, pe măsură ce-mi creşteau teama şi furia. Am ambalat motorul, urmând Porsche-ul care se strecura prin trafic, trecând în repetate rânduri peste linia continuă dintre cele două sensuri de circulaţie.

Ultima dată când văzusem maşina asta, Keith îi repara baia de ulei.

„E maşina lui Dennis Agnew.”

Vreo douăzeci de kilometri practic am zburat. Încă mai eram pe urmele Porscheului atunci când am început să urcăm dealurile către San Matei, apoi spre sud, pe El Camino Real, pe o arteră mizerabilă învecinată cu Caltrain. Apoi, fără să semnalizeze, Porsche-ul a virat strâns la dreapta, spre un mall.

L-am urmat, luând curba cu scârţâituri de cauciucuri, şi am tras într-o parcare aproape pustie. Am oprit motorul şi, în timp ce bătăile nebuneşti ale inimii îşi mai încetineau galopul, am privit în jur.

Micul mall era o adunătură de magazine prăpădite de retail: componente auto, o prăvălie cu mărfuri la un dolar bucata, un magazin cu băuturi alcoolice. Spre capătul îndepărtat al parcării, am zărit o clădire pătrată din beton, cu o firmă din lămpi roşii cu neon în fereastră: „Playmate Pen. XXX. Fete live”.

Parcată în faţa zidului tapetat cu afişe era maşina lui Dennis Agnew.

Am încuiat Explorerul şi am parcurs pe jos cei douăzeci de metri care mă despărţeau de sex-shop. Am deschis uşa şi am intrat.

Capitolul 66

Playmate Pen era un loc urât, luminat de lămpi cu neon. În stânga mea, erau rafturi cu jucării pentru petreceri: penisuri din plastic în culori ţipătoare, precum şi alte mulaje din plastic părând reale, după diverse părţi ale trupului omenesc. În dreapta erau automate cu sucuri şi gustări ambalate, provizii pentru toţi iubitorii de film captivi în micuţele separeuri cu video, cu minţile ancorate în fanteziile lor şi cu mâinile strânse pe joystick-uri.

Am simţit priviri aţintite asupra mea în timp ce treceam, pe culoarele strâmte, printre cabinele video. Eram singura femeie care umbla pe-acolo nestingherită, şi bănuiesc că ieşeam mai mult în evidenţă purtând pantalonii şi puloverul meu decât dac-aş fi fost complet goală.

Eram pe cale să mă apropii de funcţionarul de la recepţie, în clipa în care-am sesizat umbra cuiva în dreptul cotului.

— Lindsay?

Am tresărit… numai că Dennis Agnew părea încântat să mă vadă.

— Cărui fapt îi datorez această onoare, locotenente? Eram prinsă într-un labirint ticsit cu păsărici şi puţulici, dar, la fel ca o viţică la abator, am simţit că singura cale de ieşire era cea care ducea drept înainte.

Biroul lui Agnew era luminat puternic, dar n-avea ferestre. Şi-a ales scaunul din spatele unui birou Formica din plastic care imita lemnul, şi apoi mi-a arătat unde să mă aşez: o canapea din piele neagră, care cunoscuse şi vremuri mai bune.

— Prefer să rămân în picioare. N-o să dureze prea mult timp, l-am anunţat, numai că aşa, cum stăteam în prag, m-am văzut nevoită să-mi arunc privirea prin încăpere.

Fiecare dintre pereţi era împodobit cu poze înrămate cu semnături care mergeau de la „Randy Long”, până la drăguţe înveşmântate în chiloţei tanga –, precum şi cu afişe publicitare pentru filme porno, în care apăreau

cupluri înfierbântate, adică Randy Long şi partenerele sale. Am observat, de asemenea, şi câteva instantanee cu Agnew, pozând alături de tot felul de tipi zâmbitori în costume.

Clopoţeii au început să-mi sune în cap, pe măsură ce am recunoscut în pozele unora dintre şmecheraşii de atunci pe mafioţii care deveniseră între timp. Cel puţin doi dintre purtătorii de costume erau morţi.

Am avut nevoie de alte câteva secunde până să-mi dau seama că Dennis Agnew şi mult mai tânărul Randy Long, pletosul din fotografii, erau unul şi acelaşi. „Agnew a fost un nenorocit de star porno.”

Capitolul 67

— Aşadar, locotenente, cu ce te pot ajuta? m-a întrebat Dennis Agnew, zâmbind şi aşezându-şi hârtiile în teancuri ordonate, apoi jucându-se cu nişte inele pentru pus pe penis, răsturnându-le dintr-o palmă în cealaltă, apoi pe birou.

— Nu ştiu ce încerci să faci, am zis eu, dar, în locul din care vin eu, împingerea unei maşini în afara spaţiului carosabil înseamnă o infracţiune.

— Hai, pe bune, Lindsay. Nu te superi dacă-ţi spun Lindsay? Agnew şi-a încrucişat braţele şi mi-a dăruit unul dintre zâmbetele lui cu dantura sa mai albă decât albul. Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Astea-s tâmpenii. Acum douăzeci de minute era cât pe ce să dai peste mine. Ar fi putut muri oameni. Aş fi putut să mor şi *eu.*

— A, nu. N-aveam cum să fiu eu, a zis Agnew, încreţindu-şi fruntea şi scuturând din cap. Cred că aş fi observat una ca asta. Nu, eu cred c-ai venit aici doar pentru că-ţi doreai să mă vezi.

Era de-a dreptul enervant. Nu numai că Agnew era un ticălos cu o maşină rapidă căruia nu-i păsa nici cât negru sub unghie de nimic, dar atitudinea lui sfidătoare mă enerva la culme.

— Le vezi pe fetele astea? a continuat el, întinzându-şi degetul mare spre „peretele cu trofee”. Ştii de ce fac ele filmele astea? Au atât de puţină consideraţie pentru propria persoană, încât au impresia că faptul că se tăvălesc cu bărbaţii în faţa camerei de filmat le va face să se simtă mai puternice. Nu e ridicol? Şi uită-te la tine! Te perverteşti venind aici. Asta-ţi dă un sentiment de *putere?*

Simţeam că mă sufoc de atâtea porcării, şi i-am scuipat în faţă:

— Ticălos nenorocit şi arogant!

În acea clipă, s-a auzit o voce:

— Hopa! Te rog, spune-mi că vrei o slujbă aici.

Un bărbat mic de înălţime cu o jachetă verde ieftină, încheiată la nasturi peste burta de băutor de bere, a apărut în pragul biroului. S-a sprijinit de tocul uşii, la o lungime de braţ de locul în care mă aflam, analizându-mă cu ochi lacomi din cap până-n picioare. Practic mă dezbrăcă din priviri.

— Rick Monte, ţi-o prezint pe doamna locotenent Lindsay Boxer. E inspector la Omucideri în San Francisco, a zis Agnew. E în vacanţă… sau aşa pretinde.

— Te distrezi în vacanţă, locotenente? m-a întrebat Rick, holbându-se la bustul meu.

— De minune, dar aş putea oricând să transform asta într-o vizită oficială.

Imediat după ce-am rostit cuvintele acestea, am simţit un junghi drept în inimă. „Ce fac aici?”

Eram suspendată şi mă aflam în afara zonei mele de jurisdicţie. Urmărisem un cetăţean cu maşina personală. N-aveam întăriri şi, dacă vreunul dintre ticăloşii ăştia dădea telefon şi făcea o plângere, avea să se ajungă la măsuri disciplinare.

Era ultimul lucru de care aveam nevoie înainte de proces.

— Dacă nu te-aş cunoaşte mai bine, aş zice că eşti supărată, a rostit Dennis, cu vocea lui unsuroasă. Să ştii că nu ţi-am făcut niciun rău.

— Data viitoare când mă vezi, am replicat printre dinţii încleştaţi, întoarce-te şi mergi în direcţia opusă.

— O, scuze. Cred că am înţeles greşit. Am avut impresia că tu m-ai urmărit pe mine.

Ardeam de nerăbdare să-i dau o replică pe măsură, dar de data asta m-am stăpânit. Avea dreptate. Nu-mi făcuse, practic, nimic. Nici măcar nu mă insultase în vreun fel.

Am părăsit biroul lui Agnew, trăgându-mi şuturi imaginare în fund pentru faptul că mă expusesem într-un astfel de loc imund.

Mergeam ţintă spre ieşirea din magazin, fără să privesc în lături, hotărâtă să las în urmă priveliştea asta oribilă, când în calea mea a apărut un tânăr musculos, cu şuviţe

blonde în coamă şi cu tatuaje sub formă de flăcări care-i izbucneau de sub tricou.

— Dă-te din calea mea, durule, am zis, încercând să mă strecor pe lângă el.

Tipul şi-a întins braţele în lături, stând ca un bolovan în mijlocul magazinului. A zâmbit, provocându-mă.

— Haide, mămicuţo. Vino la Rocco, m-a îndemnat el.

— Stai cuminte, Rocco, s-a auzit vocea lui Agnew. Doamna e invitata mea. Te conduc afară, Lindsay.

Am ajuns aproape de ieşire, dar Agnew s-a aplecat aşa de mult, că m-a obligat practic să mă lipesc de uşă. Era atât de aproape, încât nu vedeam decât faţa lui: fiecare por, fiecare capilar din ochii injectaţi. Mi-a împins o casetă video în mână.

Coperta lăuda performanţele lui Randy Long în *O noapte lungă şi tare.*

— Uită-te când ai ocazia. Mi-am notat numărul de telefon pe spate.

M-am smuls de lângă el, şi caseta a căzut cu zgomot pe podea.

— Mişcă-te! i-am poruncit.

A făcut un pas înapoi, dându-se din uşă cât să pot ieşi. În clipa în care-am plecat, Agnew avea un rânjet pe faţă şi mâna la prohab.

Capitolul 68

M-am trezit în dimineaţa următoare cu gândul la Dennis Agnew, la jegul ăla. Mi-am luat cafeaua afară, pe verandă, şi, înainte să se răcească destul cât s-o pot bea, îmi descărcam deja nervii ambalând motorul Bonnevilleului.

Aveam o jojă în mână şi-mi făceam de lucru cu valvele, când am auzit o maşină apropiindu-se şi parcând pe alee.

Uşile s-au trântit.

— Lindsay? Alooo!

— Cred că a fost înghiţită de barca aia mare şi aurie.

Am ieşit de sub capotă, mi-am şters mâinile unsuroase pe o bucată de piele de căprioară şi mi-am desfăcut braţele către Claire şi Cindy, cuprinzându-le pe amândouă într-o îmbrăţişare uriaşă. Am chiţăit şi-am ţipat întruna, iar Martha, care adormise pe verandă, ni s-a alăturat.

— Eram prin zonă, m-a informat Claire, în clipa în care ne-am desprins din învălmăşeală. Ne-am gândit să trecem pe aici şi să vedem în ce belele ai mai intrat. Aşadar, ce-i asta, Lindsay? Credeam că toate devoratoarele astea de benzină au fost făcute praf şi scoase din circulaţie.

— Nu vorbi urât despre copilul meu, am mustrat-o, râzând.

— Merge?

— Nu, coniţă, nu, Fluturaş. Zboară.

Fetele mi-au înmânat apoi un coşuleţ legat cu panglicuţe, plin cu tot felul de creme pentru îngrijirea corpului şi cu geluri pentru duş, toate de la Nordstrom[33], iar după ce-am bătut palma, ne-am suit în Bonneville, să dăm o tură.

Am deschis geamurile acţionate electric şi, pe măsură ce aripile largi ale automobilului survolau şoseaua, zefirul care venea dinspre golf ne-a zburlit şi ne-a răvăşit părul.

---

[33] Numele unui lanţ de supermagazine din Statele Unite, înfiinţat în anul 1901 de emigrantul suedez John W. Nordstrom. (n.tr.).

Am dat câteva ture prin cartierul lui Cat, şi tocmai ne îndreptam spre munte, când Claire mi-a arătat un plic.

— Aproape că uitasem. Jacobi ţi-a trimis asta.

Am aruncat o privire spre plicul de douăzeci pe douăzeci şi opt de centimetri, învelit în pânză de Manila, din mâna ei. Cu o seară înainte îl sunasem pe Jacobi şi-l rugasem să afle tot ce putea despre Dennis Agnew, zis şi Randy Long.

Le-am povestit lui Cindy şi lui Claire despre prima mea întâlnire accidentală cu Agnew de la barul Cormoran, apoi despre cea de-a doua, de la garajul lui Keith, precum şi despre ultima noastră confruntare, aproape decisivă. Apoi le-am descris cu lux de amănunte vizita mea total neinspirată la Playmate Pen.

— Chiar ţi-a spus asta? s-a mirat Claire, atunci când l-am citat pe Agnew, în legătură cu femeile care se tăvălesc cu bărbaţii ca să se simtă puternice. Obrajii i se înroşiseră de enervare. Uite-l pe unul care-ar trebui călcat în picioare şi scos în afara legii.

Am izbucnit în râs şi i-am răspuns:

— Agnew avea peretele ăsta, cu trofee, cam cum ai văzut în biroul lui Tony din Bada Bing[34]. Toate pozele astea cu autograf de la regine porno şi de la alţi şmecheraşi… Ireal. Claire, eşti drăguţă să deschizi asta, te rog?

Claire a scos trei file din plic. Erau capsate împreună şi adnotate cu un bileţel lipit de Jacobi.

— Citeşte cu voce tare, dacă nu te superi, a cerut Cindy, lăsându-se pe spătarul scaunului din faţă.

— Sunt câteva chestii minore: conducere sub influenţa alcoolului, ultraj, violenţă domestică, o arestare pentru deţinere de droguri şi un pic de puşcărie la Folsom. Dar uite ce zice aici, Linds. Zice că a fost acuzat de crimă cu premeditare acum cinci ani. Acuzaţia a fost respinsă.

---

[34] Numele unui bar din serialul de televiziune *Clanul Soprano,* produs de HBO, filmările fiind realizate într-un bar autentic din localitatea Lodi, în statul american New Jersey. Biroul lui Tony Soprano se afla într-o încăpere din spate, şi de acolo sunt coordonate multe dintre afacerile clanului mafiot, (n.tr.).

M-am întins şi-am luat bileţelul scris de mâna lui Jacobi: „Victima era prietena lui Agnew. Avocatul lui a fost Ralph Brancusi”.

Nu mai trebuia să spun nimic. Cu toţii ştiam că Brancusi era un avocat excelent al apărării. Numai cei bogaţi şi-l puteau permite.

Brancusi era, de asemenea, avocatul preferat al mafiei.

Capitolul 69

Când am ajuns înapoi acasă la Cat, în curte era o maşină de patrulă a poliţiei, iar comandantul Stark se îndrepta spre noi. Părea la fel de încruntat ca întotdeauna, cu fruntea încreţită şi cu o privire care nu prevestea nimic bun.

— Ce e, şefule? Ce s-a mai întâmplat?

— Medicii legişti au început să lucreze pe cadavrele soţilor Sarducci, mi-a spus el, mijindu-şi ochii în lumina soarelui. Asta e invitaţia oficială pentru tine.

Am simţit cum mă năpădeşte un val de fericire, dar nu am lăsat să se vadă, din consideraţie faţă de comandant. Le-am prezentat pe Cindy şi pe Claire.

— Doctorul Washburn e medic legist principal în San Francisco, i-am precizat. E în regulă dacă vine cu noi?

— Sigur, de ce nu? a mormăit comandantul. Profit de tot ajutorul care mi se oferă. Învăţ, nu?

Cindy ne-a privit pe toţi trei, dându-şi seama că invitaţia nu părea valabilă şi pentru ea. La naiba, ea reprezenta presa.

— Am înţeles, a spus ea, cu bun-simţ. Uite, o să mai pierd timpul pe-aici, nici o problemă. Am laptopul şi un termen-limită. În plus, sufăr de lepră.

Eu şi Claire ne-am suit în Bonneville şi l-am urmat pe comandant pe autostradă.

— E grozav, am zis, cu un entuziasm debordant. Mă lasă să-mi bag nasul în cazul ăsta.

— Şi eu ce fac? a intervenit Claire, scuturând din cap. Te ajut şi te încurajez, complet împotriva recomandărilor, când ştim amândouă la fel de bine c-ar trebui să stai pe verandă cu un gin tonic în mână, cu fundul pe scaun şi cu picioarele pe gard.

Am izbucnit în râs.

— Recunoaşte, am spus, te-a prins şi pe tine. Nu poţi să te dai la o parte nici tu de la chestia asta.

— Eşti nebună, a mormăit ea.

Apoi m-a privit lung. Rânjetul meu o scotea din sărite.

— Mă omori, Lindsay. Chiar mă omori. Dar e pielea ta în joc, iubire.

Zece minute mai târziu, ieşeam de pe autostradă, pe Moss Beach, urmând îndeaproape maşina lui Stark.

Capitolul 70

Morga era în subsolul Centrului Medical Seton. Era o încăpere îmbrăcată în faianţă albă, mirosind a curăţenie şi a proaspăt, la fel ca raionul de mâncare congelată din supermarket. Un frigider zumzăia încet în fundal.

I-am salutat cu un semn din cap pe cei doi tehnicieni care bombăneau nemulţumiţi în legătură cu unele încurcături birocratice de programare, în timp ce împătureau hainele victimelor şi le îndesau în pungi din hârtie maronie.

M-am lăsat condusă spre mesele pentru autopsie din mijlocul încăperii, unde tânărul asistent al medicului legist plimba buretele şi furtunul peste cadavrele celor doi Sarducci. A închis robinetul şi a păşit în lături în timp ce eu mă apropiam.

Joseph şi Annemarie zăceau goi şi expuşi sub luminile strălucitoare. Trupurile lor sclipitoare erau nevătămate, cu excepţia acelor tăieturi urâte la gât, iar feţele le erau la fel de destinse dincolo de moarte ca ale unor copii.

Claire m-a strigat pe nume, întrerupându-mi comunicarea tăcută cu morţii.

M-am întors, şi ea m-a prezentat unui bărbat îmbrăcat în halat albastru şi şorţ din plastic, cu părul cărunt acoperit cu o bonetă. Avea o constituţie firavă, încovoiată, de parc-ar fi suferit de-o boală incurabilă.

— Lindsay, el este doctorul Bill Ramos, patolog. Bill, ea e locotenentul Lindsay Boxer, inspector la Omucideri, de la Poliţia din San Francisco. Ar putea să existe o legătură între crimele acestea şi un caz mai vechi, nerezolvat de-al ei.

Tocmai îi strângeam mâna doctorului Ramos, când şi-a făcut apariţia comandantul Stark.

— Doctore, spune-i ce mi-ai zis şi mie la telefon. Ramos a replicat:

— Mai bine v-aş arăta. I-a spus apoi asistentului: Hei, Samir, vreau să mă uit un pic la spatele femeii, aşa că întoarce-o pe jumătate. S-o punem pe o parte.

Samir a trecut glezna stângă a lui Annemarie peste cea dreaptă, iar doctorul s-a întins şi i-a apucat încheietura de la mâna stângă. Apoi cei doi au tras cadavrul astfel încât acesta să stea pe o parte.

Am privit cu atenţie cele şapte urme gălbui care se întretăiau pe fesele femeii ucise, fiecare dintre ele fiind lată cam de o jumătate de centimetru şi lungă de vreo opt.

— O forţă uimitoare în loviturile astea, a apreciat Ramos. Şi totuşi, abia se pot vedea. Samir, să-l întoarcem acum şi pe domnul Sarducci.

Doctorul şi asistentul l-au întors şi pe bărbat pe o parte, capul bălăngănindu-i-se jalnic pe spate în timp ce-l răsuceau.

— Acum, vedeţi, a spus doctorul, din nou aceeaşi chestie. Urme multiple, slabe, dreptunghiulare, ca nişte rosături provocate de strânsoare. Nu sunt de culoarea aceea roşie-maronie, care s-ar vedea dacă victima ar fi fost lovită cât timp mai era în viaţă, şi nici nu sunt de culoarea galbenă de pergament, care s-ar obţine dacă victima ar fi fost lovită post-mortem.

Doctorul şi-a ridicat privirea, ca să se asigure că înţelegeam.

— Daţi-mi un pumn în faţă, apoi împuşcaţi-mă de două ori în piept. N-o să mai am suficientă presiune sangvină încât să capăt o vânătaie evidentă pe faţă, dar se va mai vedea *ceva* acolo, dacă-mi mai bate inima chiar şi pentru o secundă.

Doctorul a trecut un scalpel peste una dintre rănile de pe spatele bărbatului, tăind prin ţesuturile nevătămate şi prin urmele palide de biciuire.

— Se poate vedea culoarea maroniu-deschis de sub lovituri, ceea ce se numeşte „o acumulare focală de sânge bine definită”. În limbajul obişnuit, a continuat Ramos, nu-i aşa că sunteţi de acord, doctore Washburn? Tăietura adâncă de la carotidă şi de la nervii vagi a făcut ca inima

să se oprească aproape imediat, dar nu instantaneu. Inima bărbatului a mai bătut pentru ultima oară atunci când a fost biciuit. Loviturile au fost administrate *cum-mortem:* chiar înainte sau în momentul morţii. În mintea ucigaşului, victima încă mai putea să resimtă durerea.

— Se pare că era ceva personal, a spus Stark.

— A, da. Aş spune că ucigaşii îşi urau victimele.

A urmat o tăcere prelungită, pe măsură ce cuvintele doctorului ne pătrundeau în minte.

— Urmele de pe Joe sunt mai înguste decât cele de pe Annemarie, a observat Claire.

— Da, a fost de acord din nou Ramos. Execuţii diferite.

— Ca o curea, am spus. E posibil ca bătăile să fi fost administrate cu două curele diferite?

— N-aş putea să afirm cu certitudine, dar cu siguranţă e o teorie viabilă, a răspuns Ramos.

Chipul lui Claire trăda nu numai concentrarea, ci şi tristeţea.

— La ce te gândeşti? am întrebat-o.

— Detest să spun asta, Lindsay, dar urmele seamănă cu ceea ce-mi amintesc că am văzut la John Doe al tău.

Capitolul 71

Era trecut de miezul nopţii când Observatorul se întorcea de pe plajă. Urcă pe coasta nisipoasă, apoi păşi pe jumătatea de kilometru de cărare care trecea printre scaieţi şi movile înalte acoperite cu iarbă, ducând spre est dinspre faleză. În cele din urmă, Observatorul izbuti să ajungă pe drumul în serpentină de lângă golf.

Căuta o casă în mod special, când se împiedică de un buştean din drumul său. Încercă să-şi menţină echilibrul, dar căzu destul de rău, direct pe burtă, cu mâinile afundate în nisip şi în iarbă.

Observatorul se ridică repede în genunchi, pipăindu-şi buzunarul de la piept al hainei: camera de fotografiat îi căzuse.

— La dracu', la dracu', la dracu'! ţipă el, enervat.

Se târî în patru labe, pipăind nisipul, simţind cum transpiraţia de pe buza superioară i se usca în aerul răcoros.

Pe măsură ce minutele se scurgeau, se simţea cuprins de disperare. În cele din urmă, îşi găsi preţiosul aparat în nisip.

Suflă uşor ca să îndepărteze praful, îl îndreptă spre case şi privi ţintă prin vizor. Vedea printr-un labirint de zgârieturi fine de pe lentila din plastic.

„Asta e rău."

Înjurând în barbă, Observatorul se uită la ceas era ora 12.14 a.m. Şi porni spre casa în care stătea Lindsay.

Acum, că lentila teleobiectivului era inutilă, era nevoit să se apropie mai mult, iar asta, pe jos.

Observatorul păşi peste gardul de la capătul câmpului şi se aşeză pe trotuar, lângă un felinar stradal ce-şi arunca lumina chiar deasupra capului său.

Aflată la două case distanţă de capătul străzii, reşedinţa lui Cat Boxer era puternic luminată.

Se lăsă pe vine în întuneric şi se apropie de casă pieziş, trecând prin curţile învecinate, ghemuindu-se în cele din

urmă la adăpostul gardului viu de lemn-câinesc dinspre sufrageria casei lui Boxer.

Cu inima bătându-i nebuneşte, se ridică şi privi prin fereastră.

Toată gaşca era acolo: Lindsay în tricoul ei cu emblema Poliţiei din San Francisco şi în colanţi, medicul legist de culoare din oraş, într-un caftan auriu, precum şi Cindy, cu părul ei blond strâns în vârful capului şi o rochie cu găitane care-i acoperea tot corpul, mai puţin cracii pantalonilor roz de pijama şi labele picioarelor.

Femeile vorbeau cu aprindere, uneori râzând cu voce tare, apoi redevenind brusc serioase. Dac-ar fi putut să înţeleagă ce mama dracului spuneau…

Observatorul recapitulă în gând faptele, evenimentele recente, circumstanţele. „Scaunul din camera copilului.” Nu le dădea niciun indiciu lor, dar era o greşeală pe care o făcuse.

„E oare sigur dacă merg mai departe? Mai sunt atâtea de făcut.”

Observatorul resimţea efectele cumulate ale stresului asupra corpului său. Mâinile îi tremurau, iar stomacul îi ardea din cauza aciditătţii. Nu mai putea să rămână aici, *pur şi simplu, nu mai putea.*

Privi în jur, asigurându-se că nimeni nu-şi plimba câinele şi nu ducea gunoiul în acel moment, apoi ieşi din spatele casei.

Capitolul 72

M-am trezit devreme de dimineaţă cu un gând care-mi ieşea la suprafaţă în minte, ca un delfin ţâşnind dintre valuri.

Am lăsat-o pe Martha afară, în curtea din spate, am pus cafea în filtru şi mi-am pornit laptopul.

Mi-am amintit de ceea ce spusese Bob Hinton despre ceilalţi doi oameni ucişi în Half Moon Bay cu doi ani înainte: Ray şi Molly Whittaker. Erau aici doar pe perioada verii, spusese Hinton. Ray era fotograf, Molly, actriţă la Hollywood, uneori.

Am intrat în baza de date a NCIC şi i-am căutat. Eram încă în stare de şoc atunci când am intrat în dormitoare ca să le trezesc pe fete.

Când le-am văzut îmbrăcate şi cu cafeaua şi biscuiţii din cereale în faţă, le-am povestit ce aflasem despre Ray şi Molly Whittaker.

— Amândoi se ocupau cu pornografia. Ray, în spatele aparatului, iar Molly „juca” alături de copii. Băieţi, fete, nu părea să conteze, am precizat. Au fost prinşi şi achitaţi. Avocatul lor? *Brancusi, din nou.*

Fetele mă cunoşteau prea bine. Au început să mă bată la cap, avertizându-mă să am grijă şi încercând să-mi bage-n cap cu toate argumentele posibile că eram acum doar un civil şi, chiar dacă mi se părea logic să verific eventualele legături între soţii Whittaker şi Dennis Agnew, nu eram pe teritoriul meu, nimeni nu mă sprijinea şi puteam să dau de bucluc.

Probabil că am spus „ştiu, ştiu” de zeci de ori şi, în timp ce ne luam rămas-bun în curte, am promis c-o să fiu cuminte.

— Ar trebui să te gândeşti să vii acasă, Lindsay, mi-a spus Claire în cele din urmă, cuprinzându-mi faţa în palme.

— Aşa e, am încuviinţat. O să mă gândesc la asta.

Amândouă m-au îmbrăţişat de parcă n-aveau să mă mai vadă vreodată şi, sincer vorbind, chestia asta m-a afectat

un pic. În timp ce maşina lui Claire ieşea în stradă, Cindy a lăsat geamul în jos.

— Te sun diseară. Gândeşte-te la ce ţi-am spus, Lindsay. *Gândeşte-te!*

Le-am trimis bezele şi am intrat în casă. Mi-am găsit geanta atârnată de o clanţă şi am scotocit prin ea până când mi-am găsit telefonul, insigna şi pistolul.

Un minut mai târziu, porneam Explorerul.

Nu mi-a trebuit mult până să ajung în oraş, gândind febril până în clipa în care am parcat lângă secţia de poliţie.

L-am găsit pe comandant la el în birou, privindu-şi fix computerul, cu o cană de cafea într-o mână şi o cutie cu gogoşi presărate cu zahăr pudră pe scaunul de lângă el.

— O să te omoare chestiile alea, i-am spus.

Şi-a mutat gogoşile ca să mă pot aşeza.

— Dacă mă întrebi pe mine, moartea prin intermediul gogoşilor este un mod plăcut de a pleca din lumea celor vii. La ce te gândeşti, locotenente?

— La asta, am spus. Am despăturit fişa lui Dennis Agnew şi am aruncat-o deasupra teancului dezordonat de hârtii de pe biroul comandantului. Ray şi Molly Whittaker au fost biciuiţi, nu-i aşa?

— Da, au fost primii.

— Ai avut suspecţi?

Capitolul 73

Eram pe verandă, spre apus, zdrăngănind la chitară, când din josul străzii au început să se târască încetişor două faruri care s-au oprit chiar în faţa casei lui Cat.

Deja mă îndreptam spre maşină, în timp ce şoferul cobora din faţă şi deschidea uşa din spate, pentru pasageri.

— Am înţeles, am spus, cu chipul strălucind suficient încât să răspândesc lumină în tot cartierul. Tocmai s-a întâmplat să fii prin zonă.

— Exact, mi-a răspuns Joe, petrecându-şi un braţ în jurul taliei mele. M-am gândit să-ţi fac o surpriză.

Mi-am proptit palma pe pieptul cămăşii lui albe.

— Claire te-a sunat.

— *Şi* Cindy, a râs Joe, puţin ruşinat. Lasă-mă să te scot la cină.

— Hmm. Şi dacă gătesc eu aici?

— S-a făcut.

Joe a lovit uşor cu palma capota sedanului, care porni din loc.

— Vino-ncoa’, m-a chemat el, luându-mă în braţe şi sărutându-mă, provocându-mi un nou şoc din cauza scânteilor care puteau să iasă dintr-un astfel de sărut. Un singur gând îmi mai trecea prin minte, în timp ce căldura îmi invada trupul: iar o luăm de la capăt. Încă un interludiul romantic în caruselul vieţii mele.

Joe mi-a cuprins faţa în palme şi m-a sărutat din nou, iar inima mea s-a predat fără a se împotrivi. Am intrat în casă şi-am trântit uşa cu piciorul.

M-am înălţat pe vârfuri şi, cu braţele în jurul gâtului lui Joe, l-am lăsat să mă poarte, cu spatele, prin casă, până când am ajuns pe pat, iar Joe îmi scotea hainele. A început cu pantofii, sărutând tot ceea ce dezgolea pe drumul lui către buzele mele.

„Doamne, a topit tot, în afară de pandantivul Kokopelli.”

Am oftat şi-am întins mâna după el, dar dispăruse.

Am deschis ochii şi l-am urmărit cum se dezbracă. Era formidabil! În formă, bronzat, puternic. Şi numai al meu.

Am zâmbit, cuprinsă de o fericire absolută. Acum cinci minute, abia aşteptam maratonul *Lege şi ordine.* Şi acum, asta! Mi-am desfăcut braţele, iar Joe mi-a acoperit trupul cu al lui.

— Hei, a zis el, mi-a fost atât de dor de tine.

— Taci, l-am oprit. I-am muşcat buza de jos, nu prea tare, apoi mi-am deschis gura căutând-o pe a lui şi l-am cuprins cu braţele.

Când am ieşit din dormitor, o oră mai târziu, în picioarele goale, răvăşiţi, era întuneric bezna afară. Martha flutura din coadă, trimiţând un mesaj clar de „Hrăneşte-mă”, ceea ce am şi făcut.

Apoi am preparat o savuroasă salată, cu sos vinegretă cu muştar şi parmezan proaspăt ras, am pus ceva paste la fiert, în timp ce Joe amesteca busuioc, oregano şi usturoi în sosul de roşii. Foarte curând, o aromă divină a umplut aerul.

Am mâncat la masa din bucătărie, punându-ne la curent cu noutăţile din ultima săptămână. Ale lui Joe erau că la CNN. Maşini-capcană îngrozitoare, infiltrări în aeroporturi şi tot felul de agitaţii politice, pentru care nu trebuia să am aprobare de la minister ca să le aud. În timp ce spălam împreună vasele, i-am povestit lui Joe cea mai puţin incendiară şi mai scurtă versiune a întâlnirii mele cu Agnew. Fălcile i s-au încleştat în timp ce m-asculta.

— Prefă-te că n-ai auzit, l-am sfătuit, sărutându-l pe frunte în timp ce-i umpleam paharul cu vin.

— Să mă prefac că nu sunt supărat pe tine, pentru faptul că te-ai expus în felul ăsta?

Doamne, chiar uitaseră cu toţii că eram poliţistă? Şi încă una inteligentă, apropo. Prima femeie locotenent din San Francisco, şi aşa mai departe.

— Ce părere ai despre Cary Grant? l-am întrebat. Şi ce zici despre Katherine Hepburn?

Ne-am cuibărit împreună pe canapea şi am urmărit *Leopardul Suzanei*[35], una dintre preferatele mele în materie de comedii trăsnite. Am izbucnit în râs la fel de tare ca întotdeauna la secvenţa în care Cary Grant se târăşte în patru labe după un terier cu un os de dinozaur în gură, iar Joe a râs împreună cu mine, ţinându-mă în braţe.

— Dacă mă prinzi vreodată făcând asta cu Martha, să nu-mi pui întrebări.

Alt hohot de râs din partea mea.

— Te iubesc atât de mult, Lindsay!

— Şi eu te iubesc foarte mult.

Mai târziu, în noaptea aceea, am adormit încolăcită în jurul lui Joe, zicându-mi: „Totul e atât de bine! Nu mă pot sătura de bărbatul ăsta”. Joe a preparat o omletă cu şuncă în lumina orbitoare care pătrundea prin ferestrele bucătăriei. Eu am umplut cănile cu cafea, iar Joe a citit în ochii mei întrebarea nerostită.

— Sunt aici până când primesc apelul telefonic. Dacă vrei, te ajut să treci în revistă crimele.

Ne-am urcat în Explorer, cu Joe la volan şi cu Martha în poala mea. I-am povestit despre crima Sarducci în timp ce mergeam încet prin dreptul casei lor din sticlă de lângă golf.

Apoi ne-am îndreptat spre Crescent Heights, alegând drumul şerpuit, neasfaltat, către căsuţa abandonată a familiei Daltry.

Dacă se poate spune despre o casă că pare devastată de crimă, atunci ăsta era cel mai bun exemplu. Gazonul din faţă fusese distrus, peste ferestre şi uşi fuseseră bătute scânduri, iar fâşii de bandă din acelea care marchează locul unei crime fluturau încă prin tufişuri, ca nişte păsărele galbene.

— O categorie diferită din punct de vedere economic faţă de familia Sarducci, a apreciat Joe.

— Mda. Nu cred că asasinatele astea au vreo legătură cu banii.

---

[35] în original, filmul se numeşte *Bringing Up Baby,* dar *Leopardul Suzanei* este titlul sub care a rulat în România, (n.tr.).

Am îndreptat Explorerul în josul muntelui şi, în câteva minute, am intrat în Ocean Colony, comunitatea mărginită de terenul de golf, în care trăise familia O'Malley, şi unde şi murise. I-am arătat casa albă, colonială, cu obloane albastre, în timp ce ne apropiam de ea. Acum erau şi un panou cu „De vânzare" în dreptul ei şi un Lincoln în curte.

Am parcat maşina în apropiere şi am zărit o femeie blondă cu o rochie Lilly Pulitzer roz ieşind din casa şi încuind uşa de la intrare. În clipa în care ne-a văzut, chipul i s-a luminat într-un zâmbet rujat din belşug.

— Bună, a spus ea. Eu sunt Emily Harris, de la agenţia imobiliară Pacific Homes. Îmi pare rău; casa se deschide *duminică.* Nu pot să vă arăt acum ce e înăuntru, pentru că am o întâlnire în oraş…

Probabil că pe chipul meu se citea dezamăgirea, aşa că am văzut-o pe doamna Harris cântărindu-ne ca pe nişte posibili clienţi.

— Uite cum facem: puneţi cheia în încuietoare atunci când plecaţi, bine?

Am coborât din maşină şi l-am luat de braţ pe Joe. Arătând ca un cuplu proaspăt căsătorit care-şi căuta un nou cămin, am urcat împreună treptele şi am descuiat uşa de la intrarea în casa familiei O'Malley.

Capitolul 74

Eram pe verandă, spre apus, zdrăngănind la chitară, când din josul străzii au început să se târască încetişor două faruri care s-au oprit chiar în faţa casei lui Cat.

Joe a preparat o omletă cu şuncă în lumina orbitoare care pătrundea prin fereastrele bucătăriei. Eu am umplut cănile cu cafea, iar Joe a citit în ochii mei întrebarea nerostită.

— Sunt aici până când primesc apelul telefonic. Dacă vrei, te ajut să treci în revistă crimele.

Ne-am urcat în Explorer, cu Joe la volan şi cu Martha în poala mea. I-am povestit despre crima Sarducci în timp ce mergeam încet prin dreptul casei lor din sticlă de lângă golf.

Apoi ne-am îndreptat spre Crescent Heights, alegând drumul şerpuit, neasfaltat, către căsuţa abandonată a familei Daltry.

Dacă se poate spune despre a casă că pare devastată de crimă, atunci asta era cel mai bun exemplu. Gazonul din faţă fusese distrus, peste ferestre şi uşi fusese bătute scânduri, iar fâşii de bandă din acelea care marchează locul unei crime fluturau încă prin tufişuri, ca nişte păsărele galbene.

— O categorie diferită din punct de vedere economic faţă de familia Sarducci, a apreciat Joe.

— Mda. Nu cred că asasinatele astea au vreo legătură cu banii.

Am îndreptat Explorerul în josul muntelui şi, în câteva minute, am intrat în Ocean Colony, comunitatea mărginită de terenul de golf, în care trăise familia O'Malley, şi unde şi murise. I-am arătat casa albă, colonială, cu obloane albastre, în timp ce ne apropiam de ea. Acum erau şi un panou cu „De vânzare" în dreptul ei şi un Lincoln în curte.

Am parcat maşina în apropiere şi am zărit o femeie blondă cu o rochie Lilly Pulitzer roz ieşind din casă şi

încuind uşa de la intrare. În clipa în care ne-a văzut, chipul i s-a luminat într-un zâmbet rujat din belşug.

— Bună, a spus ea. Eu sunt Emily Harris, de la agenţia imobiliară Pacific Homes. Îmi pare rău; casa se deschide duminică. Nu pot să vă arăt acum ce e înăuntru, pentru că am întâlnire în oraş…

Probabil că pe chipul meu se citea dezămăgirea, aşa că am văzut-o pe doamna Harris cântărindu-ne ca pe nişte posibili clienţi.

— Uite cum facem: puneţi cheia în încuitore atunci când plecaţi, bine?

Am coborât din maşină şi l-am luat de braţ pe Joe. Arătând ca un cuplu proaspăt căsătorit care-şi căuta un nou cămin, am urcat împreună treptele şi am descuiat uşa de la intrarea în casa familiei O’Malley.

Capitolul 75

Interiorul casei fusese dezinfectat, ferchezuit şi revopsit: orice era necesar ca să urce preţul unei proprietăţi foarte tentante. Am zăbovit puţin în holul central, apoi l-am urmat pe Joe pe scara în spiralăă.

Atunci când am ajuns în dormitorul principal, l-am găsit privind uşa şifonierului.

— Aici a fost o gaură mică, la nivelul ochiului… vezi, Linds? A fost lipită.

A apăsat materialul încă moale cu unghia.

— O gaură de observaţie?

— O gaură de observaţie în şifonier, a confirmat Joe. E ciudat, nu crezi? Doar dacă nu cumva soţii O'Malley făceau filme la domiciliu.

Mintea a început să-mi lucreze, în timp ce încercam să găsesc o legătură posibilă între filmele pornografice făcute acasă şi show-urile lui Randy Long. Oare poliţiştii observaseră amplasarea camerei video?

Şi, dacă da, atunci ce?

Nu era nimic ilegal la adulţii care consimţeau să facă aşa ceva.

M-am vârât în şifonierul proaspăt vopsit, am dat deoparte umeraşele din sârmă, ţinându-le cu mâna, ca să nu se mai legene.

Atunci am observat un alt petic de chit, vizibil pe sub vopseaua proaspătă.

L-am împuns cu un deget şi am simţit cât de tare îmi bătea inima. „O altă gaură de observaţie în partea din spate a şifonierului, care intră chiar prin perete."

Am scos unul dintre umeraşe de pe tija lui şi l-am îndreptat, transformându-l într-o sârmă mai lungă, pe care am înfipt-o în gaură.

— Joe, ai putea să vezi unde ajunge asta? Joe s-a întors după câteva clipe.

— Ajunge în alt dormitor. Ar trebui să vezi asta, Lindsay.

Camera următoare era încă parţial mobilată, cu un tapet zdrenţuit, o măsuţă pentru toaletă şi o oglindă fixată pe perete. Joe mi-a arătat orificiul, mascat într-un detaliu floral în rama din lemn sculptat a oglinzii.

— La naiba, Joe. E camera fiicei lor. Oare s-o fi spionat ticăloşii pe Caitlin? Oare o filmau?

Priveam fix pe fereastra maşinii, în timp ce Joe conducea pe drumul de întoarcere spre casa lui Cat. Nu mă puteam abţine să nu mă gândesc la cel de-al doilea orificiu. Ce fel de oameni fuseseră soţii O'Malley? De ce-ar fi avut o cameră de filmat aţintită asupra fiicei lor?

Fusese un fel de cameră de supraveghere pentru dădacă, în trecut?

Sau să fi fost ceva cu mult mai sinistru?

Chestia asta îmi dădea bătăi de cap. Dar totul se întorcea la o singură întrebare: Avea asta vreo legătură cu crimele?

Capitolul 76

Era abia pe la amiază când am ajuns înapoi la casa lui Cat. Eu şi Joe ne-am dus în dormitorul nepoţelelor mele, ca să ne putem folosi de tabla cât peretele pentru a nota ceea ce ştiam deja despre crime.

Am găsit acolo ustensile pentru scris şi coli mari de hârtie, aşa că am tras lângă noi două taburete mici şi roşii, pe care să putem sta.

— Prin urmare, ce ştim? a întrebat Joe, lipind hârtia galbenă pe tăblia de fier.

— Probele de la faţa locului sugerează existenţa a trei ucigaşi. Medicul legist spune că are impresia c-ar fi fost folosite cuţite şi curele diferite, susţinând teoria mea că erau mai mulţi făptaşi, dar altceva n-avem. Niciun fir de păr, nici o fibră, nici o amprentă, nici o urmă de ADN. E ca şi cum am lucra la un caz din anii 1940. Laboranţii n-o să poată să m-ajute la faza asta.

— Ce vezi, ca tipar? Spune-mi!

— Nu văd nimic clar, am zis, mişcându-mi mâna deasupra unui glob imaginar din cristal. Stark mi-a spus că victimele erau toate căsătorite. Apoi a continuat: „Asta nu înseamnă nimic. Optzeci la sută din populaţia de aici e căsătorită”.

Joe a înscris numele victimelor pe hârtie.

— Continuă, mi-a cerut el.

— Toate cuplurile aveau copii, în afară de soţii Whittaker. Ei făceau filme pornografice cu copii, iar Caitlin O’Malley putea să fi fost o victimă. Asta e doar o pură speculaţie. Ideea asta cu filmele porno mă face să mă gândesc la o legătură între localnicii care se ocupă de aşa ceva şi, mai departe, la crima organizată… din nou, speculaţii. Şi, în sfârşit, John Doe al meu nu pare să se potrivească profilului victimelor.

— Poate că prima crimă a fost spontană, a sugerat Joe, iar celelalte au fost premeditate.

— Hmm, am mormăit, mutându-mi privirea spre pervazul ferestrei, unde se vedeau batatele ţinute în vaze din sticlă, cu frunze proaspete şi verzi crescând pe margini. Pare plauzibil. Poate că în cazul lui John Doe al meu a fost o crimă pasională. Dacă e aşa, ucigaşul sau ucigaşii n-a mai simţit sau *n-au* mai simţit multă vreme impulsul de-a comite alte crime. E aceeaşi semnătură. Dar unde e legătura?

— Încă nu îmi dau seama. Încearcă să-mi mai expui ceea ce ştii.

— Avem opt crime legate între ele, pe o rază de vreo cincisprezece kilometri. Toate victimele aveau gâturile tăiate, în afară de Lorelei O'Malley, care a fost sugrumată. Toţi opt, plus John Doe, au fost biciuiţi. Motivul: necunoscut. Şi mai avem un suspect principal, care a fost star porno şi acum e o jigodie în toată regula bine blindată.

— O să dau câteva telefoane, mi-a promis Joe.

Capitolul 77

După ce Joe a terminat convorbirea cu FBI-ul, mi-am luat pixul, iar Joe mi-a făcut rezumatul a ceea ce aflase.

— Niciuna dintre victime n-avea bile negre: fără infracţiuni, fără nume schimbate, fără legături cu Dennis Agnew. Cât despre tipii de la Playmate Pen, a continuat Joe, Ricardo Montefiore, zis şi Rick Monte, a fost condamnat pentru proxenetism, comportament indecent în public şi ultraj, dar asta-i tot în ceea ce-l priveşte. Rocco Benuto, fanfaronul de la magazinul tău porno, e boxer la categoria semigrea. Are în cazier o acuzaţie de posesie de droguri. Una de spargere şi intrare prin efracţie într-un magazin din New Jersey, la vârsta de nouăsprezece ani. Neînarmat.

— Cu greu s-ar potrivi profilului unui ucigaş în serie. Joe m-a aprobat cu un semn din cap, apoi a continuat:

— Toţi trei sunt asociaţi cunoscuţi ai unor membri neînsemnaţi spre mijlocii ai mafiei. Au fost la câteva petreceri de şmecheri, au adus fete. Cât despre Dennis Agnew, ştii deja despre acuzaţia de crimă din 2000, de care a fost achitat.

— Ralph Brancusi a fost avocatul care l-a scăpat.

Joe a aprobat din nou.

— Victima era o starletă porno din Urbana, Illinois. Avea douăzeci şi ceva de ani, dependentă de heroină, arestată de câteva ori pentru prostituţie. Şi a fost una dintre iubitele lui Agnew, înainte să dispară definitiv.

— Să dispară? Vrei să spui că n-a fost găsit cadavrul?

— Îmi pare rău, Lindsay, dar n-a fost găsit.

— Prin urmare, nu putem să ştim dacă i-a fost tăiat gâtul.

— Nu.

Mi-am sprijinit bărbia în palme. Era frustrant să fii atât de aproape de punctul culminant al acestui spectacol de groază, şi totuşi să n-ai nici măcar o probă ca lumea cu care să porneşti la drum.

Dar un tipar *era* clar. Crimele se asemănau. John Doe al meu fusese ucis acum zece ani, familia Whittaker, opt ani mai târziu, soţii Daltry, în urmă cu o lună şi jumătate. Acum se înregistraseră două crime duble într-o săptămână.

Joe s-a aşezat pe micul taburet de lângă mine. M-a luat de mână, şi am început să privim notiţele înscrise pe tablă, în clipa în care am vorbit, vocea mea părea să reverbereze în micuţa cameră a fetelor.

— Îşi revizuiesc orarul, Joe. *Chiar acum,* plănuiesc să lovească din nou.

— Ştii sigur chestia asta? s-a interesat Joe.

— Da. O simt.

Capitolul 78

M-a trezit soneria telefonului de lângă pat. Am răspuns la cel de-al doilea ţârâit, observând că Joe plecase şi că era un bileţel pe scaunul pe care fuseseră hainele lui.

— Joe?

— Sunt Yuki, Lindsay. Te-am trezit?

— Nu, eram trează, am minţit-o.

Am vorbit timp de cinci minute, cu viteza ameţitoare impusă de Yuki; după ce-am terminat, n-am mai putut adormi la loc. Am citit drăgălaşul bilet de rămas-bun al lui Joe, apoi mi-am tras pe mine un trening, i-am pus lesa Marthei şi-am pornit în fugă spre plajă.

O briză purificatoare bătea dinspre golf în timp ce eu şi Martha ne îndreptam spre nord. Nu ajunsesem foarte departe, când am auzit o voce strigându-mă. O siluetă măruntă se apropia în fugă de mine.

— Lindseee! Lindseee!

— Allison! Bună, fetiţo!

Fetiţa cu ochii negri m-a îmbrăţişat strâns şi apoi s-a lăsat să cadă pe nisip ca s-o strângă în braţe pe Martha.

— Ali, nu eşti singură aici?

— Am ieşit puţin, mi-a răspuns ea, arătând spre un grup de oameni şi umbrele, ceva mai încolo pe plajă. În timp ce ne apropiam, i-am auzit pe copii cântând *„Yolee-yolee-yolee”,* tema muzicală din *Survivor,* şi am zărit-o pe Carolee venind spre mine.

Ne-am îmbrăţişat, iar apoi Carolee m-a prezentat „copiilor” ei.

— Ce fel de potaie e aia? m-a întrebat un băiat de unsprezece sau doisprezece ani, cu o claie de păr gălbui în stil rasta.

— Nu e potaie. Draga de Martha e un ciobănesc scoţian.

— Nu seamănă cu Lassie, şi-a dat cu părerea o fetiţă mică, cu buclele de culoarea căpşunii şi cu un ochi învineţit, aproape de vindecare.

— Nu. Ciobăneştii scoţieni sunt o rasă aparte. Vin din Anglia şi Scoţia şi au o treabă serioasă de făcut, am explicat eu. Au grijă de oi şi de vite.

Le captasem atenţia acum, iar Martha mă privea de parc-ar fi ştiut că despre ea vorbeam.

— Câinii ciobăneşti scoţieni trebuie să înveţe să execute comenzile primite de la stăpânii lor, desigur, dar sunt câini inteligenţi cărora le place să lucreze; chiar simt că animalele din turmă sunt ale *lor* şi că sunt răspunzătoare pentru ele.

— Arată-ne comenzile! Arată-ne cum face, Lindsay! m-a implorat Allison. Eu i-am zâmbit.

— Cine vrea să fie oaie? am întrebat.

Mai mulţi copii au chicotit, dar patru dintre ei, la care se adăugă Aii, s-au oferit voluntari. Le-am cerut „oilor” să se împrăştie şi să alerge pe plajă, apoi am eliberat-o pe Martha din lesa ei.

— Martha, adună-i, i-am strigat, iar ea s-a pornit să alerge către micul grup alcătuit din cinci persoane. Copiii au început să ţipe şi au încercat să scape de ea, dar nu puteau s-o întreacă. Era rapidă şi agilă şi, cu capul în jos şi cu ochii aţintiţi asupră-le, lătra la picioarele lor, iar copiii s-au văzut nevoiţi să rămână împreună şi să se întoarcă într-o formaţie destul de compactă.

— Vino aici, am strigat, iar Martha i-a mânat pe copii spre golf, în sensul acelor de ceasornic. Du-te încolo, am poruncit, iar Martha a început să-i îndrepte spre faleză, în timp ce copiii râdeau veseli. E suficient, am strigat, iar mica mea căţeluşă alb cu negru i-a menţinut pe copii împreună, alergând în cerc în jurul lor, mânându-i, gâfâind şi ameţiţi, spre păturI. Şezi, Martha, am mai spus. Bună treabă. Excelent, iubito.

Martha a lătrat, ca şi cum s-ar fi felicitat singură. Copiii au aplaudat şi-au început să fluiere, iar Carolee ne-a întins tuturor pahare cu suc de portocale şi-a închinat în cinstea noastră. După ce atenţia celorlalţi s-a abătut de la mine şi de la Martha, am tras-o deoparte pe Carolee şi i-am povestit despre conversaţia mea cu Yuki.

— Am nevoie de un serviciu, i-am spus.

— Orice vrei, mi-a răspuns Carolee Brown. Şi s-a simţit obligată să adauge: Lindsay, ai fi o mămică *grozavă.*

Capitolul 79

La câteva minute după ce-mi luasem rămas-bun de la Carolee şi de la copii, eu şi cu Martha ne-am căţărat pe stâncă şi-am trecut peste câmpul plin cu iarbă către Miramontes Street. Picioarele mele abia atinseseră asfaltul, când am observat un bărbat mic de statură, aflat cam la o sută de metri distanţă de mine, cu o cameră foto minusculă îndreptată în direcţia mea.

Era prea departe, aşa că nu puteam vedea decât sclipirile lentilei, bluza lui portocalie, precum şi o şapcă de baseball trasă foarte mult peste ochi. Şi nu m-a lăsat să mă apropii. De îndată ce şi-a dat seama că-l observasem, s-a întors şi a plecat în grabă.

Poate că tipul fotografia doar priveliştea, sau poate că trimişii tabloidelor mă găsiseră în sfârşit, sau poate că junghiul din piept era provocat doar de paranoia, dar nu m-am simţit deloc în largul meu pe drumul spre casă.

Cineva mă urmărea.

Cineva care nu voia să-l văd.

Ajungând acasă la Cat, am strâns patul şi mi-am făcut bagajul. Apoi am hrănit-o pe Penelope şi i-am schimbat apa.

— Am veşti bune, Penny, i-am spus purceluşei-minune. Carolee şi Allison au promis că vor veni mai târziu. Văd mere multe în viitorul tău, iubito!

Mi-am pus în geantă biletul lui Joe de rămas-bun-deocamdată şi, după o privire grijulie în jur, m-am îndreptat spre uşa din faţă.

— Mergem acasă, am informat-o pe Martha.

Ne-am urcat în Explorer şi-am pornit spre San Francisco.

Capitolul 80

La ora şapte, în aceeaşi seară, am deschis uşa de la Indigo, un restaurant nou de pe Meallister, aflat la două străzi distanţă de tribunal ceea ce ar fi trebuit să fie suficient pentru a-mi tăia pofta de mâncare. Am trecut pe lângă barul cu lambriuri din lemn şi am intrat în restaurantul propriu-zis, cu tavanul lui înalt. Acolo, şeful de sală a verificat dacă eram pe listă, apoi m-a condus spre o banchetă tapiţată cu catifea albastră, unde Yuki răsfoia un teanc de hârtii.

S-a ridicat să mă îmbrăţişeze şi, în timp ce o îmbrăţişam la rândul meu, mi-am dat seama cât de mult mă bucuram să-mi văd avocata.

— Cum merge, Lindsay?

— Fabulos, mai puţin partea în care-mi aduc aminte de faptul că procesul meu începe luni.

— O să câştigăm, mi-a spus ea. Aşa că poţi să încetezi să-ţi mai faci griji pentru asta.

— Ce proastă sunt că mă frământ, am replicat.

Am încercat un zâmbet vag, dar eram mai tulburată decât aş fi vrut să o las să vadă. Mickey Sherman mă convinsese că era mult mai bine dacă eram reprezentată de o femeie avocat, iar Yuki Castellano era „o gagică perfectă pentru asta”.

Mi-aş fi dorit să fiu la fel de sigură.

Cu toate că o găseam la sfârşitul unei zile lungi de muncă pentru ea, Yuki părea proaspătă şi în formă. Dar, mai presus de toate, părea *tânără.* Cu un gest instinctiv, mi-am dus mâna la pandantivul Kokopelli, în timp ce eu şi avocata mea de douăzeci şi opt de ani ne comandam cina.

— Aşadar, ce am pierdut cât timp n-am fost în oraş? m-am interesat.

Am împins spre marginea farfuriei bibanul prăjit cu piure de păstârnac oferite de bucătarul-şef Larry Piaskowy şi am început să ciugulesc din salata de chimen cu ananas şi sos vinegretă cu tarhon şi morcovi.

— Mă bucur că n-ai fost pe-aici, Lindsay, pentru că rechinii au fost cuprinşi de-o frenezie devoratoare, m-a informat Yuki.

Am observat că ochii ei mă priveau direct în faţă, dar mâinile nu conteneau să se mişte.

— Editorialele şi emisiunile de televiziune au dezbătut douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, în fiecare zi, numai părerile părinţilor oripilaţi… Ai prins cumva *Saturday Night Live?*

— Nu-l urmăresc niciodată.

— Ei bine, ca să ştii, a fost şi un scheci pe tema asta. Ai fost numită Dirty Harriet[36].

— Probabil c-a avut mare succes, am spus, strâmbându-mă. Bănuiesc că a avut grijă cineva să-mi facă o bucurie.

— O să fie şi mai rău, m-a consolat Yuki, jucându-se cu o şuviţă din părul care-i ajungea până la umeri. Judecătorul Achacoso a aprobat transmisia televizată în direct din tribunal. Şi tocmai am obţinut lista martorilor părţii vătămate. Sam Cabot o să depună mărturie.

— Ei bine, asta-i în regulă, nu? Sam a mărturisit că a comis crimele alea prin electrocutare. Putem să ne folosim de asta!

— Mă tem că nu, Lindsay. Avocaţii lui au depus o cerere să fie anulate mărturisirile, pentru că părinţii lui nu erau de faţă atunci când i-a spus asta asistentei de la urgenţă. Uite ce e, a continuat Yuki, apucându-mă de mâini, fără îndoială conştientă de faptul că împietrisem din cauza şocului, nu ştim ce va spune Sam… o să-l iau tare, poţi să contezi pe asta. Dar nu putem să-l încolţim cu mărturisirea lui. E vorba despre cuvântul tău împotriva cuvântului lui… iar el are treisprezece ani, în timp ce tu eşti un poliţist care a băut.

— Şi, prin urmare, îmi spui: „Nu-ţi face griji” pentru că…

---

[36] Referire la romanul scriitoarei Miriam Auerbach, în care eroina principală, Harriet Horowitz, îşi ucide soţul în legitima apărare, apoi alege o carieră de detectiv particular, luându-şi pseudonimul Dirty Harry, inspirat de filmul erotic cu acelaşi nume din anul 1986. (n.tr.).

— Pentru că adevărul va ieşi la suprafaţă. Juriile sunt alcătuite din oameni, iar cei mai mulţi dintre juraţi au băut măcar o dată în viaţa lor. Cred că vor fi de părere c-ai fost îndreptăţită şi, probabil, chiar obligată să mai şi bei din când în când. Ai încercat să-i ajuţi pe copiii ăia, Lindsay. Şi asta nu e o crimă.

Capitolul 81

— Din clipa în care ajungi la tribunal, să nu uiţi că tu eşti cea judecată, m-a sfătuit Yuki, în timp ce mergeam împreună în noaptea rece şi întunecată.

Am intrat în Opera Piaza Garage pe Van Ness şi am coborât cu liftul spre locul în care-şi parcase Yuki maşina ei Acura gri, cu două uşi.

Curând după aceea, ne îndreptam spre est, pe Golden Gate Avenue, spre barul meu preferat, cu toate că aveam de gând să beau numai cola. Ca să fiu sigură.

— Să vii cu o maşină normală, nu cu una de poliţie, sau cu un SUV nou, sau cu altceva de genul ăsta.

— Am un Explorer vechi de patru ani. Cu o portieră buşită. Cum e?

— Aşa te vreau, a râs Yuki. Perfect. Şi ceea ce ai purtat la audierea preliminară a fost bine. Costum închis la culoare, cu insigna de poliţie la rever, fără alte bijuterii. Atunci când presa o să năvălească peste tine, poţi să zâmbeşti politicos, dar să nu răspunzi la nici o întrebare.

— O să las toate astea în seama ta.

— Bingo, a spus ea, în timp ce opream în faţă la Susie’s.

M-am înveselit brusc în clipa în care am intrat în local.

Formaţia le crease nenumăraţilor amatori de cină o dispoziţie plăcută, iar Susie însăşi, purtând un sarong[37] de un roz aprins, dansa limbo[38] în centrul ringului. Cele mai bune prietene ale mele ne-au făcut semn cu mâna să mergem în separeul „nostru” din spate. Am făcut prezentările:

— Claire Washburn, Yuki Castellano; Yuki, Cindy Thomas, iar fetele şi-au întins mâinile pe rând, strângându-

---

[37] Fâşie lată de pânză, în culori vii şi deseori cu modele sofisticate, purtată în mod tradiţional înfăşurată în jurul taliei, în multe dintre ţările asiatice. (n.tr.).

[38] Stil de dans provenit din Trinidad, în care dansatorul trebuie să treacă de mai multe ori pe sub un băţ ţinut în poziţie orizontală, fără să-l atingă şi fără să piardă ritmul. (n.tr.).

şi-le. Vedeam după încordarea de pe chipurile lor că şi prietenele mele erau la fel de îngrijorate ca mine în legătură cu încercarea dificilă care mă aştepta.

Atunci când Claire i-a strâns mâna lui Yuki, i-a spus:

— Sunt prietena lui Lindsay, şi nu trebuie să mai menţionez că sunt şi martora acuzării.

Cindy, părând destul de îngrijorată, a adăugat:

— Eu lucrez pentru *Chronicle* şi o să urlu întrebări brutale în faţa tribunalului.

— Şi o vei face bucăţele dacă va fi nevoie, a completat Yuki.

— Absolut.

— O să am mare grijă de ea, fetelor, a promis Yuki. O să avem parte de o bătălie tare urâtă, asta-i sigur, dar o să câştigăm.

De parc-am fi ştiut dinainte ce aveam să facem, ne-am strâns cele opt mâini într-un mănunchi chiar la mijlocul mesei.

— Luptă, echipă, luptă, am spus eu.

Era bine să mai şi râd, şi m-am bucurat atunci când Yuki şi-a dezbrăcat sacoul, şi Claire a turnat în pahare margarita pentru toată lumea, în afară de mine.

— E prima dată când beau aşa ceva, a recunoscut neîncrezătoare Yuki.

— Era şi timpul, doamnă avocat. Dar să bei încet şi frumos, da? Acum, a cerut Claire, povesteşte-ne despre tine. Începe cu începutul.

— Gata, ştiu: de unde vine numele ăsta caraghios? a început Yuki, lingându-şi sarea de pe buza de sus. Mai întâi, ar trebui să ştiţi că japonezii şi italienii sunt la polurile opuse. Mâncarea lor, de exemplu: calmar crud cu orez, faţă de *scungilli marinara* cu linguine[39]. Yuki a izbucnit într-un râs încântător, ca sunetul de clopoţei. Când mama mea, sfioasa şi micuţa japoneză, l-a cunoscut pe tatăl meu, voinicul şi pasionalul italian-american, la o întrunire studenţească, a fost magnetism pur, ne-a povestit

[39] Melci marinaţi cu linguine (paste de forma aplatizată), specialitate culinară din sudul Italiei. (n.tr.).

Yuki, în stilul ei rapid, pompieresc. Viitorul meu tătic a spus: „Hai să ne căsătorim cât încă mai suntem îndrăgostiţi”, ceea ce au şi *făcut,* cam la trei săptămâni după ce se cunoscuseră. Iar eu mi-am făcut apariţia la nouă luni după aceea.

Yuki ne-a explicat faptul că existau multe prejudecăţi împotriva „corciturilor” în Japonia încă rămasă conservatoare şi că familia ei se mutase în California atunci când ea avea numai şase ani. Dar îşi amintea destul de bine cum se simţea când era sâcâită în şcoală pentru faptul că nu era nici cal, nici măgar.

— Voiam să devin avocat încă din momentul în care am fost destul de mare încât să-mi dau seama de ceea ce făcea Perry Mason[40] la televizor, continuă, cu ochii strălucindu-i. Credeţi-mă, nu mă laud, dar, ca să ştiţi: am avut numai note maxime la Boalt Law[41] şi am mers întins pe linia lui Duffy[42] şi Rogers[43] de când am terminat facultatea. Cred că motivaţiile oamenilor au o importanţă majoră pentru performanţele lor, aşa c-ar trebui s-o înţelegeţi pe a mea. Mereu a trebuit să demonstrez ceva: faptul că eşti inteligent şi foarte bun nu e de ajuns. Trebuie să fiu cea mai bună. Cât despre Lindsay, noua mea prietenă, ştiu din tot sufletul că e nevinovată. Şi-o să demonstrez asta.

---

[40] Cunoscut erou al mai multor romane şi filme (peste 80), creat de avocatul şi romancierul american Erle Stanley Gardner şi devenit celebru datorită serialului de televiziune prezentat iniţial de CBS între anii 1957-1966; Perry Mason era un avocat al apărării care, de cele mai multe ori, dovedea nevinovăţia clienţilor săi demonstrând vinovăţia unei alte persoane, nu totdeauna prin mijloace care să respecte regulile eticii. (n.tr.).

[41] Facultatea de Drept a Universităţii Berkeley, din California. (n.tr.).

[42] John Fitzgerald Duffy, cunoscut autor de articole şi cărţi pe teme juridice, în prezent profesor la Universitatea George Washington. (n.tr.).

[43] Cari Ransom Rogers (1902-1987), om de ştiinţă american, iniţiatorul abordării umaniste a psihologiei. (n.tr.).

Capitolul 82

În ciuda tuturor lucrurilor pe care mi le spusese Yuki despre frenezia de care era cuprinsă presa, am rămas uimită să văd ce era în faţă la Civic Center Piaza în dimineaţa următoare. Caravane de televiziune erau înşirate pe Polk, pe ambele părţi ale lui McAllister, şi o mulţime oarecum ostilă şi mişcătoare se dispersa în toate direcţiile, blocând traficul către primărie şi către tribunalul din Civic Center.

Mi-am parcat maşina în garajul de pe Van Ness, la doar trei străzi distanţă de tribunal, după care am încercat să mă amestec în mulţime, ca pieton. Dar n-am izbutit să scap. Imediat după ce m-au descoperit, reporterii s-au repezit spre mine, mi-au împins microfoanele şi camerele de filmat în faţă şi au început să ţipe, punând tot felul de întrebări pe care nici nu le înţelegeam, darămite să mai dau şi un răspuns.

Acuzaţiile de „brutalitate din partea poliţiei”, hăituiala, zgomotul aproape dureros al mulţimii mă ameţeau. „Sunt un poliţist bun, la naiba! Cum de s-a întâmplat ca oamenii pe care am jurat să-i apăr să se întoarcă astfel împotriva mea?”

Carlos Vega, de la KRON-TV, era foarte pornit pe „Procesul lui Dirty Harriet”. Era un bărbat mic de statură, cu un stil înverşunat, cunoscut pentru faptul că-i intervieva pe oameni cu atâta curtoazie, încât aceştia abia dacă-şi dădeau seama că erau, de fapt, terfeliţi. Dar îl cunoşteam pe Carl – mă mai intervievase şi înainte –, şi, atunci când m-a întrebat: „îi învinuiţi pe cei din familia Cabot pentru faptul că v-au intentat acest proces?”, aproape că era să răbufnesc.

Eram pe cale să-i arunc o replică nepotrivită domnului Vega pentru ştirile de la ora şase, când cineva m-a smuls din mulţime, trăgându-mă de cot. M-am smucit, dar până la urmă am observat că salvatorul era un prieten în uniformă.

— Conklin, am zis. Slavă Cerului.

— Ţine-te după mine, Lou, m-a sfătuit el, conducându-mă prin mulţime către o linie baricadată de poliţişti care-mi deschiseră o cărare strâmtă spre tribunal. Inima îmi creştea în piept în timp ce treceam pe lângă prietenii mei ofiţeri, care se ţineau strâns de mâini astfel încât să pot trece în deplină siguranţă, salutându-mă cu semne din cap sau vorbindu-mi în timp ce treceam prin dreptul lor:

„Du-te şi fă-i praf, locotenente.” „Fii tare, locotenente.”

Am reperat-o pe Yuki din mulţime pe treptele tribunalului şi m-am îndreptat direct spre ea. Ea a preluat ştafeta de la ofiţerul Conklin şi, adunându-ne amândouă forţele, am deschis împreună uşile grele din oţel şi sticlă ale tribunalului. Am urcat treptele din marmură şi, câteva clipe mai târziu, am pătruns în impresionanta sală de judecată, lambrisată cu lemn de cireş, de la etajul al doilea.

Capetele s-au întors spre noi în clipa în care am intrat. Mi-am îndreptat gulerul proaspăt călcat, mi-am trecut mâna prin păr şi am păşit împreună cu Yuki pe podeaua acoperită cu mochetă, spre mesele avocaţilor, din faţă. Reuşisem să mă stăpânesc şi să par calmă, cel puţin în aceste ultime minute, dar în interior fierbeam.

„Cum e posibil să mi se întâmple mie una ca asta?” mă întrebam.

Capitolul 83

Yuki s-a tras într-o parte, iar eu m-am strecurat în spatele mesei şi m-am aşezat lângă Mickey Sherman, avocatul cu păr argintiu şi vorba dulce. S-a ridicat pe jumătate şi mi-a strâns mâna.

— Ce mai faci, Lindsay? Arăţi grozav. Te simţi bine?

— Mai bine ca niciodată, am scrâşnit.

Dar amândoi ştiam că niciun om în toate minţile n-ar fi putut să se simtă „bine” dac-ar fi fost în pielea mea. Întreaga mea carieră era în joc şi, dacă juriul pronunţa sentinţa împotriva mea, toată viaţa mi-ar fi fost distrusă. Doctorul şi doamna Cabot cereau 50 de milioane de dolari ca daune şi, chiar dac-ar fi fost să primească 49,99 de milioane de la municipalitatea oraşului San Francisco, tot aş fi fost distrusă din punct de vedere financiar şi, posibil, cunoscută drept Dirty Harriet pentru tot restul vieţii.

În timp ce Yuki se aşeza lângă mine, comandantul Tracchio s-a întins peste grilaj ca să-mi strângă uşor umărul, în semn de susţinere. Nu mă aşteptasem la asta, aşa că gestul m-a impresionat. Apoi vocile au început să răsune în încăpere în clipa în care „echipa de vis” a acuzării a intrat în şir indian şi şi-a ocupat locurile.

O clipă mai târziu, domnul şi doamna Cabot au intrat în sala de judecată şi s-au aşezat în spatele avocaţilor acuzării. Doctorul Cabot, subţire ca trestia, şi soţia lui, blondă şi vizibil îndurerată, şi-au fixat imediat privirile asupra mea.

Andrew Cabot era o stâncă tremurând de furie stăpânită şi de îngrijorare. Iar chipul Evei Cabot era răvăşit de disperare. Era o mamă care-şi pierduse fiica din cauza mea şi căreia îi schilodisem şi fiul. În clipa în care şi-a întors ochii roşii şi încercănaţi spre mine, tot ceea ce puteam vedea era furia ei fără margini.

„Eva Cabot mă urăşte.

Îmi doreşte moartea.”

Mâna rece a lui Yuki pe încheietura mea a pus capăt contactului vizual direct dintre mine şi doamna Cabot, dar nu înainte ca schimbul nostru de priviri să fi fost filmat.

— Toată lumea în picioare, a strigat cu putere aprodul.

A urmat un zgomot asurzitor, în timp ce toţi se ridicau şi silueta măruntă şi împodobită cu ochelari a judecătoarei Achacoso urca spre biroul ei. M-am aşezat, înmărmurită.

Asta era.

Procesul meu era pe cale să înceapă.

Capitolul 84

Selecţia membrilor juriului a durat aproape trei zile. După prima zi, pentru că nu mai suportam telefonul care suna mereu şi nici pe reporterii care roiau în faţa căsuţei mele, am luat-o pe Martha şi ne-am mutat în apartamentul cu două camere al lui Yuki, din Crest Royal.

Asaltul presei s-a înteţit şi a devenit tot mai zgomotos cu fiecare zi care trecea. Presa hrănea apetitul publicului detaliind trecutul etnic şi socioeconomic al fiecărui membru ales al juriului, acuzându-ne, desigur, de rasism. De fapt, eram foarte liniştită văzând cum ambele părţi acceptau sau respingeau un anumit jurat bazându-se pe prejudecăţile reale sau imaginare pe care le-ar fi avut acesta asupra mea. După ce-au fost respinse la rând patru persoane hispanice de culoare, precum şi o femeie, am întrebat-o pe Yuki în pauză:

— Nu-mi spuneai chiar tu acum ceva timp cum te simţeai atunci când erai discriminată din cauza rasei tale?

— Nu e vorba despre rasă aici, Lindsay. Oamenii au fost respinşi pentru că aveau resentimente faţă de poliţie. Uneori, oamenii nici nu-şi dau seama de propriile prejudecăţi până când nu-i întrebăm noi. Uneori, într-un caz cu o imensă publicitate, cum e ăsta, oamenii mint, astfel încât să beneficieze de sfertul lor de oră de glorie. Ne ocupăm de selecţia juraţilor aşa cum avem dreptul s-o facem. Te rog, ai încredere în noi. Dacă nu jucăm dur, suntem terminaţi înainte să începem.

Mai târziu, în aceeaşi zi, partea adversă avea să respingă două funcţionare de stat albe, de vârstă mijlocie femei care-ar fi putut să mă perceapă cu blândeţe, ca pe o fiică şi pe un pompier pe nume Megoey, despre care se presupunea că n-ar fi avut nimic împotriva mea, nici dac-aş fi băut o găleată de margarita.

În cele din urmă, nici o parte nu era pe deplin satisfăcută, dar ambele i-au acceptat pe cei doisprezece membri, bărbaţi şi femei, precum şi trei rezerve. La ora

două după-amiaza, în cea de-a treia zi, Mason Broyles s-a ridicat pentru pledoaria de deschidere.

Nici în cele mai sumbre coşmaruri nu mi-aş fi putut imagina cum avea să prezinte acuzaţiile soţilor Cabot împotriva mea caricatura aia de om.

Capitolul 85

Mason Broyles părea a fi dormit, cu o noapte înainte, toate cele opt ore recomandate. Tenul îi era proaspăt, iar costumul, un Armani clasic, bleumarin. Cămaşa bleu era bine călcată şi se asorta cu ochii lui. S-a ridicat şi, fără să se folosească de însemnări, s-a adresat curţii şi juriului:

— Onorată instanţă, doamnelor şi domnilor din juriu, ca să înţelegeţi ce s-a întâmplat în seara de 10 mai, trebuie să pătrundeţi în minţile celor doi copii. Părinţii lor nu erau acasă. Au găsit cheile de la Mercedesul tatălui lor şi s-au hotărât să dea o raită cu maşina. N-au procedat bine, dar sunt copii. Sara avea cincisprezece ani, iar Sam Cabot, în clasa a opta, are doar treisprezece ani.

Broyles s-a întors cu spatele la juriu şi cu faţa spre clienţii lui, de parc-ar fi vrut să spună: „Uitaţi-vă la aceşti oameni. Uitaţi-vă la imaginea disperării provocate de brutalitatea poliţiei”.

Broyles s-a răsucit apoi la loc spre juriu şi şi-a continuat pledoaria.

— Sara Cabot era la volan în acea noapte. Fraţii Cabot circulaseră printr-un cartier rău famat, cunoscut sub numele de districtul Tenderloin. Şi conduceau o maşină scumpă. De nicăieri, o altă maşină a pornit pe urmele lor. Îl veţi auzi pe Sam Cabot spunându-vă că el şi cu sora lui au fost îngroziţi de maşina de poliţie care venea după ei.

Sirena era foarte zgomotoasă. Girofarul pâlpâia, luminând străzile ca într-o discotecă din iad. Dacă Sara Cabot ar fi aici, ar mărturisi că s-a temut atât de tare de maşina care venea după ei, încât a fugit şi a pierdut controlul maşinii pe care o conducea, producând un accident. Ar spune că-şi dăduse în cele din urmă seama de faptul că urmăritorii erau poliţişti, că era speriată la culme pentru că fugise de ei, pentru că distrusese maşina tatălui ei, pentru că o condusese fără permis. Şi pentru că fratele ei mai mic fusese rănit în acel accident. *Şi-i era teamă pentru că poliţia avea arme.* Dar Sara Cabot, care era cu

două clase înaintea copiilor de vârsta ei, o fetiţă cu un iQ de o sută şaizeci, foarte promiţătoare, nu ne mai poate spune nimic… pentru că e moartă. A murit pentru că acuzata, locotenentul Lindsay Boxer, a făcut o uriaşă greşeală şi a împuşcat-o pe Sara de două ori în inimă. Locotenentul Boxer l-a împuşcat şi pe Sam Cabot, abia ajuns la vârsta adolescenţei, un tânăr strălucit, popular, căpitanul echipei de fotbal, campion la înot, un atlet extraordinar. Sam Cabot nu va mai juca niciodată fotbal şi nici nu va mai înota. Nici nu va mai putea să stea în picioare, sau să meargă, sau să facă baie singur. *Sam nu va mai putea ţine niciodată o furculiţă sau o carte în mână.*

Oftaturi înăbuşite s-au auzit în sala în timp ce tabloul tragic pictat de Broyles se întipărea în minţile oamenilor. Broyles a rămas tăcut mult timp în cercul pe care-l crease în jurul lui şi al îndureraţilor săi clienţi, într-un fel de suspensie a timpului, a realităţii şi a adevărului, tactică pe care ajunsese s-o perfecteze de-a lungul anilor de experienţă.

Şi-a vârât mâinile în buzunare, scoţându-şi la iveală bretelele albastre, şi şi-a aruncat privirea spre bombeurile pantofilor săi negri, impecabil lustruiţi, de parcă în acel moment şi el ar fi încercat să înţeleagă tragedia groaznică pe care o descrisese.

Aproape că părea că se ruga, ceea ce sunt sigură că nu făcea niciodată.

Tot ceea ce puteam să fac era să stau acolo, tăcută, cu ochii fixaţi pe chipul imobil al judecătoarei, până când Broyles ne-a eliberat, întorcându-şi privirea spre juriu.

După ce-şi pregătise lovitura finală, a aplicat-o rapid şi neînduplecat:

— Doamnelor şi domnilor, veţi auzi mărturii cum că locotenentul Boxer nu era în timpul serviciului în acea seară şi că băuse. Totuşi, a luat decizia de a intra într-o maşină a poliţiei şi de a trage cu arma. Veţi auzi şi că Sara şi Sam Cabot aveau arme. Adevărul e că locotenentul Boxer avea suficientă experienţă încât să poată să dezarmeze doi copii speriaţi, dar a încălcat toate regulile

în acea seară. Absolut pe toate. De aceea, locotenentul Lindsay Boxer este răspunzătoare pentru moartea Sarei Cabot, o tânără a cărei remarcabilă perspectivă pentru o viaţă frumoasă a fost spulberată într-o clipă. Şi locotenentul Boxer este răspunzătoare şi pentru ţintuirea lui Sam Cabot într-un scaun cu rotile pentru tot restul vieţii. Vă cerem ca, după ce veţi auzi probele, s-o găsiţi pe locotenentul Lindsay Boxer vinovată de folosire excesivă de forţă, ceea ce a dus la uciderea din culpă a Sarei Cabot şi la schilodirea lui Sam Cabot. Din cauza acestei pierderi ireparabile, vă cerem să le acordaţi reclamanţilor cincizeci de milioane de dolari, reprezentând costul facturilor medicale pe viaţă ale lui Sam Cabot, precum şi o despăgubire pentru durerea lui şi pentru suferinţa şi tristeţea familiei. Vă cerem încă o sută de milioane ca daune, astfel încât să se trimită un mesaj clar tuturor poliţiştilor din această ţară, cum că un astfel de comportament este inacceptabil. Că *nu se poate să te joci de-a poliţia pe străzile noastre atunci când eşti beat.*

Capitolul 86

Atunci când am auzit că Sam Cabot, psihopatul acela mic cu sânge rece, era descris ca viitorul mare erou al sportului, aproape că mi s-a făcut rău de la stomac. Mă gândeam: „Campion la înot? Căpitanul echipei de fotbal? Ce naiba are asta de-a face cu crimele pe care le-a comis sau cu gloanţele pe care le-a tras în Warren Jacobi?”

M-am străduit din greu să rămân calmă, în timp ce Yuki se ridica şi se ducea în faţă.

— Seara de 10 mai era una de vineri, la finalul unei săptămâni grele pentru locotenentul Boxer, a început Yuki, vocea ei dulce şi melodioasă răsunând prin întreaga sală de judecată. Doi tineri fuseseră asasinaţi în Tenderloin, iar locotenentul Boxer era foarte tulburată de brutalitatea crimelor şi de lipsa oricăror probe viabile din punct de vedere juridic.

Yuki s-a îndreptat spre boxa juraţilor şi şi-a lăsat mâna să se plimbe uşor de-a lungul balustradei, în timp ce-i privea în ochi pe fiecare dintre membrii juriului. O urmăreau cu toţii pe femeia aceea tânără şi zveltă, cu faţa ovală şi ochi căprui şi luminoşi, aplecându-se în faţă astfel încât să-i soarbă fiecare cuvânt.

— În calitate de ofiţer comandant al secţiei Omucideri a Poliţiei din San Francisco, locotenentul Boxer e răspunzătoare pentru investigarea tuturor cazurilor de omucidere din oraş. Dar în mod special o tulbura faptul că victimele acestor crime erau încă la vârsta adolescenţei. În seara cu pricina, a continuat Yuki, locotenentul Boxer era în timpul său liber, stând la un pahar înainte de cină cu prietenele ei, când a primit un telefon de la Warren Jacobi, inspector de gradul întâi. Inspectorul Jacobi fusese partenerul locotenentului Boxer, şi, pentru că acesta era un caz special, lucrau împreună la el. Inspectorul Jacobi va depune mărturie asupra faptului c-o sunase pe telefonul mobil pe locotenentul Boxer, ca să-i spună că unicul lor indiciu un Mercedes-Benz care fusese văzut în vecinătatea

ambelor locuri în care se săvârşiseră crimele fusese din nou observat, de data aceasta la sud de Market Street. Mulţi oameni, dacă s-ar fi aflat în situaţia locotenentului Boxer, ar fi spus: „Las-o baltă. Sunt în afara serviciului. N-am chef să stau toată noaptea într-o maşină de poliţie”. Dar acesta era cazul locotenentului Boxer, iar ea voia ca persoanele care i-au asasinat pe cei doi băieţi, oricine-ar fi fost, să fie oprite înainte să lovească din nou. Atunci când locotenentul Boxer s-a urcat în maşina de poliţie alături de inspectorul Jacobi, i-a spus că băuse, dar că asta nu-i afecta gândirea. Doamnelor şi domnilor, acuzarea va folosi foarte mult cuvântul *beată.* Numai că ei deformează realitatea.

— Obiectez, onorată instanţă. Afirmaţie îndoielnică.

— Se respinge. Vă rog să vă aşezaţi, domnule Broyles.

— De fapt, a spus Yuki, stând chiar în faţa juriului, locotenentul băuse vreo două pahare. Nu era în stare de ebrietate, nu se clătina, nu articula cuvintele cu greutate, nu era incoerentă şi nici ruptă de realitate. Iar locotenentul Boxer n-a condus. Ceea ce-a băut n-a avut nici o influenţă asupra acţiunilor ei din seara aceea. Acest ofiţer de poliţie este acuzat de împuşcarea brutală a unei fete cu pistolul ei de serviciu. Dar veţi afla că locotenentul Boxer nu era singura persoană cu o armă de la locul întâmplării. „Victimele” Yuki făcu gestul universal al ghilimelelor atunci când rosti acest cuvânt nu numai că aveau arme, dar au tras *primele* şi *cu intenţia de a ucide.*

Capitolul 87

Mason Broyles a sărit furios în picioare.

— Obiectez, onorată instanţă. Avocatul apărării îşi bate joc de victime şi depăşeşte orice limite. Nu Sam şi Sara Cabot sunt cei judecaţi aici. Locotenentul Boxer este judecată.

— Ei bine, n-ar trebui să fie, a replicat Yuki, insistând. Clienta mea n-a greşit cu nimic. Cu nimic. Este aici pentru că reclamanţii suferă şi vor să plătească cineva pentru pierderea lor, orice ar fi.

— *Obiectez, onorată instanţă! Afirmaţie îndoielnică!*

— Se susţine. Doamnă Castellano, vă rog să vă păstraţi argumentele pentru pledoaria finală.

— Da, onorată instanţă. Îmi cer scuze.

Yuki s-a întors la masă şi şi-a cercetat însemnările, apoi a revenit la locul ei, de parcă nici n-ar fi fost întreruptă.

— În noaptea respectivă, *exemplarii* copii Cabot au fugit de poliţie conducând cu peste o sută douăzeci de kilometri la oră pe străzi aglomerate, cu un dispreţ nesăbuit faţă de siguranţa populaţiei; aceasta constituie o infracţiune. Erau înarmaţi altă infracţiune şi, după ce Sara Cabot a avariat maşina tatălui ei, ea şi fratele ei au fost ajutaţi să iasă din vehiculul distrus de doi ofiţeri îngrijoraţi de poliţie ale căror arme erau în toc, care-şi făceau datoria de a apăra şi de a proteja şi, mai presus de orice, de a acorda ajutor. Veţi auzi mărturia unui expert în balistică al poliţiei, care vă va spune că gloanţele extrase printr-o intervenţie chirurgicală din corpul locotenentului Boxer şi ale inspectorului Jacobi au fost trase cu pistoalele Sarei Cabot şi ale lui Sam Cabot. Şi veţi auzi şi că aceştia au tras asupra ofiţerilor de poliţie fără să fie provocaţi.

În seara în cauză, în timp ce locotenentul Boxer zăcea pe asfalt, pierzând aproape o treime din sânge şi fiind pe cale să-şi piardă propria viaţă, ea le-a ordonat celor doi să arunce armele, însă ei nu s-au conformat. În loc de asta, Sara Cabot a mai tras trei focuri de armă, care din fericire

n-au nimerit-o pe clienta mea. Abia atunci a ripostat locotenentul Boxer cu focuri de armă. Dacă *altcineva* un bancher, un brutar, chiar şi un *agent de pariuri*[44] ar fi tras în autoapărare, n-am mai fi fost acum la proces. Dar dacă un poliţist se apără, toată lumea vrea să-l facă bucăţi…

— Obiectez!

Dar era prea târziu pentru obiecţii. Chipul de piatra al doctorului Andrew Cabot se făcuse pulbere de furie. A sărit în picioare şi s-a repezit spre Yuki, de parc-ar fi vrut s-o omoare. Mason Broyles a izbutit să-şi reţină clientul, dar sala de judecată încă fierbea chiar şi după ce judecătoarea Achacoso a lovit în mai multe rânduri cu ciocanul în masă.

— Am terminat, onorată instanţă, a anunţat Yuki.

— Ba nu, n-aţi terminat. Nu voi accepta ca procesul de faţă să se transforme într-o încăierare generală. Aprod, evacuează sala. Vreau să discut cu ambii avocaţi la mine în birou, a încheiat judecătoarea.

[44] În textul original, enumerare bazată pe sonoritatea asemănătoare a termenilor: *banker, baker* şi, respectiv, *bookmaker.* (n.tr.).

Capitolul 88

Atunci când s-a reluat procesul, ochii lui Yuki străluceau. Mi se părea că muştruluiala din partea judecătoarei meritase având în vedere punctele pe care le înscrisese prin pledoaria ei de deschidere.

Broyles şi-a chemat primul dintre martori: Betty d'Angelo, asistenta de la Urgenţă care mă îngrijise în noaptea în care fusesem împuşcată. D'Angelo a repetat cam în silă ceea ce spusese şi la audierile preliminare: că nivelul alcoolului din sângele meu era de 0,067, că nu putea spune dacă eram beată, dar că o asemenea concentraţie era considerată ca fiind „sub influenţă".

Mai departe, Broyles a chemat-o pe prietena mea, doctorul Claire Washburn. A enumerat recomandările ei în calitate de legist-şef, subliniind faptul că făcuse autopsia cadavrului Sarei Cabot.

— Doctor Washburn, aţi putut stabili cauza morţii Sarei Cabot?

Folosindu-se de o schiţă a unui corp omenesc, Claire a arătat locurile prin care pătrunseseră gloanţele mele în trupul fetei.

— Da. Am găsit două urme de împuşcături în piept. Împuşcătura A a pătruns în partea superioară din stânga, exterioară, a pieptului, aici. Glonţul acesta a penetrat cavitatea toracică a Sarei Cabot, între coastele a treia şi a patra din stânga, a perforat lobul superior al plămânului stâng, a intrat în pericard, a sfâşiat ventriculul stâng şi s-a oprit în coloana toracică de pe partea stângă. Cea de-a doua plagă împuşcată, continuă Claire, indicând pe schiţă cu un arătător, a trecut prin stern, la doisprezece centimetri şi jumătate sub umărul stâng. A trecut drept prin inimă, oprindu-se în vertebra toracică numărul patru.

Membrii juriului au rămas pe gânduri atunci când au auzit ce efecte avuseseră gloanţele mele asupra inimii Sarei Cabot, dar atunci când Broyles a terminat cu

întrebările, Yuki era gata să examineze la rândul ei martorul.

— Ne puteţi spune care au fost unghiurile de penetrare, doamnă doctor Washburn? a întrebat Yuki.

— Gloanţele au fost trase în sus, de la câţiva centimetri de deasupra solului.

— Doctore, Sara Cabot a fost omorâtă instantaneu?

— Da.

— Prin urmare, aţi putea spune că Sara era prea moartă ca să mai poată împuşca pe cineva după ce fusese împuşcată?

— Prea moartă, doamnă Castellano? Din câte ştiu eu, poţi fi doar mort şi-atât.

Yuki s-a înroşit.

— Permiteţi-mi să reformulez. Având în vedere faptul că locotenentul Boxer a fost împuşcată de două ori cu pistolul Sarei Cabot, se poate presupune că Sara a tras prima… pentru că a murit imediat după ce a împuşcat-o locotenentul Boxer.

— Da. Domnişoara Cabot a murit imediat după ce a fost împuşcată.

— Încă o întrebare, a continuat Yuki, de parcă tocmai îi venise o idee. Aţi făcut o analiză toxicologică a sângelui domnişoarei Cabot?

— Da, la câteva zile după autopsie.

— Şi ce aţi descoperit?

— Sara Cabot avea metamfetamină în organism.

— Era drogată?

— Nu folosim cuvântul *drogat* ca termen medical, dar da, avea 0,23 miligrame de metamfetamină pe litru în sânge. Şi, în acest sens, putem spune că era drogată.

— Şi care sunt efectele metamfetaminei? a întrebat-o Yuki pe Claire.

— Metamfetamina este un stimulent puternic al sistemului nervos central, care poate avea o mare varietate de efecte. La început simte o stare de surescitare agreabilă, dar cu timpul apar numeroase efecte secundare, inclusiv paranoia şi gândurile ucigaşe şi sinucigaşe.

— Sunt posibile *acţiunile* ucigaşe?

— Absolut.

— Vă mulţumesc, doamnă doctor Washburn. Am terminat cu acest martor, onorată instanţă.

Capitolul 89

M-am simţit în al nouălea cer când Claire a coborât din boxa martorilor, dar asta n-a durat prea mult.

L-am auzit pe Mason Broyles chemându-l pe doctorul Robert Goldman, iar după ce bărbatul cu păr castaniu şi cu mustaţă, îmbrăcat într-un costum bleu, a terminat de depus jurământul, s-a apucat să spună cât de groaznice erau rănile pe care i le produsesem lui Sam.

Utilizând o schemă similară cu cea folosită de Claire, doctorul Goldman a arătat că primul meu glonţ trecuse prin cavitatea abdominală a lui Sam, prin vertebra toracică numărul opt, unde s-a şi oprit.

— Acel glonţ l-a paralizat pe Sam de la brâu în jos, a precizat doctorul, mângâindu-şi mustaţa. Cel de-al doilea glonţ a intrat pe la baza gâtului, trecând prin vertebra cervicală trei, paralizând tot ceea ce există mai jos de gât.

— Domnule doctor, l-a întrebat Broyles, va mai putea Sam Cabot să mai meargă vreodată?

— Nu.

— Va mai putea să facă sex?

— Nu.

— Va mai putea să respire singur sau să se bucure din plin de viaţă?

— Nu.

— Va rămâne într-un cărucior cu rotile pentru tot restul vieţii, corect?

— Corect.

— Martorul vă aparţine, i-a spus Broyles lui Yuki, în timp ce se întorcea la scaunul său.

— N-am întrebări pentru acest martor, a declarat Yuki.

— Acuzarea îl cheamă pe Sam Cabot, a anunţat Broyles. I-am adresat o privire îngrijorată lui Yuki înainte să ne întoarcem amândouă capetele spre partea din spate a sălii. Uşile s-au deschis şi o tânără infirmieră a intrat, împingând un cărucior cu rotile, un Jenkinson Supreme din crom strălucitor, veritabil Cadillac în acest domeniu.

Sam Cabot arăta plăpând în sacou şi cu cravata la gât, nu semăna deloc cu monstrul care asasinase câţiva oameni doar ca să se distreze, înainte de a-l doborî pe Jacobi cu focuri de armă. Dacă n-ar fi fost privirea lui veninoasă, nici nu l-aş fi recunoscut.

Sam şi-a întors ochii căprui spre mine şi inima a început să-mi bată nebuneşte în timp ce simţeam oroare, vinovăţie şi chiar şi milă.

Mi-am coborât privirea spre ventilatorul pentru respiraţie care bâzâia chiar sub scaunul lui Sam. Era o cutie grea din metal, cu tot felul de cadrane şi indicatoare de nivel, precum şi un tub subţire din plastic care ieşea şerpuind din maşinărie şi ajungea până sub obrazul stâng al lui Sam, unde era prins cu o clemă.

O cutie mică, pentru vocea electronică, era poziţionată în faţa buzelor sale.

Sam şi-a încleştat buzele în jurul tubului. Un sunet dezgustător de aspiraţie s-a auzit dinspre ventilatorul care pompa aerul comprimat în plămânii lui. Era un sunet care se repeta la fiecare trei sau patru secunde, de fiecare dată când Sam Cabot avea nevoie să inspire.

Am privit cum îl împingea infirmiera pe Sam până la boxa martorilor.

— Onorată instanţă, a spus Mason Broyles, de vreme ce nu ştim cât timp va trebui să depună Sam Cabot mărturie, am vrea să introducem ventilatorul într-o priză, ca să nu se consume bateria.

— Desigur, a acceptat judecătoarea.

Infirmiera scoase un fir lung portocaliu şi-l introduse într-o priză, apoi se aşeză lângă Andrew şi Eva Cabot.

Nu mă mai puteam uita la nimeni în afară de Sam.

Gâtul îi era ţeapăn, iar capul îi era fixat de spatele scaunului cu un dispozitiv de tracţiune ca un nimb înfăşurat în jurul frunţii. Arăta ca un fel de aparat de tortură medievală, şi sunt convinsă că Sam chiar aşa se şi simţea torturat.

Aprodul, un tânăr înalt îmbrăcat într-o uniformă verde, s-a apropiat de Sam.

— Vă rog, ridicaţi mâna dreaptă.

Sam Cabot şi-a aruncat ochii cu sălbăticie dintr-o parte în alta. A tras aer în piept şi a început să vorbească în micuţa cutie verde care-i prelucra vocea. Sunetul care ieşea de-acolo era unul sinistru şi vlăguit.

— *Nu pot,* a spus Sam.

Capitolul 90

Vocea lui Sam nu mai suna câtuşi de puţin ca una omenească, dar chipul lui tânăr şi trupul lui mic şi plăpând îl făceau să pară mai fragil şi mai vulnerabil decât oricare altă persoană din sală. Oamenii de la galerie murmurau de milă, iar aprodul s-a întors către judecătoarea Achacoso.

— Doamnă judecător?

— Să depună jurământul, aprod.

— Juraţi să spuneţi adevărul şi numai adevărul, aşa să vă ajute Dumnezeu?

— Da, a spus Sam Cabot.

Broyles a zâmbit către Sam, dând juriului suficient timp să vadă, să audă şi să absoarbă starea deplorabilă în care se afla băiatul şi să-şi imagineze în ce iad se transformase viaţa lui.

— Nu fi emoţionat, i-a spus Broyles lui Sam. Spune doar adevărul. Povesteşte ce s-a întâmplat în seara aceea, Sam.

Broyles l-a trecut pe Sam prin câteva întrebări de rutină, de încălzire, aşteptând de fiecare dată când băiatul îşi încleşta buzele pe tubul pentru respiraţie. Răspunsurile lui veneau în propoziţii întrerupte, lungimea fiecăreia depinzând de cantitatea de aer pe care o putea ţine în plămâni până să mai inspire încă o dată.

Broyles l-a întrebat pe Sam câţi ani avea, unde locuia, la ce şcoală mergea, până să ajungă la partea principală a interogatoriului.

— Sam, îţi aminteşti seara de 10 mai?

— N-o s-o uit niciodată… câte zile voi trăi, a spus Sam, sugând aer din tub şi scuipându-şi cuvintele în rafale prin cutia pentru voce. Doar la asta mă gândesc… şi indiferent cât de mult aş încerca… nu pot să mi-o scot din minte… E noaptea în care *ea* mi-a omorât sora… şi mi-a distrus, în acelaşi timp, viaţa.

— Obiectez, onorată instanţă, a strigat Yuki, ridicându-se.

— Tinere, a spus judecătoarea, ştiu că e greu, dar încearcă să te limitezi la întrebări atunci când răspunzi.

— Sam, să mergem un pic înapoi, a continuat cu blândeţe Mason Broyles. Poţi să ne povesteşti evenimentele din acea seară, dar te rog ia-le pas cu pas.

— S-au întâmplat multe chestii, a spus Sam. A supt din nou din tub şi a continuat. Dar nu-mi amintesc… chiar tot. Ştiu că i-am luat maşina tatii… şi ne-am speriat… Am auzit sirenele apropiindu-se… Sara n-avea permis… Apoi airbagul s-a umflat brusc… Tot ce-mi amintesc… e că am văzut-o pe femeia aceea… cum o împuşca pe Sara… Nu ştiu de ce a făcut asta.

— E în ordine, Sam. E în regulă.

— Am văzut un fulger, a continuat băiatul, cu ochii fixaţi asupra mea. Şi apoi sora mea… era moartă.

— Da, ştim cu toţii. Acum, Sam, îţi aminteşti când te-a împuşcat pe *tine* locotenentul Boxer?

În limitele permise de mecanismele care-i ţineau capul, Sam şi-a întors capul dintr-o parte în alta. Şi apoi a început să plângă. Sughiţurile lui erau întrerupte de inspirări şi de traducerea mecanică a vaietelor lui prin intermediul cutiei pentru voce.

Era un sunet nepământean, care nu semăna cu nimic din tot ce auzisem până atunci în viaţa mea. Am simţit fiori de gheaţă pe şira spinării, şi, eram destul de sigură, aceeaşi senzaţie o aveau cu toţii.

Mason Broyles s-a îndreptat repede spre clientul său, şi-a scos o batistă din buzunarul de la piept şi i-a tamponat nasul şi ochii lui Sam.

— Ai nevoie de o pauză, Sam?

— Nu… domnule… sunt bine, a hârâit băiatul.

— Martorul vă aparţine, doamnă avocat, a spus Mason Broyles, săgetându-ne cu o privire care nu era altceva decât o provocare la luptă.

Capitolul 91

Yuki s-a apropiat de ucigaşul de treisprezece ani, care părea şi mai tânăr şi mai demn de milă, acum că faţa îi era roşie de la plâns.

— Te simţi mai bine, Sam? l-a întrebat Yuki, sprijinindu-şi mâinile pe genunchi şi aplecându-se puţin, astfel încât să-l privească în ochi.

— Bine, presupun… luând în considerare… a răspuns Sam.

— Mă bucur să aud asta, l-a întrerupt Yuki, făcând câţiva paşi înapoi. O să încerc să-ţi pun doar întrebări scurte. De ce vă aflaţi în districtul Tenderloin pe data de 10 mai?

— Nu ştiu… doamnă… Sara conducea.

— Maşina voastră era parcată lângă hotelul Balboa. De ce?

— Cumpăram un ziar… cred… voiam să mergem la film.

— Crezi că exista vreun stand de ziare în hotelul Balboa?

— Cred că da.

— Sam, înţelegi care e diferenţa dintre minciună şi adevăr?

— Desigur.

— Şi ştii c-ai jurat să spui adevărul?

— Sigur.

— În regulă. Prin urmare, poţi să ne spui de ce aveaţi, tu şi cu Sara, pistoale la voi în seara aceea?

— Erau… pistoalele tatii, a spus băiatul. S-a oprit să inspire şi poate să se şi gândească. Am luat un pistol din torpedou… pentru că am crezut că oamenii aceia… aveau să ne omoare.

— N-ai ştiut că poliţia încerca să vă scoată de-acolo?

— Eram speriat… nu eu conduceam şi… totul s-a petrecut repede.

— Sam, erai luat în seara aceea?

— Cum să fiu, doamnă?

— Metamfetamină. Ştii tu… zăpadă, ia şi du-te, bobiţe…

— Nu eram drogat.

— Înţeleg. Îţi aminteşti accidentul de maşină?

— Nu chiar.

— Îţi aminteşti că i-ai văzut pe locotenentul Boxer şi pe inspectorul Jacobi ajutându-vă să ieşiţi din maşină după ce v-aţi ciocnit?

— Nu, pentru că aveam sânge în ochi… Nasul îmi era spart… Şi dintr-odată… văd pistoale, iar următorul lucru de care-mi amintesc… *ne-au împuşcat.*

— Îţi aminteşti c-ai tras în inspectorul Jacobi?

Băiatul a făcut ochii mari. Era surprins de întrebare? Sau, pur şi simplu, îşi amintea momentul?

— Am crezut că voia să-mi facă *rău,* a croncănit Sam în cele din urmă.

— Prin urmare, îţi *aminteşti* c-ai tras în el?

— Nu urma să mă aresteze?

Yuki a rămas fermă pe poziţie în timp ce aştepta ca plămânii lui Sam să se umple cu aer.

— Sam. De ce l-ai împuşcat pe inspectorul Jacobi?

— Nu. Nu-mi amintesc să fi făcut… asta.

— Spune-mi: eşti în tratament la un psihiatru?

— Mda, sunt… Pentru că mi-e greu. Pentru că sunt paralizat… şi pentru că femeia aia mi-a ucis sora.

— Bine, hai să te întreb şi despre asta. Spui că locotenentul Boxer ţi-a ucis sora. N-ai văzut că sora ta a tras prima în locotenent? N-ai văzut cum locotenentul zăcea pe stradă?

— Nu aşa îmi amintesc eu.

— Sam, ţii minte că eşti sub jurământ?

— Spun adevărul, a răspuns el, smiorcăindu-se din nou.

— Bine. Ai fost vreodată în hotelul Lorenzo?

— Obiectez, onorată instanţă. Unde vrea să ajungă?

— Doamna Castellano?

— Va deveni evident într-o clipă, onorată instanţă. Mai am o singură întrebare.

— Atunci, continuaţi.

— Sam, este sau nu adevărat că în prezent eşti suspectul principal în investigaţiile asupra unor crime multiple?

Sam şi-a întors capul cu câteva grade dinspre Yuki şi a răcnit cu vocea sa uscată, prelucrată mecanic:

— *Domnule Broyles!*

Vocea lui Sam s-a stins în timp ce aerul ieşea din el.

— Obiectez! N-are pe ce să se bazeze, onorată instanţă, a urlat Broyles peste murmurul general din sală şi loviturile de ciocan ale judecătoarei Achacoso. Vreau ca întrebarea să fie eliminată din consemnarea şedinţei, a strigat iar Broyles, şi vă rog să-i recomandaţi juriului să nu ţină seama de…

Înainte ca judecătoarea să hotărască, ochii lui Sam au început să se rotească nebuneşte.

— Invoc amendamentul, a spus băiatul, trăgând o porţie de aer proaspăt înainte de a vorbi din nou. Invoc Al Cincilea amendament[45] pe motiv că…

Şi, în acea clipă, o alarmă îngrozitor de stridentă s-a auzit de sub căruciorul cu rotile. De la galerie şi din boxa juraţilor au răsunat ţipete, pe măsură ce afişajele ventilatorului scădeau spre zero.

Andrew Cabot a sărit de pe scaunul său, împingând-o în faţă pe infirmieră.

—*Fă ceva! Fă ceva!*

Prin sală s-a auzit zgomotul unei răsuflări colective în timp ce infirmiera îngenunchea, manevra manetele şi repornea ventilatorul. În sfârşit, alarma s-a oprit.

Un *vâjjj* puternic s-a auzit în timp ce Sam trăgea în piept aerul care-i salva viaţa.

Apoi rumoarea mulţimii a umplut sala.

— Am terminat cu martorul acesta, a declarat Yuki, strigând peste zgomotul sălii.

---

[45] Al cincilea amendament la Constituţia Statelor Unite ale Americii prevede că nici o persoană nu poate fi socotită răspunzătoare pentru o crimă decât dacă a fost pusă sub acuzare în mod legal. De asemenea, nimeni nu poate fi privat de libertate sau de proprietate fără un proces legal şi nu poate fi citat să depună mărturie împotriva sa în instanţă, (n.tr.).

— Şedinţa se suspendă, a anunţat judecătoarea Achacoso, bătând cu ciocănelul în masă. Vom continua mâine la ora nouă.

Capitolul 92

În timp ce sala de judecată se golea, Yuki şi-a îndreptat silueta înaltă de doar un metru şi cincizeci şi opt de centimetri spre judecătoare.

— Onorată instanţă! Solicit viciu de procedură, a spus ea. Judecătoarea i-a făcut semn să vină în faţă, iar ea şi cu Mickey, precum şi Broyles şi ajutorul lui, s-au înghesuit spre biroul ei.

Am auzit-o pe Yuki spunând:

— Juriul ar putea să fie influenţat de alarma aia idioată.

— Doar nu-i acuzaţi pe reclamanţi că au pornit în mod intenţionat alarma „aia idioată”, nu? a întrebat-o judecătoarea.

— Nu, sigur că nu, onorată instanţă.

— Domnule Broyles?

— Scuzaţi-mi limbajul, doamnă judecător, dar se mai întâmplă şi porcării, iar ceea ce a văzut juriul face parte din viaţa lui Sam Cabot. Uneori ventilatorul nu funcţionează aşa cum ar trebui, şi, în astfel de cazuri, băiatul ar putea să moară. Juriul a văzut asta. Nu cred că a contribuit mai mult la cazul nostru decât faptul că Sam e în acel cărucior, şi sora lui e moartă.

— Sunt de acord. Moţiunea e respinsă, doamnă Castellano. Ne întâlnim mâine-dimineaţă, aşa cum am stabilit.

Capitolul 93

Nu ştiu cine era mai zguduită, eu sau Yuki. Ne-am făcut drum spre scara de la ieşirea de incendiu, am tropăit pe treptele din beton şi am deschis uşa de serviciu care dădea spre Polk, lăsându-l pe Mickey să se descurce cu presa.

Yuki părea de-a dreptul uluită… şi ofensată.

— Mărturia lui Sam a fost mai mult decât un coşmar, a spus, cu vocea pierdută. Atunci când a pornit alarma, întregul meu interogatoriu a fost anulat. Era ca şi cum toată lumea s-ar fi gândit: „Pentru numele lui Dumnezeu, ce i-a făcut asta copilului?”

Aleseserăm cea mai ocolită şi mai puţin circulată rută spre garaj. M-am văzut nevoită să-mi pun mâna în jurul taliei lui Yuki ca să n-o ia în direcţia greşită.

— Doamne, spunea Yuki iar şi iar, de fiecare dată ridicându-şi mâinile cu palmele spre cer. Doamne, Doamne. Ce glumă. Ce bătaie de joc!

— Dar, Yuki, am întrerupt-o, ai dovedit ceea ce voiai. Ai spus totul. Copiii parcaseră în Tenderloin. N-aveau treabă acolo. Aveau pistoale la ei. Ai spus că Sam este suspectul principal într-o investigaţie de crimă, iar Sam *va fi* pus sub acuzare pentru crimele alea. Amprentele lui au fost găsite pe marginea căzii în care-a fost electrocutat bietul băiat. El şi Sara i-au *asasinat* pe puştanii ăia, Yuki. Sam Cabot e o teroare. Juriul trebuie să afle asta.

— Nu am idee ce ştiu ei. Nu mai pot să mai spun încă o dată că e suspect, pentru că n-a fost pus sub acuzare. Juriul se poate să fi crezut că-i întindeam o capcană, încercând să-l scot din sărite pe amărâtul ăla. Ceea ce se pare că am reuşit.

Am traversat Opera Piaza, un centru cu tot felul de restaurante, cu o librărie şi cinematografe la parter. Evitând privirile mulţimii, am luat liftul până în garaj şi, după ce ne-am fâţâit de colo-colo printre rândurile de maşini parcate, am găsit în cele din urmă Acura lui Yuki.

Am urcat, ne-am pus centurile de siguranţă şi, în clipa în care Yuki a răsucit cheia, motorul a prins viaţă. Eu deja mă gândeam la ziua de mâine.

— Eşti sigură că e o idee bună să depun mărturie? mi-am întrebat avocatul.

— Absolut. Eu şi Mickey suntem întru totul de acord. Trebuie să captăm simpatia juriului, s-o îndreptăm spre tine. Şi, ca să izbutim asta, oamenii ăia trebuie să vadă şi să audă cum eşti tu în realitate. Şi pentru asta trebuie să depui mărturie.

Capitolul 94

În dimineaţa următoare, priveliştea pe care-o vedeam prin fereastra din chicineta lui Yuki era cenuşie, ploaia căzând în cascadă din uriaşii nori de furtună de deasupra oraşului. Ciudat, dar acesta era oraşul San Francisco pe care-l iubeam: furtunos şi vijelios.

Mi-am băut cafeaua şi i-am dat de mâncare Marthei. Apoi am plecat într-o plimbare rapidă pe Jones Street.

— Trebuie să ne grăbim, Boo, i-am spus, deja resimţind umiditatea din aer. Azi e o zi mare. Mami o să fie linşată.

Douăzeci de minute mai târziu, Mickey a venit să ne ia cu maşina lui. Am ajuns la tribunal la opt fără un sfert, evitând în mod inteligent cea mai mare parte a mulţimii.

Înăuntrul sălii de judecată B, Mickey şi Yuki s-au aşezat unul lângă celălalt şi au început să se certe în şoaptă, braţele lui Yuki fluturând ca nişte păsărele zăpăcite. Cât despre mine, am rămas să privesc pe fereastra tribunalului perdelele de ploaie, în timp ce minutele ticăiau, tensionate, pe cadranul electric de pe perete.

Am simţit că mă atinge cineva pe braţ.

— Ca să fiu cinstit, alarma aia a fost unul dintre cele mai oribile lucruri care mi s-au întâmplat vreodată într-o sală de judecată, a spus Mickey, întinzându-se peste Yuki ca să discute cu mine. Nu vreau să mă gândesc că Broyles a înscenat asta, dar nu m-ar mira prea tare să aflu că el a cerut să se scoată firul din priză.

— Doar nu vorbeşti serios!?

— Nu ştiu, dar ţinem lucrurile sub control. E rândul nostru să *ne* expunem cazul, şi avem două mesaje de transmis. Băiatul reprezintă o ameninţare chiar şi în căruciorul cu rotile, iar tu eşti un poliţist excelent.

— Uite, nu-ţi face griji în legătură cu mărturia ta, Lindsay, a adăugat Yuki. Dac-ai fi şi mai pregătită decât atât, n-ai mai părea naturală. Când o să vină timpul s-o faci, doar spune-ţi povestea. Nu te grăbi şi gândeşte-te

bine dacă nu eşti sigură de ceva. Şi să nu pari vinovată. Fii doar poliţistul grozav care eşti.

— Corect, am răspuns. Şi, ca să fiu mai sigură, am mai spus-o o dată.

Mult prea devreme, au apărut şi spectatorii în sală, cu impermeabilele lor umede, unii dintre ei încă scuturându-şi umbrelele. Apoi partea adversă şi-a făcut apariţia în şir indian, trântindu-şi servietele pe masă. Broyles ne-a salutat cu un semn din cap, abia disimulându-şi bucuria. Omul era în elementul lui, asta era clar. Court TV, Network TV. Toată lumea voia să stea de vorbă cu Mason Broyles.

Cu coada ochiului, l-am văzut pe Broyles cum îi strângea mâna lui Andrew Cabot şi o săruta pe obraz pe Eva Cabot. Chiar a şi ajutat-o pe infirmieră să aranjeze mai bine căruciorul cu rotile al lui Sam Cabot. Orchestra *totul,* aşa că, de ce să nu fi pus la cale şi alarma de ieri?

— Ai dormit bine, Sam? Grozav, i s-a adresat Broyles băiatului.

Pentru mine, coşmarul reîncepea.

Sunetul scos de Sam atunci când trăgea aer prin tubul ventilatorului la fiecare câteva secunde reprezenta o amintire permanentă şi atât de dureroasă a ceea ce făcusem, încât îmi era chiar şi mie greu să respir.

Dintr-odată, uşa laterală a sălii de judecată s-a deschis şi cei doisprezece juraţi, bărbaţi şi femei, împreună cu cele trei rezerve, au intrat în boxa juriului şi şi-au ocupat locurile. Judecătoarea, cu un pahar din carton cu cafea în mână, şi l-a ocupat pe al ei, iar şedinţa a reînceput.

Capitolul 95

Yuki, părând calmă şi concentrată, senzaţională într-un costum gri şi cu perle la gât, a început prin a o chema în boxa martorilor pe veterana dispeceră Caria Reyes. Yuki i-a adresat câteva întrebări generale despre îndatoririle ei de serviciu şi despre cum se desfăşurase tura ei din data de 10 mai.

Apoi a pus caseta cu transmisia mea radio din acea noapte groaznică: patru minute şi jumătate lungi cu vocea mea anunţând poziţiile, precum şi apelurile altor patrule de poliţie.

Transmisia întreruptă şi presărată cu interferenţe mă făcea să simt cum adrenalina mi se aduna în corp şi mă trimitea cu gândul la acea noapte întunecată din trecut, când îi urmăream pe suspecţii necunoscuţi din Mercedesul negru.

Vocea lui Jacobi, care cerea ajutor medical pentru pasagerii maşinii distruse, era întreruptă în mijlocul frazei de gloanţele trase asupra lui.

Chiar am tresărit pe scaun la auzul împuşcăturilor. Mâinile au început să-mi transpire şi simţeam cum tremur.

O clipă mai târziu mi-am auzit propria voce stinsă cerând ambulanţe:

„Doi ofiţeri căzuţi. Doi civili căzuţi…”

Şi vocea îngrijorată a Cariei Reyes:

„Locotenente, eşti bine? Lindsay! Răspunde-mi!”

— Chiar am crezut că o pierdusem, i-a spus Carla lui Yuki din boxa martorilor. Lindsay e una dintre cele mai bune.

După interogatoriul căldicel al lui Mason, Yuki l-a citat pe următorul nostru martor, Mike Hart, de la Balistică, el confirmând că resturile de cartuşe extrase din corpul meu fuseseră trase din pistolul Sarei şi că resturile recuperate din corpul lui Jacobi proveneau din pistolul găsit asupra lui Sam Cabot.

Broyles n-a avut întrebări pentru Mike, aşa că Yuki l-a chemat pe Jacobi ca martor.

Mi-au dat lacrimile când l-am văzut pe vechiul meu prieten şi partener îndreptându-se spre boxă. Jacobi păşea greoi, deşi pierduse foarte mult în greutate. De-abia a reuşit să se urce în boxă.

Yuki i-a lăsat timp să-şi toarne şi să bea un pahar plin cu apă. Apoi i-a pus câteva întrebări de rutină, despre cât timp petrecuse în poliţie, de când era la Omucideri.

Apoi:

— Inspector Jacobi, de cât timp o cunoaşteţi pe locotenentul Boxer?

— Cam de şapte ani.

— Aţi mai avut ocazia să lucraţi cu ea înaintea nopţii cu pricina?

— Îhî. Am fost parteneri timp de trei ani.

— Au mai existat situaţii în care a trebuit să-şi folosească arma?

— Da, de câteva ori.

— Şi cum aţi spune că reacţionează în situaţii critice?

— Reacţionează grozav. Şi, ştiţi, de fiecare dată când ieşi pe stradă, te afli într-o situaţie critică, pentru că un fleac se poate transforma în *ceva* fără niciun fel de avertizare.

— Domnule inspector, atunci când v-aţi întâlnit cu locotenentul Boxer în seara de 10 mai, aţi simţit miros de alcool în respiraţia ei?

— Nu.

— Aţi ştiut că băuse?

— Da, pentru că mi-a spus ea însăşi.

— Ei bine, de ce v-a spus una ca asta?

— Pentru că voia să ştiu, ca să pot s-o scot în şuturi din maşină, în cazul în care aş fi vrut.

— În opinia dumneavoastră, care aţi lucrat cu ea atâţia ani, era în deplinătatea simţurilor şi a facultăţilor sale mintale?

— Desigur. Era brici, la fel ca întotdeauna.

— Dac-ar fi fost în vreun fel afectată, aţi fi plecat în misiune cu ea?

— Cu siguranţă că nu.

Yuki l-a trecut pe Warren prin evenimentele acelei seri, din momentul în care venise să mă ia de la Susie’s până la ultimul lucru de care-şi amintea.

— M-am bucurat atunci când i-am scos pe copiii ăia din maşină. Eram îngrijorat la gândul că rezervorul de benzină se spărsese şi că totul putea să facă *buuum!* Vorbeam cu dispecera, cu Caria Reyes, aici de faţă, îi spuneam că Sam Cabot avea nasul spart de la ciocnirea cu airbagul care-i sărise în faţă şi că ambii copii ar putea să aibă leziuni interne. Prea puţin mă gândeam la altceva.

— Ce vreţi să spuneţi, domnule inspector?

— Prea puţin mă gândeam că, în timp ce eu chemam ambulanţele, puţoiul ala mic avea să mă împuşte.

Lui Mason Broyles i-a sărit muştarul, desigur, iar judecătoarea l-a admonestat pe Jacobi. Eram extaziată de faptul că partenerul meu avusese curajul să-l numească pe Sam Cabot puţoi. După ce s-a restabilit liniştea, Yuki a mai avut o întrebare pentru vechiul meu partener.

— Domnule inspector, cunoaşteţi reputaţia locotenentului Boxer în cadrul comunităţii poliţieneşti? Şi, dacă da, care ar fi această reputaţie?

— Pe scurt? E o poliţistă al naibii de bună.

Capitolul 96

Broyles n-a scos prea multe de la Jacobi prin întrebările lui. Inspectorul a răspuns doar cu „da” şi „nu” şi a refuzat să muşte momeala atunci când Broyles a insinuat că fusese leneş în îndeplinirea procedurilor şi a politicilor Poliţiei din San Francisco.

— Am făcut tot ceea ce se putea pentru cei doi copii şi-l mulţumesc lui Dumnezeu pentru faptul că, la urma urmei, clientul dumneavoastră nu e un ţintaş prea bun, a spus Jacobi. Altfel aş fi mort, în loc să fiu aici şi să vorbesc.

Atunci când şedinţa s-a suspendat pentru pauza de prânz, am găsit un loc liniştit într-un colţ, la etajul trei, între un automat de suc şi un perete, şi am stat de vorbă cu Joe, îmbrăţişarea noastră virtuală întinzându-se peste trei fusuri orare. Şi-a cerut scuze de cel puţin şase ori pentru faptul că era în toiul unei investigaţii privitoare la unele ameninţări prin aeroporturi, de la Boston până la Miami, motiv pentru care nu putea să fie cu mine în San Francisco.

Am luat o muşcătură dintr-un sandvici cu şuncă şi am sorbit dintr-o cafea de la un automat, înainte de a-mi ocupa locul lângă Yuki, atunci când şedinţa s-a reluat.

Apoi a sosit momentul de care-mi era cel mai groază. Yuki m-a chemat în boxa martorilor. După ce m-am aşezat acolo, s-a pus în faţa mea, astfel încât să nu-i pot vedea pe Andrew şi pe Eva Cabot, iar apoi mi-a adresat un zâmbet luminos.

— Locotenent Boxer, credeţi că procedurile poliţiei trebuie respectate?

— Da.

— Eraţi beată în noaptea respectivă?

— Nu. Luam cina cu prietenele mele. Am băut vreo două pahare înainte să primesc apelul telefonic de la Jacobi.

— Nu eraţi de serviciu?

— Nu.

— Nu constituie o încălcare a regulamentului dacă beţi în afara serviciului, nu-i aşa?

— Nu.

— Atunci când v-aţi urcat în maşină alături de inspectorul Jacobi, oficial, eraţi din nou în timpul serviciului.

— Da. Totuşi, eram sigură de faptul că eram stăpână pe mine. Şi acum susţin asta.

— Aţi spune că sunteţi genul de poliţist care procedează „ca la carte”?

— Da, dar cartea nu acoperă toate eventualităţile. Uneori trebuie să te adaptezi la situaţia concretă şi să-ţi foloseşti creierul cât poţi de bine.

La îndemnul lui Yuki, am relatat toată povestea, până în punctul în care eu şi Jacobi am deschis cu forţa maşina şi i-am scos de acolo pe fraţii Cabot.

— Am făcut o greşeală, pentru că acei copii păreau să fie într-o stare jalnică. Mi-a fost milă de ei.

— De ce v-a fost milă de ei?

— Amândoi plângeau. Şi Sam, în mod special, sângera, vomita şi mă implora.

— Puteţi să explicaţi?

— Zicea: „Vă rog, nu-i spuneţi tatălui meu. O să mă omoare”.

— Prin urmare, ce-aţi făcut?

— Aşa cum a relatat şi inspectorul Jacobi, a trebuit să-i ajutăm să iasă din maşină. Exista pericolul ca rezervorul de benzină să explodeze. Mi-am lăsat pistolul deoparte, ca să pot să apuc uşa maşinii, şi, împreună cu Jacobi, i-am scos de acolo.

— Continuă, locotenente!

— După ce i-am scos afară, ar fi trebuit să-i pun cătuşele Sarei. În loc de asta, am tratat-o ca pe o victimă a unui accident rutier. Atunci când i-am cerut permisul, a scos un pistol din jachetă şi m-a împuşcat în umăr, apoi în coapsă. Am căzut.

— Unde era inspectorul Jacobi atunci când Sara a tras?

— Inspectorul Jacobi chema o ambulanţă.

— Unde-i era pistolul?

— În toc.

— Sunteţi sigură de asta?

— Da. Vorbea la telefon. Pistolul era în toc. Am strigat: „Armă” chiar cu o clipă înainte ca Sara să tragă. Am văzut cum Jacobi s-a întors şi m-a văzut căzând. Chiar atunci, Sam Cabot a tras în el… nimerindu-l de două ori.

— Sunteţi sigură că aţi văzut asta, locotenente? Că nu v-aţi pierdut cunoştinţa?

— Nu. Am fost conştientă tot timpul.

— Inspectorul Jacobi a leşinat?

— Da. Am crezut că a murit. L-am văzut pe Sam Cabot izbindu-l cu piciorul în cap, iar el n-a făcut nici o mişcare să se apere.

— L-aţi văzut pe Sam Cabot lovindu-l pe inspectorul Jacobi cu piciorul în cap. Continuaţi.

— Poate că ei au crezut că eu murisem, pentru că păreau să fi uitat de mine.

— Obiectez. Martorul face speculaţii.

— Se aprobă.

— Spune-ne doar ce ai văzut şi ai auzit, m-a sfătuit Yuki. Te descurci foarte bine.

Mi-am înclinat capul şi am încercat să mă concentrez.

— Am auzit-o pe Sara spunându-i lui Sam c-ar trebui să plece amândoi de acolo, am zis. Mi-am scos pistolul din toc şi am somat-o pe Sara Cabot să arunce arma. M-a făcut curvă, apoi a tras încă de câteva ori spre mine. Atunci am ripostat.

— Ce s-a întâmplat după aceea?

— Sara a căzut la pământ, iar Sam a început să ţipe la mine că-i împuşcasem sora. Din nou, i-am cerut să arunce arma, dar el a refuzat. L-am împuşcat şi pe el.

— Spune-mi, locotenente, ai vrut să-i răneşti pe copiii aceştia?

— Nu, sigur că nu. Îmi doresc din tot sufletul ca nimic din toate astea să nu se fi întâmplat.

— În opinia dumitale, dacă Sam şi Sara Cabot n-ar fi avut arme, s-ar fi întâmplat această tragedie?

— Obiectez, a strigat Broyles. Cere o concluzie din partea martorului.

Judecătoarea s-a lăsat pe spătarul scaunului şi a privit spre tavan prin ochelarii ei cu ramă groasă, neagră. Apoi, după ce-a ajuns la o hotărâre, a revenit în poziţia iniţială.

— Se aprobă.

— Lindsay. E adevărat că în cei zece ani petrecuţi la Omucideri ai fost citată pe ordinul de zi pentru arestări excelente în treizeci şi şapte de cazuri şi ai primit cincisprezece citări de unitate şi douăzeci de premii de merit?

— N-am numărat, dar cam aşa trebuie să fie.

— Pe scurt, locotenent Boxer, Departamentul de Poliţie din San Francisco ar fi de acord cu descrierea inspectorului Jacobi. Eşti un poliţist „al naibii de bun”.

— Obiectez. Doamna avocat ţine un discurs.

— Mulţumesc, Lindsay. Am terminat, onorată instanţă.

Capitolul 97

Am uitat de Yuki de îndată ce-a plecat de lângă mine. Mă prăbuşeam înapoi în timp, resimţind grozăvia acelei nopţi oribile. Sunetul vâjâit al respiraţiei lui Sam mă durea ca o rană deschisă, iar sala de judecată era o mare întinsă de chipuri, reflectând suferinţa din sufletul meu.

I-am recunoscut pe şase dintre membrii familiei Cabot, după asemănarea lor cu Sara şi cu Sam, dar şi după furia din ochii lor. Şi am văzut poliţişti peste tot, bărbaţi şi femei pe care-i cunoşteam şi cu care lucrasem ani de zile. Ochii mi s-au oprit asupra lui Jacobi, iar el mi-a susţinut privirea. Mi-a făcut semn cu ochiul şi am încercat să zâmbesc, dar Mason Broyles se îndrepta deja spre mine.

Nu şi-a irosit timpul cu amabilităţi.

— Locotenent Boxer, atunci când aţi tras în clientul meu şi în sora lui, aţi intenţionat să-i ucideţi?

Am auzit un puternic ţiuit în urechi în timp ce încercam să-i înţeleg întrebarea. „Am tras ca să-i ucid? Da. Dar cum puteam să spun că voisem să-i omor pe copiii ăia?”

— Îmi cer scuze, domnule Broyles. Puteţi să repetaţi întrebarea?

— Daţi-mi voie s-o formulez altfel. Dacă incidentul acesta s-a petrecut aşa cum aţi spus, iar Sara şi Sam Cabot au refuzat să arunce armele, de ce nu i-aţi scos pur şi simplu din luptă? De ce n-aţi tras în mâini sau în picioare, de exemplu?

Am ezitat, încercând să-mi imaginez scena. Sara stătea chiar în faţa mea, pe trotuar. Gloanţele acelea care-mi făceau rănile să zvâcnească. Prăbuşirea pe pavaj. Şocul. Durerea. Ruşinea.

— Locotenente?

— Domnule Broyles, am tras în legitimă apărare.

— Uimitor cât de bine aţi ţintit. La cât de beată eraţi.

— Obiectez. Hărţuieşte martorul.

— Se aprobă. Aveţi grijă, domnule Broyles.

— Da, doamnă judecător. Locotenente, nu înţeleg. Aţi tras două gloanţe în inima Sarei… o ţintă destul de mică, totuşi, nu credeţi? De ce n-aţi tras astfel încât să supravieţuiască? De ce n-aţi tras astfel încât să-l faceţi pe Sam Cabot să scape arma din mână?

— Onorată instanţă! Răspunsul se află în întrebare!

— Retrag întrebarea. Înţelegem ceea ce aţi făcut, locotenente, a rânjit batjocoritor Broyles. Înţelegem *exact* ceea ce s-a întâmplat.

Capitolul 98

Am auzit-o pe Yuki spunând:

— Reiau interogatoriul, onorată instanţă.

Apoi s-a apropiat de mine, mişcându-se repede. A aşteptat până când am privit-o în ochi.

— Lindsay, atunci când ai tras asupra Sarei şi a lui Sam Cabot, viaţa îţi era în pericol?

— Da.

— Care este procedura standard pentru o asemenea situaţie? Cum e *ca la carte?*

— Tragi în masa centrală ca să diminuezi ameninţarea şi, odată ce ameninţarea a fost diminuată, opreşti focul. Adeseori acele împuşcături în masa centrală sunt fatale. Nu poţi să rişti trăgând la extremităţi. Poţi să ratezi. Individul ar putea să mai fie după aceea capabil să tragă, şi trebuie să te asiguri că nu mai poate răni şi alţi oameni.

— Ai avut de ales, ca să nu tragi în felul în care ai făcut-o?

— Nu. Sub nici o formă. Odată ce copiii Cabot au folosit forţa letală.

— Mulţumesc, locotenente. *Acum* am înţeles cu toţii exact ceea ce s-a întâmplat.

Mă simţeam vlăguită de puteri, dar uşurată când am coborât din boxa martorilor. Imediat după ce m-am aşezat la locul meu, am auzit-o pe judecătoare suspendând şedinţa.

— Ne vedem mâine la nouă, a spus.

Yuki şi Mickey, precum şi alţi câţiva avocaţi de la el din birou, au alcătuit o zonă de protecţie în jurul meu în timp ce ieşeam din tribunal pe uşa din spate şi ne urcam în maşina neagră Lincoln, care ne aştepta pe Polk.

Prin geamurile fumurii ale maşinii am văzut mulţimea furioasă murmurând şi fluturând postere cu fotografia mea şi pancarde cu sloganul „Arma scăpată de sub control” sau cu „Dirty Harriet”.

— Te-ai descurcat grozav, Lindsay, a spus Mickey, întinzându-se de pe scaunul din faţă şi bătându-mă pe braţ.

Dar ochii lui căprui nu zâmbeau, iar partea de jos a feţei îi era îngheţată.

— N-ar fi trebuit să ezit. Nu… pur şi simplu, n-am ştiut ce să răspund.

— N-ai făcut nimic rău. Acum mergem la cină. Eu şi Yuki trebuie să lucrăm pledoaria finală. Eşti binevenită, dacă vrei să vii cu noi.

— Dacă n-aveţi nevoie de mine, mai bine mă duceţi acasă la Yuki. Vă las să lucraţi în linişte.

Am strâns cheile lui Yuki în mâini şi am privit oraşul pe care-l cunoşteam atât de bine, prin ferestrele întunecate ale maşinii. Ştiam că o dădusem în bară. Câteva secunde de ezitare, şi toţi cei din sală îmi citiseră gândurile.

Impresia cu care plecase juriul azi era că trăsesem ca să-i omor pe copiii ăia.

Şi, firește, aveau dreptate.

Capitolul 99

Un sunet ascuţit m-a trezit din coşmarul care mă prinsese în mrejele lui. Am rămas nemişcată, încercând să mă dezmeticesc, când sunetul s-a auzit din nou, de data aceasta mai puţin strident, mai puţin deranjant.

Mi-am înşfăcat telefonul mobil de pe noptieră şi i-am deschis clapeta, dar persoana care mă apelase închisese deja.

Trează şi morocănoasă la ora şase dimineaţa, m-am apucat să mut tot felul de lucruri de-ale lui Yuki în cel de-al doilea dormitor, mai mic, până când mi-am găsit treningul şi pantofii pentru jogging. M-am îmbrăcat în tăcere, i-am petrecut lesa pe după gât Marthei şi, împreună, am ieşit din Crest Royal, în lumina zorilor.

Am alergat, convinsă că puteam să fac cel puţin trei kilometri pe teren neted şi pe pante domoale. Apoi eu şi Martha ne-am îndreptat spre nord, către linia dreaptă reprezentată de Jones Street, alergând uşor, junghiurile din încheieturi amintindu-mi cât de mult îmi displăcea, de fapt, să alerg.

I-am scos lesa Marthei, ca să nu mi se înfăşoare în jurul picioarelor şi să mă facă să cad. Apoi m-am silit să alerg mai repede pe panta descendentă a străzii Jones, până când durerea încă sâcâitoare din umăr şi din picior mi s-a răspândit în tot corpul.

Oricât de mult aş fi detestat asta, alergatul era singura mea speranţă de a-mi abate gândul de la proces, pentru că era cea mai bună modalitate de a mă concentra asupra durerii fizice, căreia îi puteam face mult mai bine faţă decât celei sufleteşti. Şi, deşi tendoanele mele ripostau, îmi făcea bine să-mi simt pantofii izbind trotuarul şi transpiraţia zvântată de aerul răcoros, în timp ce zorii se topeau în lumina dimineţii.

Am continuat să alerg spre nord, pe Jones, peste Vallejo Street, până când am ajuns pe culme, pe Russian Hill.

Drept înainte era insula Alcatraz, cu farul ei şi cu splendida panoramă a insulei Angel.

Abia acolo mintea mi s-a eliberat şi inima a început să-mi bată cu putere, mai degrabă de pe urma efortului decât de stres şi de frică.

Apoi am traversat pe Hyde. În dreapta mea era Lombard, o stradă fermecătoare care coboară în vale spre Leavenworth. Am alergat pe loc, mişcându-mi ritmic braţele în timp ce aşteptam să se schimbe culoarea semaforului, încântată de faptul că eram încă înaintea mulţimii care avea să umple străzile până la refuz în aproximativ jumătate de oră.

Semaforul şi-a schimbat culoarea şi am pornit. Drumul pe care-l alesesem mă purta prin câteva dintre cele mai frumoase locuri din oraş, cu case vechi, admirabile, demne de tipărit pe cărţi poştale ilustrate, chiar şi cu ceaţa care plutea încă deasupra golfului. Eu şi cu Martha ajunseserăm la marginea cartierului chinezesc, când am auzit scârţâitul roţilor unei maşini exact în spatele meu.

Cineva m-a strigat:

— Domnişoară, trebuie să vă legaţi câinele în lesă.

Oarecum iritată, m-am întors brusc şi am văzut o maşină de poliţie urmărindu-mă. M-am oprit din alergare şi am chemat-o pe Martha lângă mine.

— Tii, Dumnezeule! Doamna locotenent. Tu erai!

— Bună dimineaţa, Nicolo, i-am gâfâit tânărului ofiţer. Bună, Friedman, i-am spus şi şoferului.

— Suntem cu toţii alături de tine, Lou, m-a informat Friedman. Adică, nu vreau să spun… literal, în clipa asta, s-a bâlbâit el. Dar chiar ne e dor de tine, nenică… vreau să spun, locotenente.

— Mulţumesc. I-am zâmbit. Asta înseamnă mult pentru mine. Mai ales azi.

— Las-o baltă cu câinele, da?

— Hei, ai avut dreptate prima dată, Nicolo. Trebuie să fie în lesă.

— După proceduri?

— Ăhî, aşa-s eu.

— Mult noroc, locotenente!

— Mulţumesc, băieţi.

Friedman a dat câteva flash-uri scurte în timp ce treceau pe lângă mine. Ţinând-o pe Martha de zgardă cu ambele mâini, astfel încât să fie cât mai aproape de mine, am cotit pe Clay Street şi m-am îndreptat din nou spre Jones, urcând dealul.

În clipa în care am intrat, împleticindu-mă, în holul blocului lui Yuki, m-au lăsat toţi cârceii şi toate junghiurile. Câteva minute mai târziu, mă bălăceam sub duşul fierbinte la care-mi câştigasem dreptul, şi asta însemna o minunată recompensă.

M-am înfăşurat într-unul dintre prosoapele uriaşe ale lui Yuki, şi apoi am şters aburul de pe oglindă. M-am privit cu atenţie.

Pielea mea era roz. Ochii îmi erau limpezi. Alergasem distanţa într-un timp acceptabil, dacă punem la socoteală şi oprirea pentru legarea câinelui. Era bine. Câştigam sau pierdeam, rămâneam aceeaşi persoană dintotdeauna.

Nici măcar Mason Broyles nu-mi putea lua *asta.*

Capitolul 100

În afară de sunetul respiraţiei chinuite a lui Sam Cabot, în sală nu se auzea nici musca în clipa în care s-a ridicat Broyles, cu ochii pe laptopul său, aşteptând ultimul moment al torturii, ca să-şi înceapă pledoaria de final.

Până la urmă, s-a îndreptat spre boxa juraţilor şi, după ce i-a salutat în maniera lui obişnuită, unsuroasă şi graţioasă, a trecut la recapitularea faptelor.

— Sunt convins de faptul că apreciem cu toţii că poliţiştii au o meserie grea. Ca să vă spun adevărul, nu este o meserie pe care mi-aş dori s-o fac. Poliţiştii au de-a face cu tot felul de oameni josnici şi cu situaţii urâte zi de zi, şi trebuie să ia decizii grele într-o fracţiune de secundă. Acestea sunt condiţiile meseriei pe care şi-a ales-o locotenentul Lindsay Boxer, atunci când şi-a prins insigna în piept. A depus un jurământ să asigure respectarea legii şi să-i apere pe cetăţeni. Şi este indiscutabil faptul că toate aceste lucruri nu pot fi duse la îndeplinire aşa cum trebuie atunci când eşti beat.

Cineva din spatele sălii de judecată i-a punctat retorismul cu un acces de tuse. Broyles a aşteptat răbdător, cu mâinile în buzunare, până când zgomotul a încetat.

În clipa în care tăcerea s-a aşternut din nou în încăpere, a reluat exact de unde rămăsese.

— Am auzit cu toţii mărturia de ieri a locotenentului Boxer, şi cred că e interesant faptul că neagă ceea ce ar trebui să admită… şi admite ceea ce ar trebui să nege. Locotenentul Boxer *neagă* faptul că n-ar fi trebuit sub nici o formă să se urce în maşina aceea. Că n-ar fi trebuit să-şi asume rolul de poliţist după ce a băut prea mult. Dar *trebuie să admită că* n-a respectat procedurile. Şi *trebuie să admită că* a ucis-o pe Sara Cabot şi că i-a distrus viaţa lui Sam Cabot. Doamnelor şi domnilor, procedurile poliţiei există tocmai ca să fie evitate omorurile precum cel care s-a petrecut în seara de 10 mai. Acele proceduri n-au fost

inventate după acest incident tragic. Sunt verificate în timp şi au fost aplicate în decursul atâtor decenii cu un motiv. Fiecare poliţist în viaţă ştie că trebuie să te apropii de o maşină suspectă cu pistolul scos, ca să-i arăţi persoanei de care te apropii că vorbeşti serios. Şi că-i dezarmezi pe suspecţi, pentru ca nimeni să nu fie rănit.

Broyles s-a întors la masa lui şi a băut apă dintr-un pahar înalt. Eram tentată să sar şi să-l acuz de răstălmăcirea adevărului, dar, în loc de asta, l-am privit în linişte cum se întorcea spre camerele de televiziune, înainte de a păşi din nou spre boxa juriului, ai cărui membri păreau fascinaţi de ceea ce spunea.

— Sam şi Sara Cabot erau tineri, îndrăzneţi şi-şi permiteau libertăţi în ceea ce priveşte legea. Au luat maşina tatălui lor fără permisiune şi au fugit de o maşină de poliţie. Au dat dovadă de lipsă de maturitate şi de o judecată eronată. Ce-mi spune mie asta e că, în ciuda inteligenţei lor, ar fi avut nevoie de mai multă protecţie decât adulţii aflaţi în aceeaşi situaţie. Şi locotenentul Boxer n-a reuşit să le ofere această protecţie, pentru că n-a respectat cea mai elementară procedură a poliţiei. S-a hotărât să „servească şi să protejeze” în timp ce era intoxicată cu alcool. Ca urmare a acestei hotărâri, o tânără excepţională a murit, iar un tânăr care ar fi putut să devină orice şi-ar fi dorit va sta într-un cărucior cu rotile toată viaţa.

Mason Broyles şi-a împreunat strâns mâinile, adoptând o poziţie ca de rugăciune, şi, naiba să-l ia, chiar era impresionant. A inspirat adânc şi apoi a expirat aerul, aproape oftându-şi concluzia către juriu.

— Nu mai putem s-o aducem pe Sara Cabot înapoi, a spus el. Şi aţi văzut ce-a mai rămas din viaţa lui Sam Cabot. Sistemul nostru juridic nu poate să întoarcă răul făcut acestor copii, dar *aveţi* puterea să compensaţi pierderea şi suferinţa lui Sam Cabot şi a părinţilor lui. Doamnelor şi domnilor din juriu, vă rog să faceţi ceea ce trebuie şi să le acordaţi clienţilor mei o despăgubire în valoare de o sută cincizeci de milioane de dolari. N-o faceţi

doar pentru familia Cabot. Faceţi asta pentru familia dumneavoastră, pentru a mea, pentru toate familiile şi pentru toţi cetăţenii din acest oraş. Găsind-o pe inculpată vinovată este singura modalitate prin care ne putem asigura că astfel de tragedii nu se vor mai întâmpla vreodată.

Capitolul 101

Yuki şi-a închis carneţelul şi a ieşit în faţa sălii. Şi-a întors chipul drăguţ spre juriu şi i-a salutat pe membrii acestuia. Mi-am împreunat strâns mâinile şi am încercat să nu mă mai gândesc la pledoaria lui Mason Broyles.

— Este un caz care implică foarte mult latura afectivă, a început Yuki. Pe de-o parte, avem o tragedie care va dăinui în familia Cabot pentru totdeauna. Pe de altă parte, un poliţist al naibii de bun care a fost acuzat pe nedrept. Din cauza faptului că acest caz ţine atât de mult de latura afectivă, pentru că fraţii Cabot erau şi sunt atât de tineri, vreau să enumăr încă o dată faptele, pentru că misiunea dumneavoastră este să luaţi o hotărâre pe baza lor, nu a emoţiilor. E clar că, dacă un poliţist vrea să bea vreo două pahare de margarita într-o seară de vineri, când nu e de serviciu, poate s-o facă fără probleme. Şi poliţiştii sunt oameni. Şi, deşi sunt în serviciul populaţiei timp de douăzeci şi patru de ore pe zi, locotenentul Boxer ar fi putut foarte bine să-i spună inspectorului Jacobi că avea treabă. Dar acestui ofiţer îi păsa prea mult de munca ei, aşa că a trecut peste faptul că nu era de serviciu, punându-se astfel în pericol. I-aţi auzit pe reclamanţi afirmând iarăşi şi iarăşi că doamna locotenent Boxer era beată. De fapt, nu era intoxicată. Şi, deşi concentraţia de alcool în sânge ar fi putut să reprezinte o *premisă* care să conducă la acest incident, n-a fost *cauza.* Vă rog, nu pierdeţi din vedere această diferenţă.

Locotenentul Boxer n-a comis nici o eroare de judecată în seara de 10 mai din cauză că ar fi avut reacţiile încetinite sau gândirea defectuoasă. Dacă locotenentul Boxer a făcut ceva greşit în acea seară, a fost din cauză că a avut prea multă compasiune faţă de cei care-o acuză acum. Cele două persoane răspunzătoare pentru moartea Sarei Cabot şi pentru situaţia în care se află Sam Cabot sunt înşişi fraţii Cabot. Adevărul este că doi copii bogaţi şi răsfăţaţi n-aveau nimic mai bun de făcut în seara

respectivă decât să iasă în oraş şi să le provoace durere şi răni altor oameni şi, în cele din urmă, şi lor. Doamnelor şi domnilor, prin comportamentul lor nesăbuit şi prin folosirea forţei letale, Sam şi Sara Cabot au provocat evenimentele din seara de 10 mai. Ei au adus forţa letală în această întâmplare, nu locotenentul Boxer. Şi acesta este un adevăr crucial.

Yuki s-a oprit şi, pentru o secundă groaznică, am crezut că poate a uitat încotro se îndrepta pledoaria ei finală. Am văzut-o ridicându-şi perlele de pe bluza din mătase şi trecându-şi degetele peste ele, apoi întorcându-se spre juriu. Am înţeles atunci că voia doar să îşi adune gândurile.

— De obicei, atunci când un poliţist este chemat în judecată, este vorba despre o afacere de genul celei a lui Rodney King[46]… sau a lui Abner Louima[47]. Un poliţist care apasă prea repede pe trăgaci, sau bate măr pe cineva, sau abuzează de propria autoritate. Lindsay Boxer e acuzată de faptul că a făcut exact opusul. Ea şi-a pus pistolul deoparte, pentru că fraţii Cabot păreau neajutoraţi şi în pericol. Şi acum reclamanţii vor să-i transforme omenia de care a dat dovadă faţă de aceşti copii în „incapacitate de a respecta procedurile poliţiei”. Iertaţi-mă, dar astea-s rahaturi. Locotenentul Boxer a respectat procedurile atunci când s-a apropiat de maşina suspectă cu pistolul scos. Apoi, din cauza rănilor vizibile ale lui Sam Cabot, le-a

[46] Rodney Glenn King, cetăţean american de culoare devenit celebru după ce arestarea sa prin mijloace violente, efectuată de poliţiştii din Los Angeles, a fost filmată de un trecător, pe numele său George Holliday. Incidentul, urmat de achitarea celor patru poliţişti, a condus la revoltele din Los Angeles din anul 1992. (n.tr.).

[47] Emigrant haitian brutalizat de poliţiştii din New York, după ce a fost arestat în faţa unui club din Brooklyn, pe data de 9 august 1997. Ulterior, a fost abuzat sexual la secţia de poliţie la care a fost dus. Ca urmare, peste 7000 de persoane au desfăşurat un marş de protest în New York, în ceea ce s-a numit „Ziua ultrajului împotriva brutalităţii şi a hărţuielilor din partea poliţiei”. (n.tr.).

acordat ajutor victimelor accidentului. Asta e ceea ce trebuia să facă. Inspectorul Jacobi, alt poliţist foarte bun, cu o vechime de peste douăzeci şi cinci de ani în Poliţia din San Francisco, a făcut acelaşi lucru. L-aţi auzit. Şi-a pus pistolul în toc. După ce el şi locotenentul Boxer i-au scos pe copii din maşină, a încercat să le aducă asistenţă medicală. Nu e acesta genul de comportament pe care l-am dori de la poliţiştii noştri? Dacă aţi fi implicaţi într-un accident? Dac-ar fi fost copiii voştri? Dar, în loc să le mulţumească acestor ofiţeri, copiii Cabot au tras în ei, cu intenţia să-i ucidă. Sam l-a lovit cu piciorul în cap pe inspectorul Jacobi după ce-l împuşcase. Să fi fost acest comportament agresiv şi această potenţială agresiune letală provocate de droguri? Sau, pur şi simplu, erau porniţi să ucidă? Nu ştim. Dar ştim că locotenentul Boxer a fost împuşcată prima şi că a răspuns cu foc de armă în legitima apărare. Acesta e un fapt sigur. Şi, apărându-se, doamnelor şi domnilor, a respectat „procedurile poliţieneşti”. Locotenentul Boxer v-a spus c-ar da orice pe lumea asta ca Sara Cabot să mai fie azi în viaţă şi ca tânărul acesta să se poată folosi de trupul său. *Dar adevărul este că evenimentele din seara de 10 mai n-au avut loc din cauză că locotenentul Boxer a deschis focul.* Ea a încercat să oprească totul.

M-am simţit copleşită până la lacrimi de recunoştinţă. Doamne Dumnezeule, să fiu apărată cu atâta suflet şi cu atâta elocvenţă! Mi-am muşcat buza de jos şi am privit-o pe Yuki, cum îşi încheia discursul de final.

— Doamnelor şi domnilor din juriu. Aţi fost foarte răbdători în această săptămână, trecând prin atâtea mărturii şi prin hărţuiala mass-mediei. Ştiu că de-abia aşteptaţi să deliberaţi. Vă cerem s-o găsiţi pe locotenentul Boxer vinovată de faptul că a fost poliţistul de care ar trebui să fim mândri cu toţii: blândă, delicată, altruistă. Şi vă cerem s-o găsiţi nevinovată de acuzaţiile neruşinate care i s-au adus.

Capitolul 102

— N-ai vrea să ieşim pe uşa din faţă azi? m-a întrebat Mickey, luându-mă de braţ. E vineri. Procesul va fi suspendat în weekend, şi asta mă face să cred c-ar fi momentul potrivit să „facem cunoştinţă” cu presa.

Flancată de avocaţii mei, am coborât scările din marmură şi am ieşit pe McAllister. Colţul tribunalului din Civic Center e tăiat într-un astfel de unghi, încât clădirea este îndreptată către o intersecţie vastă şi spre parcul extrem de îngrijit de vizavi de Civic Center Piaza.

În contrast cu întunecimea tribunalului, lumina soarelui era orbitoare. Şi, la fel cum se întâmpla de la începutul procesului meu, McAllister era blocată. Nici nu puteam să văd dincolo de reprezentanţii presei şi de carele de transmisie prin satelit care se aflau acolo.

Era o scenă asemănătoare celei din faţa sălii în care fusese judecat O.J. Simpson[48]. Aceeaşi nebunie alimentată de adrenalină care masca adevărul, oricare ar fi fost acesta. Procesul meu nu era demn de scena lumii. Exhibiţia presei avea ca obiect doar numărul de telespectatori, ratingul, teancurile de dolari proveniţi din publicitate. Oricum ar fi fost, astăzi eu eram „aia”.

Precum ogarii care năvălesc asupra unui iepure, presa m-a zărit şi a strâns cercul în jurul meu, să mă omoare. Mickey era pregătit cu declaraţia lui, dar n-a apucat să le-o livreze.

— Cât timp credeţi că va delibera juriul, domnule Sherman?

---

[48] Orenthal James Simpson, zis şi The Juice, fosta vedeta a fotbalului american profesionist, acuzat în anul 1994 de asasinarea fostei sale soţii, Nicole Brown Simpson, şi a prietenului acesteia, Ronald Goldman, a fost achitat în anul 1995 în urma unui proces extrem de intens mediatizat, numit deseori „Procesul secolului”, (n.tr.).

— Nu ştiu, dar sunt sigur că, oricât ar dura, doamna locotenent Boxer va fi găsită nevinovată de toate acuzaţiile.

— Locotenent Boxer, dacă juriul deliberează împotriva dumneavoastră…

— E prea puţin probabil să se-ntâmple aşa ceva, a răspuns Yuki în locul meu.

— Doamnă Castellano, e primul dumneavoastră proces public de anvergură. Cum credeţi că v-aţi descurcat?

La cincisprezece metri mai încolo se aduna lume şi în jurul lui Mason Broyles, a clienţilor şi a asistenţilor săi. Camerele filmau de zor în timp ce infirmiera îl cobora pe Sam Cabot pe rampa din lemn şi-l urca într-o dubiţă. Reporterii au urmat-o, aruncând întrebări spre Sam, în timp ce tatăl lui făcea tot posibilul să-l protejeze pe băiat.

Am zărit-o pe Cindy în mulţime. Încerca să-şi croiască drum prin mulţimea îngrămădită ca sardelele în conservă ca să ajungă la mine. Şi de aceea n-am fost foarte atentă atunci când Mickey a răspuns la telefonul mobil.

Apoi i-am simţit mâna pe umărul meu. Chipul îi era complet cenuşiu.

— Am primit un telefon de la biroul grefierului, mi-a strigat el în ureche. Juriul mai are vreo două întrebări.

Ne-am strecurat prin mulţime, croindu-ne drum până în stradă, către maşina lui Mickey, care ne aştepta. Eu şi Yuki ne-am urcat pe bancheta din spate, iar Mickey s-a suit în faţă, în dreapta şoferului.

— Ce mai vor să ştie? a întrebat Yuki, imediat după ce-am închis uşile. Maşina se mişca încet prin mulţime, îndreptându-se spre Redwood.

— Vor să vadă probele despre concentraţia de alcool din sângele lui Lindsay, a spus Mickey, întorcându-se către noi.

— Isuse, a exclamat Yuki. Cum se poate să rămână blocaţi pe chestia asta?

— Şi ce altceva? am întrebat eu repede. Ai spus că erau două chestii.

L-am văzut pe Mickey ezitând. N-ar fi vrut să-mi spună, dar trebuia s-o facă.

— Voiau să ştie dacă există vreo limită a sumei pe care le-o pot acorda reclamanţilor, a spus el.

Capitolul 103

A fost o lovitură care m-a făcut să mă cutremur din cap până-n picioare. Am simţit un gol în stomac şi mi s-a uscat gura. Îmi imaginasem că, daca aş fi pierdut procesul, lucrurile ar fi stat cu mult mai bine: aş fi putut să mai lucrez prin bâlciuri, să citesc cărţi pe veranda cine ştie cărei case de pe plajă, bla, bla. Dar nu conştientizasem cu adevărat întregul impact emoţional pe care l-ar fi putut avea asupra mea.

Lângă mine, Yuki a scâncit:

— Of, Doamne, e vina mea! Nu trebuia să spun „s-o găsiţi vinovată de faptul că e un poliţist prea bun”, bla, bla, bla. Era o înfloritură! Am crezut că a fost bine, dar am greşit.

— Ai fost grozavă, am spus, cu o voce la fel de grea ca o piatră. Asta n-are nimic de-a face cu ceea ce ai spus tu.

Mi-am înfăşurat braţele în jurul trupului şi mi-am plecat capul. Mickey şi Yuki discutau. L-am auzit pe Mickey asigurând-o că încă nu se terminase, dar vocea din mintea mea era ca un ac care sărea pe un disc vechi de vinil.

„Cum se poate aşa ceva?”

„Cum se poate aşa ceva?”

Capitolul 104

În clipa în care am redevenit atentă la conversaţia din maşină, Mickey îi explica lui Yuki ceva.

— Judecătoarea le-a dat documentele de la spital şi declaraţia asistentei. Şi le-a spus să nu-şi facă griji în legătură cu limitarea sumei. Asta e treaba ei, şi nu trebuie să-i privească pe ei.

Mickey şi-a trecut palma peste faţă cu un gest pe care l-am interpretat ca exprimând exasperare.

— Yuki, ai fost fantastică, vorbesc serios. Nu pot să cred că juriul a pus botul la spectacolul înscenat de Mason Broyles. Pur şi simplu, *nu* cred asta. Nu ştiu cum am fi putut să ne descurcăm mai bine.

Şi chiar în acea clipă a sunat telefonul mobil al lui Yuki.

— Juriul s-a întors, ne-a anunţat ea. Şi-a închis clapeta telefonului, strângându-l până când încheieturile i s-au albit. Au un verdict.

Mintea mi s-a golit cu totul. Vedeam în faţa ochilor cuvântul „verdict” şi încercam să-l disec, căutând printre litere şi silabe ceva de care să-mi ofere o speranţă. Ştiam din ultimele zile petrecute la tribunal că rădăcinile latineşti ale cuvântului „verdict” însemnau „a spune adevărul”.

Oare verdictul acesta avea să fie adevărul?

În minţile altor oameni din San Francisco, aşa ar fi fost.

Mickey i-a cerut şoferului să întoarcă, acesta s-a conformat, iar câteva minute mai târziu spuneam:

— Nu comentez, nu comentez, vă rog, în timp ce-i urmam pe Yuki şi pe Mickey prin mulţime, pe scările abrupte şi apoi din nou în sala tribunalului.

Ne-am ocupat locurile în sală B, iar partea adversă şi le-a ocupat pe ale ei.

Mi-am auzit numele răzbătând prin vuietul mulţimii, de parc-ar fi venit din alt timp şi din alt loc. M-am întors.

— Joe!

— Abia am ajuns, Lindsay. Am venit direct de la aeroport. Ne-am întins unul către celălalt şi, pentru un moment extrem de scurt, ne-am îngemănat degetele peste umerii oamenilor care stăteau în spatele meu. Apoi a trebuit să-i dau drumul şi să mă întorc.

Pe lateralele sălii, cameramanii îşi reglau lentilele şi, la doar o oră după ce ieşisem din această sală, judecătoarea a venit din biroul ei, şi juraţii au umplut boxa care le era rezervată.

Aprodul a anunţat reînceperea şedinţei.

Capitolul 105

A trecut destul de mult timp până când femeile din juriu au izbutit să-şi aranjeze fustele, să-şi lase jos genţile şi să se aşeze confortabil. Până la urmă, erau cu toţii atenţi. Am observat că doar doi dintre ei mă priviseră.

Am ascultat, parcă amorţită, cum judecătoarea întreba juriul dacă ajunsese la un verdict. Apoi purtătorul de cuvânt, un afro-american de vreo cincizeci şi ceva de ani, pe nume Arnold Benoit, şi-a îndreptat cutele jachetei sale sport şi a vorbit.

— Am ajuns la un verdict, onorată instanţă.

— Vă rog să-i înmânaţi verdictul aprodului.

De dincolo de culoar, respiraţia lui Sam Cabot s-a înteţit, la fel şi a mea, ţinându-i isonul inimii care-mi bubuia în piept, în timp ce judecătoarea despăturea singura foaie de hârtie.

Şi-a aruncat privirea asupra ei şi, fără nici o expresie, i-a întins-o înapoi aprodului, care i-a returnat-o purtătorului de cuvânt al juriului.

— Avertizez publicul să nu reacţioneze în niciun fel, orice ar spune purtătorul de cuvânt, a anunţat judecătoarea. În regulă, domnule Benoit. Vă rog să pronunţaţi verdictul.

Purtătorul de cuvânt şi-a scos ochelarii din buzunarul jachetei, i-a desfăcut şi şi i-a potrivit pe nas. În cele din urmă, a citit cu voce tare:

— Noi, juriul sus-numitului proces, o găsim pe acuzată, locotenentul Lindsay Boxer, nevinovată de acuzaţiile care i se aduc.

— Este părerea unanimă?

— Da.

Eram atât de perplexă, încât nu eram sigură dacă auzisem bine. Şi, atunci când mi-am reluat propoziţia în minte, mă aşteptam ca judecătoarea să respingă ceea ce tocmai spusese purtătorul de cuvânt al juriului.

Yuki m-a apucat strâns de încheietură şi, numai în clipa în care-am zărit zâmbetul luminându-i chipul, mi-am dat seama de-a binelea că toate acestea nu se întâmplau numai în imaginaţia mea. Juriul deliberase în favoarea mea.

O voce a strigat:

— *Nu! Nu! Nu puteţi să faceţi una ca asta!*

Era Andrew Cabot, în picioare, ţinându-se de spătarul scaunului din faţa sa, cel pe care stătea Mason Broyles, cu chipul palid şi sinistru, dar, în acelaşi timp, învins.

Broyles a cerut ca juraţii să spună cum votaseră, iar judecătoarea a aprobat.

— Atunci când vă auziţi strigat numărul scaunului pe care-l ocupaţi, vă rog să spuneţi în faţa curţii cum aţi votat, a cerut judecătoarea Achacoso.

Pe rând, juraţii au rostit:

— Nevinovată.

— Nevinovată.

— Nevinovată…

Auzisem expresia, dar nu eram sigură că o înţelesesem până în acel moment. În timp ce avocaţii mei mă îmbrăţişau, mă simţeam atât de uşurată, încât parcă pluteam. Poate că sentimentul acesta era rezervat doar clipelor de renaştere, clipelor precum aceasta.

Eram liberă, iar inima mea îşi luă zborul.

Partea a cincea
MIEUNAT DE PISICĂ

Capitolul 106

Cerul de deasupra era mohorât şi cenuşiu atunci când eu şi Martha am ieşit din apartamentul meu, hotărâte să plecăm din San Francisco. Am pornit aparatul de radio din maşină şi am ascultat buletinul meteo cu o jumătate de ureche, încercând să mă descurc prin obişnuitul trafic încâlcit.

În timp ce şontâcăiam pe Potrero Street, mă gândeam la comandantul Tracchio. Cu o zi în urmă, când ne văzuserăm la Curtea de Justiţie, îmi ceruse să mă întorc la lucru, iar eu mă fâstâcisem de parcă mi-ar fi dat întâlnire.

Şi nu ar fi trebuit decât să-i strâng mâna şi să accept.

Dac-aş fi făcut asta, m-aş fi dus la poliţie de dimineaţă, le-aş fi ţinut un discurs celorlalţi despre ceea ce înseamnă să mergi înainte, aş fi plonjat în munţii de acte de pe biroul meu, cazuri nerezolvate. Mi-aş fi reluat activitatea.

Dar, deşi şeful meu insistase destul de mult, îl refuzasem.

— Mai am câteva zile de vacanţă, şefule. Am nevoie de ea.

Îmi spusese că înţelegea, dar cum ar fi putut? Încă nu ştiam ce voiam să fac cu viaţa mea şi aveam sentimentul că nu aveam să aflu până când nu rezolvam crimele din Half Moon Bay.

Cazurile alea nerezolvate erau şi responsabilitatea mea.

Intuiţia îmi spunea că, dacă făceam treaba la care eram atât de bună, dacă perseveram, aveam să-l găsesc pe ticălosul care-i asasinase pe John Doe al meu şi pe toţi ceilalţi.

Acum, asta era tot ceea ce mă interesa cu adevărat.

Am intrat pe 280, îndreptându-mă spre sud şi, imediat după ce-am ieşit din oraş, am lăsat în jos geamurile şi am căutat alt post de radio.

Pe la ora zece dimineaţa, părul îmi biciuia chipul, iar Sue Hali difuza hiturile mele vechi preferate pe 99,7 FM.

— Nu plouă în dimineaţa asta, torcea ea. Este prima zi din iulie, o zi frumoasă şi cenuşie în San Francisco; plutim doar într-o ceaţă sidefie. Şi nu e ceaţa unul dintre lucrurile care ne plac la San Francisco?

Apoi, cel mai potrivit cântec a răsunat din difuzoare: *Fly Like an Eagle*[49].

Am început să cânt şi eu, din tot sufletul, melodia pompându-mi oxigen în sânge şi înălţându-mă până deasupra stratului de ozon.

„Liberă.”

Oribilul proces era acum doar în oglinda mea retrovizoare şi, dintr-odată, viitorul îmi era la fel de deschis ca autostrada din faţa mea.

La vreo treizeci de kilometri de la ieşirea din oraş, Martha a simţit nevoia unei opriri, aşa că am făcut popas în parcarea unui Taco Bell[50] din Pacifica. Era o căsuţă din lemn construită în anii şaizeci, înainte să ştie Comisia pentru amenajări teritoriale ce se întâmpla pe aceste terenuri. Şi acum se afla aici una dintre cele mai mizerabile clădiri din lume, pe unul dintre cele mai frumoase locuri de pe coastă.

Spre deosebire de restul autostrăzii, care trece mult deasupra oceanului, parcarea restaurantului fast-food se afla la nivelul mării. Un rând de stânci separa asfaltul de plajă, iar dincolo de el se vedea minunatul Pacific, unduindu-se până la orizont.

Mi-am cumpărat o gogoaşă irezistibilă pudrată cu zahăr şi cu scorţişoară şi cu un pahar cu cafea tare şi m-am aşezat pe un bolovan. Îi priveam pe surferii tatuaţi, cu trupurile lor vânjoase călărind valurile, în timp ce Martha

---

[49] Piesa care dă titlul unuia dintre cele mai bine vândute albume ale formaţiei americane Steve Miller Band, apărut în anul 1976. (n.tr.).

[50] Restaurant de tip fast-food aparţinând unuia dintre cele mai populare lanţuri de acest gen, bazat pe preparate culinare Tex-Mex (mâncăruri specific mexicane, americanizate, mai cu seamă în Texas). (n.tr.).

alerga pe nisipul de un cenuşiu luminos, până când soarele aproape că a mistuit ceaţa cu dogoarea lui.

În clipa în care măreţia momentului mi s-a întipărit în memorie, am strigat-o pe Martha, chemând-o înapoi la maşină. Douăzeci de minute mai târziu, pătrundeam în suburbiile lui Half Moon Bay.

Capitolul 107

Am trecut peste perna de aer care anunţa sosirea unei maşini la garajul Omului din Lună şi am claxonat până când a ieşit Keith din biroul lui. Şi-a scos şapca de baseball, şi-a scuturat părul auriu, apoi şi-a potrivit la loc şapca, a zâmbit şi s-a îndreptat, cu pasul săltăreţ, spre mine.

— Măi, măi. Ia uite cine-i aici. Femeia anului, a spus Keith, punându-şi mâna pe capul Marthei.

— A, da, eu sunt aia, i-am răspuns, râzând. Sunt doar fericită că s-a terminat totul.

— Mda, înţeleg perfect. L-am văzut pe Sam Cabot la ştiri. Era atât de demn de milă… Mi-a fost cu adevărat teamă pentru tine, Lindsay, dar acum a trecut. E cazul să te felicit.

Mi-am murmurat mulţumirile pentru interesul pe care mi-l arăta şi l-am rugat pe Keith să-mi umple rezervorul, între timp, am luat un burete dintr-o găleată şi mi-am curăţat parbrizul.

— Şi, ce mai ai de gând, Lindsay? Nu trebuie să te întorci la lucru în marele oraş?

— Nu chiar acum. Ştii, încă nu sunt pregătită…

În timp ce cuvintele îmi ieşeau din gură, am zărit o ceaţă roşie trecând ca vântul prin intersecţie. Şoferul a încetinit şi a privit drept spre mine înainte să-şi ambaleze motorul şi să dispară pe Main.

Ajunsesem în oraş de mai puţin de cinci minute şi Dennis Agnew reapăruse deja în peisaj.

— Am lăsat Bonneville-ul acasă la sora mea, am spus, în timp ce priveam dâra de praf lăsată de Porsche. Şi am câteva mici treburi neterminate aici.

Keith s-a întors şi a observat că mă uitam după maşina lui Agnew, care dispărea pe şosea.

— N-am înţeles niciodată chestia asta, a spus el, vârând furtunul în rezervorul meu şi clătinând din cap. Un clopoţel a început să sune, în timp ce indicatorul pompei înşira

litrii. E un tip de-a dreptul rău. Pur şi simplu, nu înţeleg de ce sunt atrase femeile de pericole.

— Te ţii de bancuri cu mine, am replicat. Crezi că mă interesează individul ăla?

— Ce, nu te interesează?

— Ba da, foarte tare. Dar nu în sensul în care crezi tu. Interesul meu faţă de Dennis Agnew este strict profesional.

Capitolul 108

În timp ce ne îndreptam spre casa lui Cat, Martha tot ţopăia de pe scaunul din faţa pe bancheta din spate, lătrând nebuneşte. Şi, atunci când am parcat în curte, a sărit pe fereastra deschisă a maşinii şi a alergat spre uşa de la intrare, unde s-a oprit, dând din coadă şi lătrând piţigăiat.

— Stai cuminte, Boo, am spus. Arată un pic de reţinere. Am răsucit cheia în uşă şi am descuiat-o. Martha a intrat, tropăind.

L-am sunat pe Joe şi i-am lăsat un mesaj.

— Salut, Molinari. Sunt acasă la Cat. Sună-mă când poţi. Apoi i-am lăsat un mesaj şi lui Carolee, informând-o că ea şi Allison erau oricând bine-venite să se joace cu purceluşa.

Mi-am petrecut ziua gândindu-mă la crimele din Half Moon Bay, în timp ce făceam curat prin casă. Am gătit pentru cină spaghete şi mazăre fină din conservă, propunându-mi să fac cumpărături de la băcănie a doua zi dimineaţă.

Apoi mi-am dus laptopul în camera nepoţelelor mele şi l-am instalat pe biroul lor. Am observat că vrejurile de batate mai înaintaseră cu vreo cinci centimetri pe pervazul ferestrei, dar însemnările făcute de Joe şi de mine pe tăbliţa fetelor erau neschimbate.

Observaţiile noastre cu privire la crimele sălbatice cărora le căzuseră victime soţii Whittaker, Daltry, Sarducci şi O'Malley tot nu duceau nicăieri. Şi, desigur, singuraticul meu John Doe rămânea la ordinea zilei.

Mi-am pornit laptopul şi am accesat baza de date VICAP[51] a FBIului. Acesta era un site naţional conceput cu un singur scop: să-i ajute pe oamenii legii să pună cap la cap frânturile de informaţii disparate având legătură cu crimele în serie. Site-ul avea un motor de căutare al

[51] Violent Criminal Apprehension Program, Programul de Arestare a Criminalilor Violenţi. (n. Red.).

dracului de bun, iar informaţiile noi erau mereu înscrise acolo de poliţiştii din toată ţara.

De îndată ce am tastat cuvintele-cheie, şi-au făcut apariţia câteva răspunsuri.

Le-am încercat pe toate: biciuiri administrate *cum-mortem,* cupluri ucise în pat şi, desigur, beregate retezate, ceea ce-a făcut să se abată asupra mea o furtună de informaţii. Prea multe.

Orele treceau şi privirea începea să mi se înceţoşeze, aşa că mi-am lăsat computerul în stand-by şi m-am lăsat să cad pe patul uneia dintre nepoţelele mele ca să mă odihnesc timp de câteva minute.

În clipa în care m-am trezit, era beznă afară. Mă simţeam de parc-aş fi fost trezită de ceva. Un zgomot uşor, nelalocul lui. Ceasul care clipea pe videorecorderul fetelor arăta ora 2.17, şi mă încerca o senzaţie agasantă, inexplicabilă că eram urmărită.

Am clipit prin întuneric şi am zărit o săgeată roşie şi înceţoşată în faţa ochilor. Era imaginea acelui Porsche roşu, amintindu-mi de scenele neplăcute cu Agnew. Tentativa de agăţare de la Cormoran şi atitudinea din garajul lui Keith. Coliziunea din care abia scăpasem de pe şosea.

Încă mă mai gândeam la Agnew. Era singurul lucru care explica senzaţia că eram urmărită.

Eram gata să mă ridic şi să merg în camera mea, când o serie de bufnituri puternice şi sunetul de geam spart au străpuns liniştea nopţii.

Cioburi din geam au căzut peste tot în jurul meu.

„Pistolul! Pistolul! Unde naiba îmi e pistolul?”

Capitolul 109

Martha a avut reflexe mai rapide decât mine. S-a aruncat din pat şi s-a târât sub el. Imediat m-am rostogolit şi eu pe podea, încercând să-mi amintesc unde-mi pusesem arma.

Apoi, am ştiut.

Era în geantă, în sufragerie, iar cel mai apropiat telefon tot acolo era. Cum putusem să fiu atât de neglijentă? Aveam să mor prinsă în capcană în camera asta? Inima îmi bătea atât de tare, încât mă durea.

Mi-am ridicat capul de pe podea doar câţiva centimetri şi, în lumina străvezie a ceasului de la videorecorder, am inventariat totul.

M-am concentrat asupra fiecărei suprafeţe şi asupra fiecărui obiect din încăpere, căutând ceva, orice, de care m-aş fi putut folosi ca să mă apăr.

Locul era împânzit cu păpuşi şi animale din pluş, dar nu exista nici măcar o bâtă de baseball sau vreo crosă de hochei, ceva ce ar fi putut fi folosit într-o luptă. Nu puteam să arunc nici măcar televizorul, pentru că era prins cu dibluri de perete.

M-am târât pe podea sprijinindu-mă în coate, m-am ridicat şi am încuiat uşa dormitorului.

Chiar atunci, a răsunat o altă rafală de împuşcături: foc de armă automată, secerând faţada casei, apoi lovind sufrageria şi camera de oaspeţi de la capătul holului. În acel moment, adevăratele intenţii ale acestui atac mi-au devenit, în sfârşit, evidente.

Aş fi putut acolo. Ar fi trebuit să rămân peste noapte în dormitorul ăla.

Târându-mă înainte pe burtă, centimetru cu centimetru, am apucat piciorul unui scaun din lemn, am tras de el, apoi am aplecat scaunul pe picioarele din spate şi i-am proptit spătarul de clanţa uşii. După care, am luat celălalt scaun şi l-am repezit în şifonier.

Cu un picior de scaun în mână, m-am ghemuit cu spatele la perete.

Eram, pur şi simplu, penibilă. În afară de câinele de sub pat, singurul meu mijloc de apărare era un picior de scaun.

Dacă intra cineva pe uşă, cu gândul să mă ucidă, eram ca şi moartă.

Capitolul 110

În timp ce ascultam sunetul unor paşi pe scândurile de lângă dormitor, îmi imaginam uşa deschizându-se dintr-o lovitură de picior şi pe mine sărind asupra intrusului cu băţul meu, sperând şi rugându-mă la Dumnezeu să-i zbor cumva creierii.

Dar, pe măsură ce ceasul de la video clipea, arătând cum se scurgeau minutele, iar tăcerea se prelungea, adrenalina mi-a intrat în reflux.

Şi-am început să mă înfurii.

M-am ridicat, am ascultat la uşă şi, când am constatat că nu se mai aude nimic, am deschis-o şi am pornit la drum pe holul lung, folosindu-mă de tocurile uşilor şi de pereţi în chip de baricade.

Când am ajuns în sufragerie, mi-am luat geanta din locul unde o lăsasem, rezemată de canapea.

Mi-am vârât mâna înăuntru şi mi-am strâns palma în jurul pistolului.

„Mulţumescu-Ţi, Doamne.”

În timp ce sunam la 911, am aruncat o privire printre crăpăturile jaluzelelor. Strada părea pustie, dar mi s-a părut că văd ceva lucind pe gazonul din faţa casei. Ce să fi fost?

I-am comunicat dispecerei numele meu, gradul şi numărul de identificare, precum şi faptul că se trăseseră focuri de armă pe Sea View, la numărul 265.

— E cineva rănit?

— Nu, sunt bine, dar sunaţi-l pe comandantul Stark, vă rog, şi informaţi-l despre asta.

— Deja a fost sunat, locotenente. Cavaleria e pe drum.

Capitolul 111

Am auzit sirenele şi am zărit girofarurile apropiindu-se de Sea View. În clipa în care a sosit primul echipaj, am deschis uşa de la intrare, iar Martha a ţâşnit pe lângă mine. A alergat direct către un obiect asemănător cu un şarpe, care strălucea la lumina lunii.

L-a mirosit.

— Martha, ce-ai găsit? Ce-i aia, fetiţo?

Stăteam pe vine lângă Martha în clipa în care comandantul Peter Stark a ieşit din maşina lui. A venit spre mine cu lanterna în mână şi a îngenuncheat în imediata mea apropiere.

— Eşti bine?

— Îhî. Sunt bine.

— Asta e ceea ce cred eu că e? a întrebat el. Împreună, am privit cureaua bărbătească. Era lungă de aproape un metru şi lată cam de un centimetru şi jumătate, din piele maro subţire, cu o cataramă pătrată, de un argintiu mat. Era o curea atât de obişnuită, încât probabil că jumătate dintre oamenii din statul acesta aveau una asemănătoare pe undeva prin şifonier.

Numai că această curea părea să aibă nişte pete maronii pe partea metalică.

— N-ar fi extraordinar, am spus, refuzând să mă las pradă terorii din ultimele minute fiindcă împuşcăturile fuseseră, în mod sigur, pentru mine –, dacă această curea ar fi o probă?

Capitolul 112

Trei maşini de poliţie îşi făcuseră apariţia. Staţiile de radio sfârâiau şi pocneau, iar peste tot pe Sea View se aprindeau luminile prin case, şi oamenii ieşeau pe treptele de la intrare îmbrăcaţi în pijamale şi capoate, în tricouri şi pantaloni scurţi, cu părul vâlvoi, cu teama adâncindu-le cutele pe care somnul li le întipărise pe feţe.

Curtea lui Cat era luminată de girofaruri şi, pe măsură ce poliţiştii ieşeau din maşini, discutau în grabă cu comandantul şi se împrăştiau. Câţiva dintre ei au început să adune cartuşele goale, iar vreo doi detectivi s-au apucat să-i ia la întrebări pe vecini.

L-am luat pe Stark în casă şi împreună am examinat ferestrele sparte, mobila făcută ţăndări şi tăblia patului din dormitorul „meu” ciuruită de gloanţe.

— Ai vreo idee cine ar fi putut să facă una ca asta? m-a întrebat Stark.

— Nu, i-am răspuns. Maşina mea e în curte, unde o poate vedea oricine, dar n-am anunţat pe nimeni c-o să apar pe-aici.

— Şi de ce *eşti* aici, locotenente?

Mă gândeam la cel mai bun mod de a răspunde la asta, când le-am auzit pe Allison şi pe Carolee strigându-mă pe nume. Un poliţist tânăr, cu urechile mari şi roşii, a apărut în prag şi l-a anunţat pe Stark că aveam musafiri.

— N-au voie să intre aici, i-a spus Stark. Isuse Hristoase, a împrejmuit cineva perimetrul?

Poliţistul în uniformă s-a înroşit de tot în timp ce făcea semn din cap că nu.

— De ce mama dracului? Numărul unu: *stabilizarea perimetrului.* Hai, dă-i bătaie.

L-am urmat pe poliţist până în pragul uşii de la intrare, unde Carolee şi Allison m-au îmbrăţişat.

— Unul dintre copiii mei monitorizează frecvenţa poliţiei, mi-a explicat Carolee. Am venit aici imediat cum am aflat. Au, Dumnezeule, Lindsay! *Braţele tale…*

Am aruncat o privire în jos. Cioburile de la geamuri mă zgâriaseră puţin pe braţe, iar sângele şiroise şi-mi pătase bluza.

Părea cu mult mai grav decât era de fapt.

— Sunt bine, am liniştit-o pe Carolee. Doar câteva zgârieturi, crede-mă.

— Doar n-ai de gând să rămâi aici, nu, Lindsay? Pentru că asta ar fi nebunie curată, mi-a spus Carolee, pe a cărei faţă se citea clar cât de speriată şi de furioasă era. Am loc berechet şi pentru tine la mine acasă.

— Bună idee, a intervenit Stark, venind în spatele meu. Du-te cu simpatica ta prietenă. I-am chemat pe tehnicienii de la CSU. O să scoată ei toate gloanţele din pereţi şi o să cerceteze casa până dimineaţă.

— E în regulă. Stau bine aici, i-am spus. E casa surorii mele. N-am de gând să plec nicăieri.

— Bine. Dar nu uita că ăsta-i cazul nostru, locotenente. Tot nu eşti în jurisdicţia ta. Să nu faci pe şefa cu noi, bine?

— Să fac *pe şefa?* Cu cine crezi că vorbeşti?

— *Ascultă!* îmi pare rău, dar cineva tocmai a încercat să te omoare.

— Mulţumesc. M-am prins şi eu de asta.

Comandantul şi-a netezit părul, cu gestul lui obişnuit.

— O să las o maşină de poliţie aici în seara asta. Poate chiar mai mult.

În timp ce le uram noapte bună lui Carolee şi lui Allison, comandantul s-a dus la maşina lui şi s-a întors cu o pungă din hârtie. Folosindu-se de un pix, a ridicat cureaua şi a vârât-o în pungă, în timp ce eu închideam uşa de la intrare.

M-am dus la culcare, dar bineînţeles că n-am izbutit să dorm. Poliţiştii intrau şi ieşeau din casă, trântind uşile şi râzând, şi, în afară de asta, mintea mi se învârtea.

Am mângâiat-o absentă pe cap pe Martha, care tremura lângă mine. Cineva distrusese casa şi-şi lăsase cartea de vizită.

Să fi fost un avertisment pentru mine, să mă ţin departe de Half Moon Bay?

Sau atacatorul chiar încercase să mă omoare? Ce s-o întâmpla când o să vadă că sunt în viaţă?

Capitolul 113

O rază de soare se strecura pe fereastră într-un unghi neobişnuit, făcându-mă să deschid ochii. Am zărit tapetul albastru, o fotografie de-a mamei deasupra şifonierului… şi totul s-a legat în mintea mea.

Eram în patul lui Cat, pentru că la ora două dimineaţa gloanţele distruseseră casa, intrând în tăblia patului din camera de oaspeţi cu câţiva centimetri mai sus de locul unde ar fi trebuit să se afle capul meu.

Martha m-a tot împuns cu boticul ei umed în palmă, până când mi-am lăsat picioarele jos din pat. Am tras pe mine nişte haine de-ale lui Cat: o pereche de blugi decoloraţi şi o bluză de culoarea coralului cu un decolteu adânc. Nu era nici culoarea şi, categoric, nici stilul meu.

Mi-am trecut un pieptene prin păr, m-am spălat pe dinţi şi m-am dus în sufragerie.

Tehnicienii de la CSU încă scobeau gloanţele din pereţi, aşa că am făcut cafea şi pâine prăjită pentru toată lumea şi le-am pus întrebări precise care să aibă ca ţintă principalele detalii.

Fuseseră trase douăsprezece gloanţe de nouă milimetri, distribuite în mod egal în sufragerie şi-n dormitorul pentru oaspeţi, unul dintre ele intrând prin micuţa şi înalta fereastră din camera copiilor. Gloanţele şi cartuşele goale fuseseră puse în pungi şi etichetate, găurile fuseseră fotografiate, iar echipa îşi strângea lucrurile. Într-o oră, toate probele şi toată gaşca aveau să ajungă la laborator.

— Eşti bine, locotenente? m-a întrebat unul dintre tehnicieni, un tip înalt, cam de treizeci de ani, cu ochii mari şi căprui şi cu un zâmbet care-i dezvelea din plin dantura.

Am privit în jur spre distrugeri, spre cioburile şi praful de tencuială care acopereau totul.

— Nu, nu sunt. Mi se face rău, i-am răspuns. Trebuie să mătur, să repar ferestrele, să fac ceva cu… cu dezordinea asta.

— Eu sunt Artie, apropo, m-a informat tehnicianul, întinzându-mi mâna.

— Îmi pare bine de cunoştinţă, am zis, strângându-i-o.

— Unchiul meu Chris are o franciză Disaster Master[52]. Vrei să-l sun? Poate să-ţi facă aici curat, ştii cum, *pronto.* Vreau să spun, o s-o scoţi la capăt, locotenente. Eşti de-a noastră.

I-am mulţumit lui Artie şi i-am acceptat oferta. Apoi mi-am înşfăcat geanta şi-am luat-o pe Martha afară, pe uşa din spate. Am hrănit-o pe Miss Piggy, apoi am dat roată spre maşina de poliţie din curte şi mi-am aplecat capul până la nivelul ferestrei.

— Noonan, nu?

— Da, doamnă!

— Tot mai eşti de serviciu?

— Da, doamnă. O să mai rămânem aici o vreme. Întreaga echipă are grijă de dumneavoastră, doamnă locotenent. Comandantul şi noi toţi. Asta chiar pute.

— Apreciez grija.

Şi chiar o apreciam. Lumina cruda a zilei făcea ca toate acele împuşcături să apară şi mai reale. Cineva venise aici, pe strada asta minunată de suburbie, devastând casa lui Cat cu o armă automată.

Eram descurajată şi, până să mă adun, trebuia să plec de-aici. Mi-am zdrăngănit un pic cheile maşinii, iar Martha m-a auzit, a ciulit urechile şi a dat din coadă, aproape să şi-o rupă.

— Avem nevoie de provizii, i-am spus. Ce-ai zice dacă am lua Bonneville-ul şi am da o raită prin oraş?

---

[52] Companie americană înfiinţată în anul 1980, specializată în repararea stricăciunilor produse în locuinţe, din diverse cauze. (n.tr.).

Capitolul 114

Martha a sărit pe bancheta din faţă a „bărcii mari şi aurii”. Mi-am pus centura de siguranţă şi am vârât cheia în contact. Motorul a pornit din cea de-a doua încercare, aşa că am îndreptat botul aristocratic al Bonneville-ului spre oraş.

Voiam să merg la magazinul cu delicatese de pe Main Street, dar, în timp ce-mi croiam drum pe străzile întortocheate din cartierul lui Cat, am devenit treptat conştientă de prezenţa, în spatele meu, a unui sedan albastru Taurus, pe care-l zăream în oglinda retrovizoare. Părea să meargă intenţionat mai încet în urma mea, dar în acelaşi timp menţinea distanţa dintre noi.

Sentimentul acela ciudat că eram urmărită îmi dădu din nou fiori pe şira spinării.

Eram urmărită? Sau ajunsesem într-o astfel de stare de spirit încât mă vedeam întruna ca o ţintă mişcătoare dintr-o galerie de tir?

Am intrat pe Magnolia, de-a curmezişul autostrăzii, apoi pe Main, unde am trecut vâjâind pe lângă toate prăvăliile: Music Hut, Moon News, Feed and Fuel. Voiam să mă conving pe mine însămi de faptul că eram mult prea nervoasă, dar la naiba… chiar dacă scăpam de acel Taurus pe o stradă sau pe alta, apărea din nou la următorul colţ.

— Ţine-te bine. O să facem o cursă, am anunţat-o pe Martha, care dădea veselă din coadă.

Spre capătul lui Main, am făcut la dreapta pe Route 92, cordonul ombilical care leagă Half Moon Bay de restul Californiei.

Traficul era rapid pe această şosea şerpuită cu două benzi, şi am nimerit într-o coloană de maşini care mergeau bară la bară cu optzeci la oră într-o zonă cu limita de viteză fixată la patruzeci. Linia galbenă dublă ducea până departe: vreo opt kilometri fără depăşire, distanţă pe care 92 traversa lacul de acumulare şi se lega de autostradă.

Mi-am continuat drumul, prea puţin conştientă de copacii pricăjiţi şi de arbuştii de *chaparra*[53] de pe stânga. La trei maşini în spatele meu era sedanul albastru.

Nu eram nebună. Aveam o „coadă”.

Să fie vorba despre o tactică de intimidare?

Sau să fi fost trăgătorul în acea maşină, aşteptând o ocazie pentru a ţinti la sigur?

Capătul lui 92 se intersecta cu Skyline, şi la apropiata curbă la dreapta era un popas cu cinci mese pentru picnic şi o parcare pietruită.

N-am semnalizat virajul, ci doar am vrut să opresc pe dreapta, trăgând de volan. Voiam să ies de pe şosea, să las Taurusul să mă depăşească, astfel încât să-i iau numărul şi să-l văd pe şofer la faţă. Să ies din câmpul lui vizual.

Dar, în loc să muşte şoseaua, aşa cum ar fi făcut Explorerul meu, Bonneville-ul a patinat în zigzag peste pietriş şi m-a trimis înapoi pe 92, dincolo de linia dublă galbenă, în faţa fluxului de maşini care venea de pe celălalt sens.

Ar fi trebuit ca Taurusul să mă fi depăşit, dar nu l-am văzut.

Mă ţineam strâns de volanul maşinii mele care se tot învârtea, când luminile de pe bord au luat-o razna.

Direcţia şi frâna mi se duseseră, alternatorul era mort, motorul se supraîncălzea, iar eu derapam în mijlocul şoselei.

Am apăsat pe frână, şi o camionetă neagră s-a tras într-o parte, ca să mă evite. Şoferul s-a lăsat cu toată greutatea pe claxon şi mi-a urlat tot felul de obscenităţi pe fereastră, dar eu eram atât de fericită pentru faptul că nu dăduse peste mine, încât îmi venea să-l sărut.

În momentul în care am reuşit să opresc pe marginea drumului, un nor de praf plutea în jurul meu, astfel încât nu mai vedeam nimic prin parbriz.

Am coborât din Bonneville şi m-am sprijinit de maşină. Mi se înmuiaseră picioarele şi mâinile îmi tremurau.

---

[53] Tip de arbuşti originari din California şi aclimatizaţi ulterior în multe zone cu climat mediteranean. (n.tr.).

Pentru moment, urmărirea se terminase.

Dar ştiam că nu era cu adevărat încheiată.

Cineva avea boală pe mine, dar n-aveam idee cine anume, sau de ce.

Capitolul 115

L-am sunat de pe mobil pe Omul din Lună la garajul lui, dar a intrat robotul telefonic.

— Keith, sunt Lindsay. Te rog, răspunde. Am dat de necaz. Când în sfârşit Keith a răspuns, i-am indicat locul în care mă aflam. Cele douăzeci de minute care-au urmat mi s-au părut lungi cât o oră, până să apară el cu camionul lui de tractare. A agăţat Bonneville-ul pentru înjositoarea sa călătorie spre casă, iar eu m-am căţărat pe locul pasagerului din cabina lui.

— E o maşină *de lux,* Lindsay, m-a certat Keith. Nu trebuie să te rupi în figuri cu chestia asta. Are mai mult de douăzeci de ani, pentru numele lui Dumnezeu!

— Ştiu, ştiu.

A urmat o lungă tăcere.

— Frumoasă bluză.

— Mulţumesc.

— Nu, serios, a insistat el, făcându-mă să râd. Ar trebui să porţi mai des chestii de-astea.

Ajungând la garaj, Keith a deschis capota Bonnevilleului.

— Ha. Ţi s-a rupt cureaua de la ventilator, a constatat el.

— Ha. Ştiu asta.

— Ştiai că poţi să repari aşa ceva, la nevoie, cu elasticul de la dres?

— Da, ştiam. Dar, oricât de ciudat ar părea, n-aveam chestii de-astea în trusa mea de urgenţă.

— Am o idee. De ce n-aş cumpăra eu maşina asta de la tine? îţi dau cu o sută de dolari mai mult decât mi-ai plătit tu.

— Să mă gândesc. *Nu.*

Keith a izbucnit în râs şi mi-a spus c-o să mă ducă el acasă, iar eu m-am văzut nevoită să-i accept oferta. Pentru că oricum avea să afle, i-am spus lui Keith ceea ce nu le spusesem nici prietenelor mele şi nici măcar lui Joe, deocamdată.

I-am povestit despre împuşcăturile din seara precedentă.

— Şi acum crezi că te urmăreşte cineva? De ce nu te duci acasă, Lindsay? Serios, acum.

— Pentru că nu pot să las nerezolvat cazul ăsta de crimă. Nu acum. Mai ales după ce a tras cineva o duzină de gloanţe în casa surorii mele.

Keith mi-a aruncat o privire plină de milă, şi-a îndesat cozorocul şepcii cu Giants peste ochi şi apoi a luat cu îndemânare virajul spre şoseaua principală.

— Ţi-a mai spus cineva că eşti încăpăţânată?

— Sigur. Asta-i considerată o calitate în cazul unui poliţist.

Am înţeles unde voia să bată. Nu mai ştiam nici eu dacă eram foarte hotărâtă sau doar proastă. Dar încă nu eram pregătită.

Capitolul 116

În clipa în care eu şi Keith ne-am oprit în faţa casei lui Cat, curtea era plină: Explorerul, o maşină de poliţie, o camionetă de la o firmă de geamuri purtând înscripţia: „We Do Windows” şi o dubă mare, de un albastru metalic, pe uşile căreia scria: „Disaster Master”.

I-am mulţumit lui Keith pentru transport şi, cu Martha tropăind după mine, am intrat în casă, unde-am găsit un bărbat masiv, cu o mustaţă mică şi o potcoavă de păr negru în jurul ţestei, aspirându-mi canapeaua. A oprit imediat aspiratorul, şi eu şi „unchiul Chris” am făcut cunoştinţă.

— O gaşcă de reporteri băgăcioşi şi-a făcut apariţia pe aici, a zis el. Le-am spus că te-ai mutat până când terminăm reparaţiile. Bine?

— Perfect. Genial.

— Şi comandantul Stark a fost pe-aici acum câteva minute. A spus să-l suni când poţi.

Am ignorat cele patruzeci şi şapte de mesaje care clipeau pe robotul telefonic şi am sunat la secţie de la telefonul din bucătărie. Mi-a răspuns ofiţerul de serviciu.

— Comandantul are o întrevedere, m-a informat ea. Poate să vă sune el?

— L-aş ruga foarte frumos…

— O să am grijă de asta, doamnă locotenent.

Am închis telefonul şi am pornit pe hol, spre camera nepoţelelor mele.

Paturile încă mai erau pe podea. O fereastră era ţăndări şi una dintre batate se usca pe jos. Izbisem destul de rău şifonierul cu scaunul, şi toată camera plină cu animale de pluş părea să mă dojenească pentru asta.

„Dac-ar fi fost şi copiii aici?

Ce s-ar fi întâmplat, Lindsay?”

Am tras scaunul întreg în dreptul tăbliţei, m-am aşezat şi am privit însemnările despre crime. Ochii mi s-au îndreptat direct spre lucrul care mă deranja cel mai tare.

Uneori, cele mai evidente lucruri rămân ascunse vederii până când eşti pregătit să le observi.

Acum mă concentram asupra orificiilor de observaţie din şifonierul familiei O'Malley.

Mi-am schimbat hainele şi am dus-o pe Martha afară, lângă Penelope.

— Să vă jucaţi amândouă, cuminţi.

Apoi am trecut cu grijă Explorerul pe lângă camionul cu geamuri şi am ieşit în stradă.

M-am întors spre oraş.

Capitolul 117

Observatorul îşi conduse Taurusul albastru spre nord, pe 280, rămânând pe autostradă până la Hillsborough. Se gândea la tot felul de lucruri, dar cel mai mult la Lindsay Boxer.

Lindsay îi trezea Observatorului o gamă variată de sentimente. Era, într-un fel ciudat, mândru de ea, de felul în care supravieţuia şi revenea în linia întâi. De felul în care refuza să dea înapoi, s-o lase baltă, să se întoarcă de unde venise.

Dar faptul că insista să le facă probleme nu era de bine. Nu era de bine pentru ea.

Atunci când venise vorba despre eliminarea ei, căzuseră de acord să n-o omoare. Uciderea unui poliţist, în mod special a ei, ar fi provocat o vânătoare îndârjită. Întreaga poliţie din San Francisco s-ar fi revărsat în oraş şi ar fi lucrat la cazul asasinării ei. Poate şi FBI-ul.

Observatorul încetini la semnul de ieşire către Trousdale Drive, apoi maşina lui coborî pe rampă. Cu vreo doi kilometri şi jumătate mai încolo, făcu dreapta la uriaşul Peninsula Hospital, şi apoi din nou dreapta pe El Camino Real, îndreptându-se spre sud.

Găsi o staţie Exxon la două străzi mai jos şi intră imediat în micul magazin anexat. Hoinări pe acolo timp de câteva minute, alegând câteva nimicuri: o sticlă de apă minerală, un baton de ciocolată Clif, un ziar.

Îi plăti adolescentei pieptoase care stătea la casă patru dolari şi douăzeci de cenţi pentru cumpărături şi alţi douăzeci de dolari pentru benzină. În timp ce ieşea din magazin, deschise ziarul de dimineaţă şi văzu articolul de pe prima pagină.

GLOANŢELE PĂTRUND ÎN CASA INSPECTOAREI

Era şi o poză cu Lindsay în uniformă deasupra articolului, iar pe coloana din dreapta era o revenire asupra cazului Cabot. Sam Cabot fusese acuzat de dublă omucidere. „Continuare în pagina 2”.

Observatorul îşi puse cu grijă ziarul pe scaunul pasagerului şi-şi umplu rezervorul. Apoi porni maşina şi se îndreptă spre casă. Avea să vorbească mai târziu cu Adevăr. Poate că n-aveau s-o omoare pe Lindsay, aşa cum îi uciseseră pe ceilalţi. Poate că doar aveau s-o facă să dispară.

Capitolul 118

Biroul răposatului doctor O'Malley se afla într-o casă de cărămidă cu două etaje de pe Kelly Street, cu numele lui gravat pe o plăcuţă în dreapta uşii.

Am simţit un val de nerăbdare în timp ce sunam la uşă. Ştiam că o să iau şuturi de la comandant pentru faptul că treceam peste el, dar trebuia să fac *ceva.* Mai bine să cer iertare mai târziu decât să cer permisiunea şi să fiu refuzată.

Interfonul a bâzâit, şi eu am împins uşa. Am descoperit camera de aşteptare în stânga mea: mică şi pătrată, cu mobilă cu tapiţerie gri şi cu mai mulţi metri de cărţi de vizită cu condoleanţe înşirate pe pereţi.

În spatele biroului de la recepţie, încadrată de ferestruica deschisă, se afla o femeie de vârstă mijlocie cu părul sur pieptănat în stilul anilor şaizeci.

— Sunt locotenentul Lindsay Boxer, de la Poliţia din San Francisco, i-am spus, arătându-i insigna. Am informat-o că lucram la un caz încă nerezolvat de omucidere care avea anumite similitudini cu moartea nefericită a doctorului O'Malley.

— Am vorbit deja cu poliţia, mi-a spus ea, privindu-mi cu atenţie insigna şi zâmbetul cuceritor pe care-l afişam în mod special pentru ea. Ore şi ore de interogatorii.

— Eu am nevoie doar de câteva minute.

A închis fereastra vitrată din spatele ei, şi o clipă mai târziu a apărut în pragul biroului.

— Eu sunt Rebecca Falcone, a spus. Intraţi.

Alte două femei trecute de prima tinereţe erau în birou, în spatele uşii de legătură.

— Ea e Mindy Heller, asistentă medicală, m-a informat femeia, în timp ce-mi arăta o blondă stridentă purtând un halat alb şi tone de rimel, care azvârlea la coşul de gunoi, unul după altul, platouri cu fursecuri înfăşurate în celofan. Şi ea este Harriet Schwarz, managerul nostru, mi-a mai spus Rebecca despre o femeie corpolentă înveşmântată

într-un sveter roşu, care stătea în spatele unui computer vechi. Toate am lucrat cu doctorul Ben încă de la început.

Le-am strâns mâinile şi mi-am repetat numele şi motivul pentru care venisem.

— Îmi pare rău pentru pierderea voastră, le-am spus. Apoi le-am mărturisit femeilor că aveam nevoie de ajutorul lor. Orice mi-aţi putea spune, care să arunce puţină lumină asupra cazului.

— Vrei adevărul? m-a întrebat Harriet Schwarz. S-a îndepărtat de computer, s-a lăsat pe spătarul scaunului şi a început să-şi dea frâu liber amintirilor. Era ca un Picasso pictând. Câteva linii şi, uitându-te la ele, înţelegeai o persoană, între linii, spaţiu gol…

Mindy Heller a intervenit:

— Era un doctor cumsecade, dar demodat, ascuns, de genul ştie-tot. Şi putea să fie şi rău cu sclavii de pe galera lui. S-a oprit să arunce o privire către colegele ei de serviciu. Dar nu cred că a fost ucis pentru faptul că era un ticălos, iar asta e tot ce se poate spune mai rău despre el.

— Hm, hm. Aşadar, credeţi că soţii O'Malley au fost doar victime alese la întâmplare.

— Exact. Aleşi la nimereală. Am tot spus asta de la început.

Le-am întrebat dacă vreuna dintre celelalte victime se numărase printre pacienţii doctorului O'Malley şi m-am pomenit imediat întreruptă.

— Ştiţi, trebuie să păstrăm confidenţialitatea relaţiei dintre doctor şi pacient, mi-a spus doamna Heller, dar sunt sigură că vă poate spune comandantul Stark ceea ce doriţi să aflaţi.

— Bine, atunci.

Mi-am mâzgălit numărul de telefon pe o hârtie şi l-am lăsat pe biroul lui Harriet Schwartz. Le-am mulţumit tuturor pentru timpul pe care mi l-au acordat, dar mă simţeam dezamăgită. Poate că doctorul era aşa cum spuneau angajatele lui, dar, de fapt, ajunsesem iarăşi într-o fundătură.

Abia deschisesem uşa care dădea spre stradă, când cineva m-a apucat de braţ. Era Rebecca Falcone, cu o privire insistentă care-i făcea trăsăturile feţei să se adune în cute descendente.

— Trebuie să stau de vorbă cu tine, mi-a spus ea, dar între patru ochi.

— Putem să ne întâlnim undeva? am întrebat-o.

— La Half Moon Bay Coffee Company. Ştii unde e?

— În mallul ăla mic la capăt de Main Street?

A aprobat scurt din cap.

— Ies la douăsprezece şi jumătate.

— O să fiu acolo.

Capitolul 119

Genunchii noştri mai că se atingeau pe sub masa mică din partea din spate a restaurantului, aproape de toalete. Aveam în faţa noastră salate şi cafele, dar Rebecca nu se atingea de nimic. Şi nici nu era încă pregătită să vorbească.

Tot trăgea de cruciuliţa din aur care-i atârna de un lanţ la gât, făcând-o să alunece de colo-colo.

Aveam convingerea că-i înţeleg conflictul interior. Voia să fie cea care-mi dădea adevăratele informaţii, dar în acelaşi timp nu voia să bată toba de faţă cu prietenele ei.

— Nu *ştiu* nimic, înţelegi? mi-a spus Rebecca, în cele din urmă. Şi sigur nu ştiu nimic despre crime. Dar Ben era într-un fel de con de umbră în ultima vreme.

— Poţi să-mi dai mai multe amănunte, Rebecca?

— Ei bine, era neobişnuit de prost dispus. S-a răstit la vreo câţiva pacienţi, ceea ce, dă-mi voie să-ţi spun, se întâmpla foarte rar. Când l-am întrebat, a negat c-ar fi avut probleme.

— O cunoşteai pe Lorelei?

— Sigur. S-au întâlnit la biserică şi, sinceră să fiu, am fost surprinsă de faptul că Ben s-a căsătorit cu ea. Cred că se simţea singur, iar ea îl privea ca pe un idol. Rebecca oftă. Lorelei era destul de simplă. Era o femeie copilăroasă căreia îi plăcea să meargă la cumpărături. Nimeni n-o ura.

— Interesantă observaţie, am replicat. Şi tocmai asta era singura încurajare de care avea nevoie Rebecca, astfel încât să-mi spună tot ce avea pe suflet.

Arăta de parcă ar fi stat pe marginea unei trambuline, iar bazinul ar fi fost jos, foarte jos. A inspirat adânc şi a plonjat.

— Ştii ceva despre prima doamnă O'Malley? m-a întrebat ea. Ştiai că Sandra O'Malley s-a sinucis? Că s-a spânzurat în propriul garaj?

Capitolul 120

Am simţit o mâncărime la rădăcina părului, lucru care de obicei prevestea o victorie.

— Da, am răspuns, am citit că Sandra O'Malley s-a sinucis. Ce ştii despre asta?

— A fost un adevărat şoc, a continuat Rebecca. Nimeni nu ştia… nu ştiam că era atât de deprimată.

— Şi atunci, de ce crezi că şi-a luat viaţa?

Rebecca a amestecat un pic în salata ei Caesar, lăsând în cele din urmă deoparte furculiţa fără să ia nici măcar o înghiţitură.

— N-am aflat niciodată, mi-a mărturisit ea. Ben nu spunea nimic, dar, dac-ar trebui să ghicesc, aş spune că abuza de ea.

— În ce sens?

— O umilea. O trata ca pe un nimic. Atunci când îl auzeam vorbind cu ea, îmi venea să mă fac mică de tot.

A făcut şi acum gestul, trăgându-şi umerii în sus şi coborându-şi capul între ei.

— Ea se plângea în legătură cu asta?

— Nu. Sandra n-ar fi făcut una ca asta. Era atât de înţelegătoare, atât de *drăguţă.* Nici n-a crâcnit atunci când el a început să aibă o altă relaţie.

Rotiţele mi se învârteau, asta-i sigur, dar încă nu mă duceau nicăieri. Rebecca şi-a încreţit buzele în semn de dezgust.

— Se vedea cu aceeaşi femeie de ani de zile, se vedea cu ea chiar şi după ce se căsătorise cu Lorelei, sunt sigură de asta. A sunat la birou până în ziua în care el a murit.

— Rebecca, am intervenit, răbdătoare, deşi nu mai suportam suspansul nici măcar o secundă. Rebecca, zi-mi, cum o chema pe cealaltă femeie?

Rebecca s-a lăsat pe spătarul scaunului, în timp ce pe lângă noi se strecurau doi bărbaţi în drum spre toaletă. După ce uşa s-a închis în urma lor, s-a aplecat în faţă şi-a şoptit:

— Emily Harris.

Cunoşteam numele ăsta. Mi-a venit în minte gura ei strident rujată. Rochia cu model roz.

— Lucrează cumva la agenţia imobiliară Pacific Homes?

— Da, ea e.

Capitolul 121

Emily Harris era aşezată la biroul ei în clipa în care am intrat în încăperea lunguiaţă şi îngustă, cu un şir de pupitre aliniate de-a lungul unui perete. Gura ei frumoasă s-a întins într-un zâmbet, care s-a lărgit atunci când m-a recunoscut.

— A, bună, mi-a spus. Nu ne-am întâlnit cumva când eraţi cu soţul dumneavoastră, acum câteva săptămâni, la casa de pe Ocean Colony Road? Aveţi un câine frumos.

— Aşa e, i-am răspuns. Sunt locotenentul Boxer. De la Poliţia din San Francisco.

I-am arătat insigna.

Instantaneu, chipul femeii s-a înăsprit.

— Am vorbit deja cu poliţia.

— Grozav. Prin urmare, n-o să aveţi nimic împotrivă dac-o s-o mai faceţi o dată.

Mi-am tras un scaun lângă biroul ei şi m-am aşezat.

— Înţeleg că doctorul O'Malley vă era prieten apropiat, am început.

— Nu mi-e ruşine de ceea ce insinuaţi. Omul era nefericit acasă, dar nu reprezentam o ameninţare pentru căsnicia lui şi n-am avut nimic de-a face cu asasinarea lui.

În timp ce-o priveam, domnişoara Harris îşi aranja toate hârtiile, pixurile şi creioanele de pe biroul ei. Făcea ordine. Punea totul la punct. Ce-i trecea, oare, acum prin minte acestei femei obsedate de ordine? Ce ştia ea despre soţii O'Malley?

— Şi dumneavoastră sunteţi agentul care se ocupă de casa asta?

— Ăsta nu-i un motiv ca să omori pe cineva, pentru numele lui Dumnezeu. Eşti nebună? Sunt unul dintre cei mai buni agenţi imobiliari din zona asta.

— Uşurel, doamnă Harris. Nu voiam să sugerez c-aţi fi omorât pe cineva. Încerc doar să aflu câte ceva despre victime, pentru că lucrez la un alt caz de crimă nerezolvat.

— Bine. Încă sunt puţin afectată, să ştiţi.

— Sigur, înţeleg. Aţi vândut casa deja?

— Nu încă, dar am o ofertă în aşteptare.

— Bine. Ce ar fi să-mi arătaţi mie casa, doamnă Harris? Am câteva întrebări la care sper să-mi puteţi răspunde. Poate mă ajutaţi să rezolv cazul asasinării lui Ben O’Malley.

Capitolul 122

Fluturaşi cu Pacific Homes erau împrăştiaţi pe masa din hol, iar florile fuseseră schimbate de când venisem cu Joe, într-un tur pe cont propriu, în această casă frumoasă de pe Ocean Colony Road.

— Vă supăraţi dacă mergem la etaj? am întrebat-o pe agentă.

Doamna Harris a ridicat din umeri, a aruncat cheile pe undeva pe lângă margarete şi a pornit pe scări în faţa mea.

În clipa în care am ajuns la intrarea în dormitorul principal, s-a întors.

— Nu-mi place să intru în camera asta, mi-a explicat ea, aruncându-şi privirea în jurul camerei tapetate în verde-deschis, cu covorul ei nou şi verde.

Puteam să-mi imaginez scena crimei aproape la fel de bine ca ea. Cu doar trei săptămâni înainte, trupul lui Lorelei O'Malley zăcea, înjunghiat, cam la trei metri de locul în care ne aflam noi.

Emily Harris a înghiţit în sec, apoi mi s-a alăturat, cu paşi şovăielnici, în faţa şifonierului. I-am arătat orificiul care fusese acoperit cu vopsea, cu urma ca o semilună, încă vizibilă, acolo unde unghia lui Joe îşi lăsase amprenta în substanţa cu care fusese astupat lemnul.

— Ce credeţi despre *asta?* am întrebat-o.

Vocea lui Emily s-a subţiat brusc şi a devenit scârţâită.

— Mă *omoară* cu zile, asta e ceea ce cred, a rostit ea. E evident, nu? Se filma atunci când făcea sex cu Lorelei. Îmi spusese că nu se mai culca de o vreme cu ea, dar bănuiesc că minţea.

Apoi chipul i s-a schimonosit şi a început să plângă încet într-un teanc de şerveţele bleu pe care şi le scosese din geantă.

— Of, Doamne, of, Doamne, suspina. După o vreme, şi-a suflat nasul şi şi-a dres glasul, spunând: Relaţia mea cu Ben n-are nici o legătură cu crima asta. Acum putem să ieşim de aici?

Nu şi dacă puteam s-o opresc. Nu puteam să găsesc un moment sau un loc mai potrivit pentru a scoate ceva de la Emily.

— Doamnă Harris.

— Isuse! Spune-mi Emily. Doar vă povestesc toate chestiile astea intime.

— Emily, chiar trebuie să aflu versiunea ta.

— Bine. Ştii despre Sandra?

Am făcut un semn de încuviinţare din cap şi, de parc-aş fi apăsat pe un buton, a început să turuie:

— Nu crezi c-am fost îngrijorată atunci când s-a sinucis din cauză că Ben se vedea cu mine?

S-a frecat la ochii înroşiţi, şi imediat au apărut alte lacrimi.

— Ben spunea că Sandra era un *pacient important,* motiv pentru care n-a părăsit-o. Dar, după ce s-a sinucis, nu m-am mai văzut cu el un an de zile. Apoi a apărut Lorelei în peisaj. Prinţesa. Ben se gândea că, cu cât se căsătorea mai repede, cu atât mai bine avea să fie pentru Caitlin, aşa că eu nu am avut un cuvânt de zis. Pe atunci eram şi eu măritată, locotenente. Apoi am început din nou să ne vedem. Cel mai mult, la mine acasă. La moteluri, din când în când. Ciudat, dar lui Lorelei nu cred că-i păsa de Caitlin câtuşi de puţin. Dar eu şi Ben am profitat cât de mult am putut de situaţie. Făceam un joc din asta. El îmi spunea Camilla. Eu îi spuneam Charles. Alteţa Sa Regală. Era distractiv. Şi mi-e atât de dor de el… Ştiu că Ben m-a iubit, ştiu asta.

Nu i-am replicat: „Te iubea atât cât poate să iubească un ticălos, o jigodie trădătoare”, în schimb am deschis uşa de la şifonier şi am invitat-o pe agenta imobiliară să privească înăuntru.

— Te rog, Emily.

I-am arătat cel de-al doilea orificiu, din peretele din spate.

— Ăsta merge mai departe prin perete… până-n camera lui Caitlin.

Emily a scos un ţipăt şi şi-a dus ambele palme la gură.

— N-am văzut asta niciodată. *Nu ştiu nimic despre asta!* Trebuie să plec, mi-a spus brusc, întorcându-se şi ieşind în fugă din dormitor. Îi auzeam ţăcănitul tocurilor înalte pe măsură ce cobora scara în goană.

Am prins-o din urmă exact în clipa în care-şi lua cheile de pe măsuţa din hol şi deschidea uşa de la intrare. A făcut un pas afară.

— Emily!

— Am terminat, mi-a spus ea, cu pieptul tresăltându-i, în timp ce trăgea uşa în urma ei şi o încuia după noi. E prea dureros. Nu înţelegi? L-am iubit.

— Văd asta, i-am răspuns, mergând pe lângă ea, apoi oprindu-mă lângă uşa din stânga a maşinii ei, în timp ce pornea motorul. Mai spune-mi un singur lucru, am insistat, îl cunoştea Ben pe un individ pe nume Dennis Agnew?

Emily a eliberat frâna de mână şi şi-a întors chipul brăzdat de lacrimi spre mine.

— Ce? Ce tot spui? I-a vândut casetele cu noi *gunoiului* ăluia?

Emily n-a mai aşteptat răspunsul. A smucit cu putere volanul şi şi-a trântit piciorul pe acceleraţie.

— O să iau asta drept o afirmaţie, am rostit către Lincolnul care dispărea.

Capitolul 123

Am trecut încet pe lângă maşina de poliţie staţionată pe Sea View Avenue, la capăt, ridicându-mi mâna în semn de salut din mers. Apoi am cotit scurt dreapta în curtea lui Cat şi mi-am parcat Explorerul lângă Bonneville. După toate aparenţele, Keith mi-o adusese înapoi pe bătrâna doamnă cât timp fusesem plecată.

Am lăsat-o pe Martha în casă cu un biscuite drept trataţie. Apoi mi-am îndreptat atenţia către robotul telefonic care clipea de zor. Am apăsat pe „play” şi am început să-mi notez mesajele pe un carneţel.

Joe, Claire şi Cindy mă căutaseră cu toţii, cerându-mi, îngrijoraţi, să-i sun. Mesajul cu numărul patru era de la Carolee Brown, care mă invita la cină la şcoală, în seara aceea.

Apoi, un mesaj de la comandantul Stark, vocea lui răzbătând obosită prin difuzor.

— Boxer, avem rezultatele de laborator pentru curea. Sună-mă.

Eu şi comandantul Stark încercaserăm toată ziua să dăm unul de altul la telefon. Am scăpat o înjurătură în timp ce frunzăream carneţelul, căutându-i numărul. Apoi l-am format.

— Aşteptaţi puţin, doamnă locotenent, mi-a spus ofiţerul de serviciu. Îi trimit un mesaj pe pager.

Auzeam zgomotele din secţia de poliţie pe fundal. Am bătut darabana cu unghiile pe bufetul din bucătărie şi am numărat până la şaptezeci şi nouă până să ridice comandantul receptorul.

— Boxer.

— Au venit repede rezultatele de la laborator, am spus. Ce avem?

— S-a-ntâmplat repede dintr-un anumit motiv. Nu erau amprente, nu că asta m-ar surprinde. Dar, în afară de cazul în care vrei să iei în considerare ADN-ul de bovină,

nu mai era nimic pe-acolo. Lindsay, ticăloşii ăia au turnat pe curea câteva picături de sânge de vacă.

— Hai, dă-o-ncolo!

— Ştiu. Ducă-se dracului! Uite, trebuie să fug. Primarul vrea să stăm puţin de vorbă.

Comandantul a închis, şi, Dumnezeu mi-e martor, chiar îmi părea rău pentru el.

Am ieşit pe verandă, m-am aşezat pe un scaun din plastic, apoi mi-am proptit gleznele de balustradă, aşa cum mă sfătuise Claire să procedez. Am privit ţintă dincolo de sandalele mele şi de curtea vecinului, către linia de un albastru marin a golfului.

M-am gândit din nou la cureaua aia care zăcea pe gazon în acea dimineaţă, precum şi la petele de sânge care se dovediseră a nu duce nicăieri.

Un lucru era clar.

Ucigaşii nu încercaseră să mă ucidă. Cureaua era un avertisment, menit să mă gonească de-acolo.

Chiar mă întrebam de ce s-or fi deranjat.

Nu rezolvasem cazul asasinării lui John Doe, şi, zece ani mai târziu, pluteam tot într-o mlaştină, de data asta, aici.

Între timp, asasinii bântuiau liberi prin preajmă şi tot ceea ce aveau băieţii cu bonete albe nu reprezenta decât un mănunchi chinuitor de „ce-ar fi dacă” şi „cum vine asta”, care nu ducea nicăieri.

Nu ştiam *de ce.* Nu ştiam *cine.*

Şi nu ştiam *unde* aveau să mai lovească în continuare, în afară de asta, totul era le fel de evident ca mieunatul pisicii.

Capitolul 124

Familiile, blestemul civilizaţiei moderne, în care toate scursurile trecutului erau menţinute în viaţă, cultivate şi purificate. Sau, cel puţin, dintr-o asemenea perspectivă gândea Observatorul în seara aceasta.

Deschise uşa care dădea spre antreu şi pătrunse în căsuţa roz cu stucatură de sus, de pe Cliff Road. Familia Farley ieşise în seara aceea, atât de sigură pe gogoaşa ei de mătase care-i învăluia bogăţia şi privilegiile, încât nici nu se mai obosise cineva să încuie uşa.

Antreul ducea spre o bucătărie cu pereţi din sticlă, care licărea sub bătaia ultimelor raze ale asfinţitului.

„E doar o recunoaştere, îşi reaminti Observatorul. Intră şi ieşi în mai puţin de cinci minute. La fel ca până acum.”

Îşi scoase camera foto din buzunarul interior al jachetei lui din piele moale şi fotografie panourile din sticlă, cu rame suficient de late încât să se poată pătrunde prin ele.

Se îndreptă repede către camera de zi a familiei Farley, suspendată în consolă deasupra coastei muntoase. Razele de chihlimbar răzbăteau prin pădure, făcând ca lăţoşii eucalipţi să aibă o aparenţă aproape umană, copacii semănând cu nişte bătrâni care-i urmăreau mişcările. Ca şi cum l-ar fi înţeles şi l-ar fi aprobat.

„Doar o recunoaştere”, îşi spuse din nou. Lucrurile erau prea complexe, prea fierbinţi acum, ca să poată să-şi ducă planurile mai departe.

Urcă repede scara din spate spre dormitoare, remarcând treptele care scârţâiau cel mai tare, precum şi balustrada trainică. Îşi continua drumul pe holul de la etajul al doilea, intrând pe fiecare uşă deschisă, făcându-şi fotografiile, memorând detaliile. Percheziţionând camerele ca şi când ar fi fost un poliţist care încerca să reţină toate detaliile despre suspecţii lui.

Observatorul se uită la ceas în clipa în care intră în dormitorul principal. „Au trecut aproape trei minute.”

Deschise repede uşile de la dulapuri, adulmecă aromele de Vera Wang şi Hermes, apoi le închise.

Alergă în jos pe scări, până în bucătărie, şi tocmai voia să plece, când îi veni brusc în minte subsolul. Avea destul timp să arunce şi acolo o privire rapidă.

Deschise uşa şi se repezi într-acolo.

În stânga lui era o pivniţă de vinuri foarte încăpătoare, iar spălătoria se afla în faţă. Dar privirea îi fu atrasă de uşa din dreapta.

Uşa era în penumbră, fiind încuiată cu un lacăt cu cifru. Observatorul era bun la aşa ceva. Se pricepea de minune să lucreze cu mâinile. Întoarse rotiţa spre stânga până când întâmpină o oarecare rezistenţă, apoi la dreapta şi iar la stânga. Lacătul se deschise, şi Observatorul deschise uşa.

Identifică echipamentul prin lumina slabă din subsol: computerul, imprimanta laser şi topurile de hârtie fotografică de bună calitate. Camerele video şi foto dotate cu senzori pentru cadre pe timp de noapte.

Un teanc gros de fotografii era aşezat cu grijă pe un pupitru.

Intră repede înăuntru şi închise uşa după el. Apăsă comutatorul care aprindea luminile.

„Doar o nevinovată misiune de supraveghere, asta e tot, una dintre multe altele.”

Dar ceea ce văzu atunci când se aprinse lumina aproape că-l făcu să se piardă cu firea.

Capitolul 125

Când am ajuns la şcoala cu internat, în stil victorian, a lui Carolee, în aer plutea o aromă de sos marinara. Mi-am pus mâna pavăză la ochii, apărându-mă de ultimele raze de soare care se reflectau în numeroasele ochiuri de geam, apoi am lăsat să cadă ciocănelul din alamă peste lemnul uşii masive de la intrare.

Un băiat mai negricios, cam de doisprezece ani, mi-a deschis şi-a spus:

— Bună seara, doamnă de la poliţie.

— Tu eşti Eddie, nu?

— *Eddie-la-Dispoziţia-Dumneavoastră,* a confirmat el, zâmbind cu gura până la urechi. Cum de-aţi ştiut?

— Am o memorie destul de bună, i-am spus.

— Asta e bine, pentru că lucraţi în poliţie.

S-au auzit urale atunci când am intrat în sala de mese, o încăpere mare şi aerisită care dădea spre autostradă.

Carolee m-a îmbrăţişat şi m-a invitat să mă aşez în capul mesei.

— Ăla-i locul pentru oaspeţii de onoare, mi-a spus ea. Cu Allison înşfăcând scaunul din stânga mea şi cu Fem, o fată micuţă, roşcată, luptându-se pentru cel din dreapta, mă simţeam ca la mine acasă în această uriaşă „familie”.

Castroanele cu spaghete şi un lighean cu salată cu ulei şi oţet au început să circule în jurul mesei, iar feliile de pâine italienească au zburat pe deasupra ei, în timp ce copiii mă bombardau cu întrebări şi ghicitori, la care răspundeam, nimerind câteodată răspunsul câştigător.

— Când o să fiu mare, mi-a şoptit Ali, vreau să fiu exact ca tine.

— Ştii ce vreau eu? Ca, atunci când o să fii mare, să fii exact ca *tine.*

Carolee a bătut din palme, râzând veselă.

— Mai lăsaţi-o pe Lindsay în pace, a spus ea. Lăsaţi-o pe biata femeie să mănânce şi ea. E invitata noastră, nu cineva pe care să-l devoraţi împreună cu mâncarea.

În timp ce se ridica să mai aducă o sticlă de cola din bufet, Carolee mi-a pus mâna pe umăr şi s-a aplecat spre mine, întrebându-mă:

— Te superi? Copiii te iubesc.

— Şi eu pe ei.

După ce vasele au fost spălate şi copiii au plecat la etaj pentru ora de studiu, eu şi Carolee ne-am luat cănile cu cafea afară, pe veranda închisă de lângă terenul de joacă. Ne-am aşezat pe două balansoare identice şi am ascultat cântecul greierilor prin întunericul din ce în ce mai dens al serii. Era bine să ştiu că am o prietenă în oraş, şi mă simţeam deosebit de apropiată de Carolee în seara aceea.

— Mai ai noutăţi despre cine a tras în casa lui Cat? m-a întrebat Carolee, cu îngrijorare în glas.

— Nu. Dar ţi-aduci aminte de tipul care s-a luat de noi la Cormoran?

— Dennis Agnew?

— Mda. M-a tot hărţuit, Carolee. Iar comandantul nu face un secret din faptul că-l suspectează pe Agnew pentru crime.

Carolee părea surprinsă, chiar şocată.

— Serios? îmi vine greu să-mi imaginez *una ca asta.* Adică, e un ticălos, *asta-i clar,* continuă ea, oprindu-se. Dar nu pot să cred că el e criminalul.

— Exact ce s-a spus şi despre Jeffrey Dahmer, am replicat eu, râzând.

Apoi am început să bat darabana în braţul scaunului; Carolee şi-a încrucişat mâinile pe piept, şi amândouă ne-am retras cu gândurile noastre, ca să meditäm la problema ucigaşilor aflaţi încă în libertate.

— E destul de linişte aici, nu? a zis Carolee, într-un târziu.

— Remarcabil. Îmi place asta.

— Grăbeşte-te şi prinde-l pe maniacul ăla, bine?

— Ascultă, dacă vreodată ai probleme în legătură cu *orice,* Carolee chiar dacă tu crezi că e vorba doar despre imaginaţia ta –, sună la 911. Apoi sună-mă pe mine.

— Sigur, mersi. Aşa o să fac. După un moment de tăcere, Carolee a adăugat: întotdeauna sunt prinşi până din urmă, nu, Lindsay?

— Aproape întotdeauna, i-am răspuns, deşi nu era tocmai adevărat.

Cei cu adevărat inteligenţi nu numai că nu erau prinşi, dar nici măcar nu erau suspectaţi.

Capitolul 126

Avusesem un somn agitat, cu coşmaruri în care aveam parte de urmăriri cu maşini şi împuşcături, şi cadavre biciuite, şi criminali fără chip şi fără nume. M-am trezit şi am dat cu ochii de o dimineaţă mohorâtă, cenuşie, genul acela de dimineaţă care te face să vrei să rămâi în pat.

Dar eu şi Martha aveam nevoie de antrenament, aşa că m-am îmbrăcat cu treningul albastru, mi-am vârât pistolul în tocul lui de sub umăr şi mi-am strecurat telefonul mobil în buzunarul jachetei din denim.

Apoi, împreună cu drăgălaşa Martha, am pornit spre plajă.

Dinspre vest veneau nori de furtună, aducând cerul atât de jos, atât de aproape de apele golfului, încât păsările care treceau printre nori semănau cu avioanele din jurnalele de actualităţi despre cel de-al Doilea Război Mondial.

Am observat că erau doar câteva suflete oţelite care alergau sau hoinăreau departe, în faţa sau în spatele nostru, la mare distanţă, aşa că am lăsat-o liberă din lesă pe Martha. A tropăit puţin după un stol de păsări, făcându-le să se împrăştie, iar eu m-am îndreptat spre sud, într-o alergare moderată.

Abia parcursesem vreo patru sute de metri, când a început să plouă. În scurt timp, picăturile, la început intermitente, s-au îndesit, ciuruind nisipul şi întărind suprafaţa pe care alergam.

M-am întors să văd ce face Martha şi am observat că se afla chiar în spatele unui bărbat îmbrăcat într-un impermeabil galben cu glugă, la vreo sută de metri în urmă.

Mi-am lăsat din nou faţa să-mi fie udată de ploaie şi tocmai grăbeam ritmul, când lătratul zgomotos al Marthei mi-a atras atenţia. Se repezea la călcâiele tipului din spatele meu. Îl mâna!

— Martha, am strigat, *gata!*

Asta era comanda care o făcea să vină înapoi lângă mine, dar Martha m-a ignorat complet. În schimb, îl mâna pe tip departe de mine, în unghi drept, împingându-l în sus spre vârful acoperit cu iarbă al unui deal.

Abia atunci am înţeles că Martha nu se hârjonea cu el. Mă proteja.

„Ticălosul.”

Iar fusesem urmărită!

Capitolul 127

Am ţipat spre el:

— *Hei!* Opreşte-te şi-o să te lase-n pace!

Dar nici câinele, nici bărbatul nu mi-au dat vreo atenţie. Până la urmă, m-am repezit după ei, dar căţăratul pe panta de pământ sfărâmicios, înaltă de vreo şase metri, semăna cu alergatul pe sub apă.

M-am aplecat, m-am prins cu palmele de nisip şi, până la urmă, am ajuns pe platoul acoperit cu iarbă de pe Francis Beach. Numai că ploaia puternică îmi lipea părul de faţă, aşa că, pentru o clipă, m-am pomenit complet orbită.

În intervalul de timp de care am avut nevoie ca să-mi îndepărtez părul de pe ochi, am simţit că situaţia îmi scapă de sub control. Am privit disperată în jur, dar nici măcar nu-l mai vedeam pe bărbatul care mă urmărise. La naiba! Iar scăpase.

— *Mar-thaaaaaaa!*

Chiar atunci, o pată galbenă a ţâşnit din spatele toaletelor, prin câmpul meu vizual… cu Martha încă în apropierea călcâielor sale. În timp ce traversau terenul pentru picnic, individul a încercat să-i tragă una cu piciorul, dar n-a nimerit-o. Mi-am scos pistolul de nouă milimetri şi-am strigat:

— *Stai pe loc! Poliţia!*

Dar bărbatul în impermeabil a cotit pe lângă mesele pentru picnicuri şi a sprintat către o camionetă multicoloră, aflată în parcare.

Martha a continuat să-l urmărească, mârâind, apucându-l de picior, împiedicându-l să se urce în maşină. Am strigat din nou: „Poliţia!” şi am alergat într-acolo cu pistolul îndreptat în faţă.

— Î*n genunchi!* i-am ordonat, atunci când am izbutit să-l am în bătaia armei. Ţine-ţi mâinile la vedere. Aruncă-te pe burtă, stimabile. Acum!

Tipul în impermeabil a făcut ceea ce-i cerusem, şi m-am apropiat repede, sub rafalele de ploaie care continuau să

ne bombardeze. I-am tras gluga pe spate, ţinându-mi pistolul îndreptat spre el.

Am recunoscut imediat părul blond, dar am încercat să neg ceea ce vedeam. Bărbatul şi-a ridicat faţa către mine, cu ochii scăpărând de furie.

— *Keith!* Ce faci? Ce se-ntâmplă aici?

— Nimic, nimic, nimic. Tot ceea ce voiam să fac era să te avertizez.

— Chiar aşa? De ce nu m-ai sunat? l-am întrebat, gâfâind. Inima îmi bătea nebuneşte: *bum-bum, bum-bum.* „Dumnezeule! Am o armă încărcată în mână… iarăşi!” I-am depărtat cu un şut picioarele lui Keith, l-am pipăit şi am găsit un cuţit Buckmaster lung de douăzeci şi ceva de centimetri, într-un toc din piele, prins de coapsa lui. Am scos de-acolo înfricoşătorul cuţit şi l-am aruncat. Situaţia se înrăutăţea de la o clipă la alta.

— Ai spus „nimic”?

— Lindsay, lasă-mă să *vorbesc.*

— Eu întâi, am spus. Eşti arestat.

— Pentru ce?

— Pentru port ilegal de armă.

M-am mutat astfel încât Keith să-mi vadă limpede atât pistolul, cât şi privirea, care-i dădea de înţeles că l-aş folosi la nevoie.

— Ai dreptul să nu spui nimic, am început. Orice spui poate şi va fi folosit împotriva ta la tribunal. Dacă n-ai un avocat, ţi se va numi unul din oficiu. Îţi înţelegi drepturile?

— M-ai priceput greşit!

— *Îţi înţelegi drepturile?*

— Mda, le înţeleg.

Mi-am pescuit din buzunarul jachetei telefonul mobil. Keith s-a răsucit, de parc-ar fi vrut să se arunce spre el. Martha şi-a dezvelit colţii.

— Rămâi acolo unde eşti, Keith. Nu vreau să fiu nevoită să te împuşc.

Capitolul 128

Toţi trei eram în „cutie”, în camera micuţă cu gresie cenuşie, folosită pentru interogatorii, din secţia de poliţie. Comandantul îmi spusese deja că avea anumite îndoieli.

Îl cunoştea pe Keith Howard de vreo doisprezece ani, ca fiind mecanicul auto de la Garajul Omului din Luna, un tip care n-avea nimic altceva în cap decât să câştige un ban şi să repare maşini.

Dar comandantul, slavă Cerului, preferase să mizeze pe instinctele mele, pentru că văzusem o privire în ochii lui Keith care, sinceră să fiu, mă speriase teribil. Era aceeaşi privire lipsită de suflet pe care o mai văzusem la sociopaţi.

M-am aşezat în faţa lui Keith la masa metalică şi plină de zgârieturi, amândoi şiroind de apă, în timp ce comandantul Stark se sprijinea de un perete în colţul camerei. În spatele geamului mai erau şi alţi poliţişti care priveau, sperând că aveam dreptate şi că vor avea curând mai multe la dispoziţie decât un cuţit şi o bănuială.

De la arestarea lui, Keith parcă se întorsese în timp, părând mai tânăr decât cei douăzeci şi şapte de ani ai lui.

— N-am nevoie de un avocat, mi-a declarat el. Pur şi simplu, te *urmăream.* Fetele ştiu întotdeauna când unui tip le place de ele. Ştii asta, aşa că spune-le, bine?

— Vrei să spui că mă *pândeai,* l-am corectat. Asta e explicaţia ta?

— Nu, te urmăream. E o mare diferenţă, Lindsay.

— Ce pot să spun? Nu mă prind. De ce mă urmăreai?

— Ştii de ce! Cineva încearcă să-ţi facă rău.

— De asta ai tras în casa surorii mele?

— *Eu?* N-am făcut eu aşa ceva. Vocea lui Keith s-a frânt, şi băiatul şi-a acoperit ochii cu degetele răsfirate. Îmi place de tine, mereu mi-a plăcut. Şi acum o să întorci asta împotriva mea.

— Mă calci pe nervi, jigodie mică, a bombănit în cele din urmă comandantul. A făcut un pas în faţă şi l-a plesnit pe Keith după ceafă. Fii bărbat. Spune, ce-ai făcut?

Atunci, Keith a părut să se retragă în el însuşi. Şi-a lăsat capul pe masă, rostogolindu-l când într-o parte, când în cealaltă, apoi a gemut, scoţând nişte sunete care păreau să exprime o nefericire şi o spaimă fără margini.

Dar nici toate gemetele din lume nu-l mai puteau ajuta. Fusesem fraierită de lacrimi de crocodil destul de recent, şi n-aveam de gând să repet aceeaşi greşeală.

— Keith, mă sperii, amice, am rostit, pe un ton indiferent. Eşti în mare belea acum, aşa că nu fi prost. Spune-ne ce-ai făcut, ca să te ajutăm să-ţi spui povestea în faţa procurorului. O să te ajut, Keith. Vorbesc serios. Aşa că, spune-mi. O să găsim pete de sânge pe cuţitul tău?

— Nuuu, a urlat el. N-am făcut nici o greşeală. Mi-am destins muşchii feţei. Apoi am zâmbit. L-am luat de mână pe Keith.

— Te-ai simţi mai bine dacă ţi-am scoate cătuşele?

Mi-am ridicat privirea spre comandant, care a încuviinţat. Şi-a scos cheile din buzunarul cămăşii şi a desfăcut încuietoarea. Keith şi-a recăpătat stăpânirea de sine. Şi-a scuturat mâinile, şi-a descheiat impermeabilul cu glugă şi l-a aruncat pe spătarul scaunului. Apoi şi-a tras peste cap sveterul pe care-l purta pe dedesubt.

Dac-aş fi stat în picioare, genunchii mi s-ar fi înmuiat şi m-aş fi prăbuşit la podea.

Keith purta un tricou portocaliu împodobit cu emblema de la Distillery, restaurantul pentru turişti de pe Autostrada 1 din Moss Beach.

Era o copie fidelă a tricoului pe care-l purtase John Doe numărul 24, atunci când fusese biciuit şi asasinat, cu zece ani în urmă.

Capitolul 129

Keith a văzut că mă holbam la tricoul lui.

— Îţi place? a întrebat el, cu zâmbetul revenindu-i pe buze de parc-am fi fost în garajul lui. E, practic, un model clasic, mi-a spus el. Distillery nici măcar nu mai vinde tricouri.

Poate că nu, dar geamănul lui însângerat era încuiat undeva în camera cu probe de la Curtea de Justiţie.

— Unde ai fost alaltăseară, Keith? l-am îmboldit. Ai un pistol? Despre ce aveai de gând să mă avertizezi? Spune-mi ceva din ceea ce pot să cred.

La început, s-a arătat sfidător, apoi buimăcit, plângăcios, iar uneori, pur şi simplu, amuţea. Pe măsură ce orele se scurgeau, Stark a luat asupra lui sarcina de a-l întreba pe Keith dacă le cunoştea pe victimele crimelor recente.

Keith a recunoscut faptul că le ştia pe toate.

Mai cunoştea, de asemenea, pe aproape oricine locuia în Half Moon Bay sau trecuse pe la mica lui benzinărie de la intersecţie.

— Avem un martor, a declarat comandantul, punându-şi ambele mâini pe masă şi aruncându-i lui Keith o privire care ar fi pătruns şi prin oţel. Ai fost văzut, prietene, ieşind din casa familiei Sarducci în noaptea în care au fost ucişi.

— Haide, Pete. Mă faci să râd. E atât de penibil!

N-ajungeam nicăieri şi, în orice clipă, Keith putea să ne spună: „Acuzaţi-mă pentru cuţit şi lăsaţi-mă să plec de-aici”, şi ar fi fost dreptul lui să facă asta şi să plece.

M-am ridicat de la masă şi i-am spus comandantului, peste capul lui Keith, cu vocea plină de compasiune.

— Ştii ce? Nu el a făcut-o, şefule. Ai avut dreptate. N-are ce-i trebuie. Uite-l. Nu e prea inteligent şi nici prea stabil din punct de vedere psihic. Vreau să spun, îmi pare rău, Keith, eşti un mecanic destul de bun, dar e o nebunie să creadă cineva c-ai avut atâta minte încât să comiţi crimele alea. Şi fără să laşi măcar un indiciu? Nu prea cred.

— Mda, ne pierdem timpul, a zis şi comandantul, preluându-mi ideea. Gunoiul ăsta mic n-ar fi în stare să se scoată nici dac-ar fura monede din automatele de parcare.

Keith şi-a întors capul spre comandant, spre mine, apoi iar spre comandant.

— Am înţeles ce vreţi să faceţi, a spus el.

L-am ignorat, continuând să-mi îndrept observaţiile spre comandant.

— Şi cred c-ai avut dreptate cu privire la Agnew, am zis mai departe. Uite, ăla e un tip cu destul sânge-n vene încât să dea gata oameni de aproape. Să-i privească zbătându-se. Să-i privească murind. Şi are şi creier încât să scape din asta.

— Corect. Are legătură cu toate astea, m-a aprobat comandantul, netezindu-şi părul la ceafă. E chiar logic.

— N-ar trebui să vorbiţi aşa, a bombănit Keith.

M-am întors din nou spre el, cu o privire întrebătoare.

— Keith, îl cunoşti pe Agnew, am spus. Ce crezi? *El e omul nostru?*

Parcă s-ar fi declanşat un mecanism cu ceas şi s-ar fi detonat o bombă undeva, mult sub pământ. Întâi a fost o cutremurare, apoi un zvâcnet, după care totul s-a dezlănţuit.

— Dennis Ag-new? şi-a scuipat Keith cuvintele. Jegul ăla de fost actor porno cu sculă în loc de creier? Are noroc că nu l-am omorât pe *el.* Şi, credeţi-mă, m-am *gândit* la asta. Keith şi-a împreunat mâinile şi le-a izbit puternic de tăblia mesei, făcând ca pixurile, carneţelul şi cutiile cu suc să sară cât colo. Uite ce e. Sunt mai inteligent decât mă credeţi voi, Lindsay. Să-i omor pe oamenii ăia a fost cel mai uşor lucru pe care l-am făcut vreodată.

Capitolul 130

Keith avea pe chip aceeaşi expresie rece şi furioasă pe care mi-o arătase atunci când îi pusesem pistolul la gât. Nu-l cunoşteam pe *acest* Keith.

Dar trebuia să-l cunosc.

— Greşiţi în totalitate în legătură cu mine, voi amândoi, a spus el. Şi chiar dacă vă jucaţi cu mine, e în ordine. M-am săturat de toată treaba asta. Nimănui nu-i pasă.

În clipa în care Keith a rostit: „Nimănui nu-i pasă”, m-am trântit cu putere pe scaun. Fraţii Cabot mâzgăliseră aceleaşi cuvinte cu spray atunci când îşi omorâseră victimele. Şi la fel făcuse şi ucigaşul lui John Doe numărul douăzeci şi patru, acum zece ani.

— Ce vrei să spui cu: „Nimănui nu-i pasă”? Keith m-a fixat cu ochii lui albaştri şi duri.

— Tu eşti deşteaptă, nu-i aşa? Dă-ţi seama şi singură!

— Nu te pune cu mine, Keith. Mie-mi pasă. Şi chiar ascult.

În timp ce camera video îi înregistra mărturisirea, părea ca visul unui poliţist transformat în realitate. Keith a mărturisit totul: numele, datele, detalii minuţioase pe care numai ucigaşul putea să le cunoască.

A vorbit despre modul în care se folosise de diferite cuţite, de diferite curele, a descris fiecare crimă, inclusiv cum îl păcălise pe Ben O’Malley.

— Mda, l-am pocnit cu o piatră înainte să-i tai beregata. Cuţitul l-am aruncat dincolo de marginea drumului.

Keith ne-a aşternut detaliile în ordine, ca pe tot atâtea cărţi într-o pasienţă, iar acestea erau suficient de convingătoare încât să fie condamnat de mai multe ori. Dar mie încă-mi era greu să cred că el comisese toate aceste crime de unul singur.

— I-ai ucis pe Joe *şi* pe Annemarie Sarducci de unul singur? Fără luptă? Cine-oi fi, Spiderman?

— *Începi* să te prinzi, Lindsay, mi-a spus. S-a aplecat în faţă, zgâriind podeaua cu scaunul, apropiindu-şi chipul de al meu.

— I-am *fermecat* într-atât, încât i-am supus, a zis el. Şi ai face bine să crezi asta. Am lucrat de unul singur. *Asta* să-i spui procurorului. Mda, sunt Spiderman.

— Dar de ce? Ce-au putut să-ţi facă oamenii ăştia? Keith a clătinat din cap, de parcă i-ar fi fost milă de mine.

— N-ai putea să înţelegi, Lindsay.

— Pune-mă la încercare.

— Nu, a spus el. Am terminat de vorbit.

Şi asta a fost tot. Şi-a trecut mâna prin părul lui blond, a înghiţit hulpav ultima gură de Classic Coke şi a zâmbit plăcut, de parc-ar fi răspuns la o chemare la rampă.

Îmi venea să-l pocnesc drept în mutră, ca să-i şterg aroganţa de pe chip. Toţi oamenii aceia măcelăriţi… N-avea niciun sens.

De ce n-a spus *de ce* o făcuse?

Totuşi, era o zi mare pentru băieţii buni. Keith Howard era arestat, amprentat, fotografiat, încătuşat la loc şi dus într-o celulă în care avea să rămână până când se aranjau transportul şi punerea lui sub acuzare la San Francisco.

M-am oprit în biroul comandantului Stark înainte să plec.

— Care-i problema, Boxer? Unde ţi-e coiful de petrecere?

— Mă deranjează, şefule. Îi protejează pe alţii, sunt sigură de asta.

— E *teoria* ta. Ghici ce? Eu îl cred pe individul ăsta. A spus că e mai deştept decât bănuiam, iar eu o să-l cred şi-o să susţin că este atât de inteligent şi de strălucit pe cât afirmă că este.

I-am aruncat comandantului un zâmbet obosit.

— Dă-l în mă-sa, Boxer. A mărturisit. Fii fericită. A fost prins. Permite-mi să fiu primul care te felicită, locotenente. Frumoasă pradă. Frumos interviu. Acum s-a terminat. Slavă Cerului, în sfârşit s-a terminat!

Capitolul 131

Telefonul sună, smulgându-mă dintr-un somn atât de adânc, încât îmi închipuiam că sunt în Kansas. Am bâjbâit prin întuneric ca să găsesc receptorul.

— Cine e? am croncănit.

— Eu sunt, Lindsay. Scuză-mă că te sun atât de devreme.

— Joe… Mi-am tras ceasul spre mine: arăta 5.15, cu cifre mari şi roşii. Am simţit un val de panică. Eşti *bine?* Ce s-a întâmplat?

— Nimic, mi-a spus el, cu vocea lui calmă, caldă, senzuală. Dar în faţa casei *tale* s-a adunat o mulţime de oameni.

— Ştii asta prin GPS?

— Nu, doar am pornit televizorul.

— Stai un pic, i-am zis.

Am traversat camera şi am tras de un colţ din jaluzea.

Câţiva reporteri se instalaseră pe gazon, iar echipele de filmare legau cablurile la carele de transmisie prin satelit, parcate pe stradă în arc de cerc, de parc-ar fi fost căruţe Conestoga.

— Acum îi văd, i-am spus, vârându-mă la loc sub pături. M-au înconjurat. Căcat!

M-am cuibărit la loc în aşternuturi şi, cu telefonul fixat între obraz şi pernă, îl simţeam atât de aproape pe Joe, de parcă ar fi fost cu mine în cameră.

Am stat de vorbă timp de douăzeci de minute bune, făcându-ne planuri să ne întâlnim atunci când eu aveam să mă întorc în oraş, apoi ne-am tot trimis pupici prin intermediul liniei telefonice. După aceea, am coborât din pat, mi-am pus pe mine nişte haine, m-am machiat puţin şi am păşit dincolo de pragul uşii de la intrarea casei lui Cat.

Reporterii s-au strâns spre mine şi mi-au împins un mănunchi de microfoane în faţă. Am clipit mărunt în lumina soarelui matinal, spunând doar:

— Îmi pare rău să vă dezamăgesc, băieţi, dar nu pot să comentez, ştiţi cum e. Este cazul comandantului Stark, aşa că va trebui să vorbiţi cu el. *A-a-asta-i tot, oameni buni.*

Am intrat înapoi în casă, zâmbind de una singură şi închizând uşa în faţa rafalei de întrebări şi a sunetelor reverberate ale numelui meu strigat de reporteri. Am tras zăvorul şi am oprit soneria telefonului. Tocmai mă uitam pe notiţele mele despre crime, când Cindy şi Claire m-au sunat într-o conferinţă pe telefonul mobil.

— S-a terminat, le-am spus, repetând ceea ce declarase comandantul. Sau, cel puţin, aşa mi s-a zis.

— Ce se întâmplă *de fapt,* Lindsay? m-a întrebat Cindy, prietena mea cea intuitivă şi extrem de sceptică.

— Mamă, eşti chiar deşteaptă.

— Îhî. Aşadar, care-i treaba?

— Îţi spun neoficial. Puştiul e chiar mândru de el pentru faptul că a intrat în galeria faimoşilor ucigaşi psihopaţi. Şi nu sunt sigură că şi-ar fi câştigat pe deplin dreptul la aşa ceva.

— A mărturisit şi că l-a ucis pe John Doe? s-a interesat Claire.

— Bravo, Fluturaş, am zis. Altă fetiţă inteligentă.

— Ei bine?

— Nu, n-a mărturisit-o şi pe aia.

— Prin urmare, cum stai?

— Nu ştiu ce să cred, Claire. Chiar am crezut că asasinul oamenilor de-aici l-a omorât şi pe John Doe. Poate că m-am înşelat.

Capitolul 132

Mă aflam într-un loc neobişnuit: pe bancheta din spate a unei maşini de patrulare a poliţiei, împreună cu Martha. Am coborât geamurile, mi-am deschis nasturii de la jachetă şi m-am lăsat pătrunsă de emoţia călătoriei pe Main Street.

O fanfară ambulantă îşi acorda instrumentele pe o stradă laterală, unde grupuri de cercetaşi şi de pompieri împodobeau camioane cu platformă, transformându-le în care alegorice. Bărbaţi urcaţi pe scări atârnau slogane pictate pe pânză de-a lungul străzii, iar de stâlpii pentru iluminat fâlfâiau steaguri. Aproape că puteam să simt mirosul crenvurştilor fripţi pe grătar. Era 4 Iulie.

Noul meu prieten, ofiţerul Noonan, ne-a lăsat în faţa secţiei de poliţie, unde comandantul Stark făcea faţă unui grup de gură-cască şi de reporteri, întins pe o rază de vreo doi metri.

În timp ce-mi croiam drum prin mulţime, primarul Tom Hefferon a ieşit din secţie purtând pantaloni scurţi kaki, o cămaşă polo şi o pălărie pentru pescuit care-i acoperea chelia. Mi-a scuturat mâna şi mi-a spus:

— Sper că-ţi vei petrece toate vacanţele în Half Moon Bay, locotenente. Apoi a ciocănit cu degetul într-un microfon, şi mulţimea a tăcut brusc. Pentru toată lumea: Vă mulţumesc că aţi venit. Este cu adevărat Ziua Independenţei, a spus el, cu glas tremurător. Suntem liberi, liberi să ne reluăm vieţile. Şi-a ridicat braţul, astfel încât să potolească aplauzele, îi dau cuvântul şefului poliţiei, Peter Stark!

Comandantul era în uniforma lui de zile mari, cu nasturi strălucitori din alamă, cu insigna sclipitoare şi cu pistol, în timp ce-i strângea mâna primarului, colţurile gurii i s-au ridicat şi, da, a zâmbit. Apoi şi-a dres glasul şi s-a aplecat deasupra microfonului.

— Avem un suspect reţinut, iar el a mărturisit că a înfăptuit crimele care i-au terorizat pe locuitorii din Half Moon Bay.

Urale puternice s-au ridicat prin ceaţa dimineţii, iar unii dintre oameni au izbucnit în hohote de plâns, uşuraţi. Un băieţel a adus pe scenă o cutie cu artificii şi i-a întins-o comandantului.

— Mulţumesc, Ryan. Acesta e băiatul meu, a spus el către mulţime, cu vocea înecată de emoţie. Să-l ţii bine, da?

Comandantul l-a tras pe copil lângă el şi şi-a ţinut mâna pe umărul fiului său în timp ce-şi continua discursul.

A declarat că poliţia îşi făcuse datoria, că restul depindea de procuratură şi de sistemul juridic. Apoi mi-a mulţumit mie pentru faptul că fusesem „un ajutor nepreţuit pentru departamentul acesta de poliţie” şi, pe fundalul uralelor din ce în ce mai numeroase şi mai zgomotoase, i-a înmânat fiului său o medalie din alamă legată de o panglică. Un poliţist a luat cutia cu artificii din mâna băiatului, în timp ce Ryan aranja decoraţia în jurul gâtului Marthei. Prima ei decoraţie.

— Bravo, bun căţel, a spus comandantul.

Stark le-a mulţumit apoi fiecăruia dintre ofiţerii de sub comanda sa şi poliţiei statale pentru tot ceea ce făcuseră „ca să oprească valul de crime ale unui singur om care lua vieţile cetăţenilor nevinovaţi”.

Şi, în ceea ce mă priveşte, pentru faptul că-l prinsesem pe făptaş, reintrasem în graţii.

Eram încă „un poliţist al naibii de bun”.

Dar chiar şi acum, când savuram acest moment, trebuia să mă lupt cu un gând care nu-mi dădea pace. Era cam ca băieţelul ala mic care îşi trăgea tatăl de mânecă, cerând atenţie.

Ceva de genul: „Dacă «valul de crime ale unui singur om» n-avea să se oprească?”

Capitolul 133

În seara aceea, au explodat artificiile, cu bubuituri şi pocnete de rafale neîntrerupte, peste Pillar Point, înflorind apoi pe cer. Mi-am tras o pernă pe cap, dar n-am reuşit să scap de zgomote.

Căţeluşa mea eroină se ascunsese sub pat, cu spatele la perete.

— Nu e nimic, Boo. O să se termine repede. Nu-ţi pierde curajul.

Am aţipit un pic, dar m-a trezit zgomotul metalic al unei chei în încuietoare.

Martha l-a auzit la rândul ei şi a ţâşnit ca o săgeată din dormitor spre uşa de la intrare, lătrând nebuneşte.

„Cineva intra pe uşă.”

Totul se întâmpla atât de repede.

Am strâns cu putere pistolul în palma, am coborât din pat pe covor şi, cu tâmplele zbătându-mi-se nebuneşte, m-am târât spre camera de zi.

Atingeam pereţii şi număram uşile dintre camera mea şi sufragerie, cu inima în gât, când am zărit silueta întunecată care intra în casă.

M-am ghemuit, am apucat arma cu ambele mâini întinse în faţă şi am strigat:

— *Ţine-ti blestematele de mâini unde să le pot vedea. Acum!*

S-a auzit un ţipăt ascuţit.

Razele lunii care pătrundeau prin uşa deschisă au luminat chipul îngrozit al surorii mele. Copila pe care o purta în braţe a ţipat odată cu ea.

Aproape că am ţipat şi eu.

M-am ridicat, mi-am luat degetul de pe trăgaci şi mi-am lăsat braţul care ţinea pistolul să cadă într-o parte.

— Cat, *eu* sunt. *Îmi pare atât de rău!* Gata, Martha. *Ajunge!*

— Lindsay? Cat a venit spre mine, săltând-o pe Meredith în braţe. Pistolul ăla e încărcat?

Brigid, în vârstă de doar şase ani, îşi târşâia picioarele în urma surorii mele. Şi-a lipit animalul din pluş de faţă şi a scos un zbieret asurzitor.

Mâinile îmi tremurau, iar sângele îmi bubuia în urechi.

„Doamne, Dumnezeule! Era cât pe-aci să-mi împuşc propria soră.”

Capitolul 134

Am lăsat pistolul pe o masă şi le-am cuprins pe Cat şi pe Meredith într-o îmbrăţişare puternică.

— Îmi pare rău, le-am spus. Îmi pare atât de rău.

— Am sunat şi am tot sunat, a bombănit Cat, cuibărită în scobitura umărului meu. Apoi s-a desprins de mine: Să nu mă *arestezi,* da?

Am ridicat-o pe Brigid în braţe, am strâns-o la piept şi i-am sărutat obrăjorul umed, ţinându-i căpşorul drăgălaş cu palma.

— Eu şi Martha n-am vrut să te speriem, iubito.

— Stai cu noi, mătuşă Lindsay?

— Doar în noaptea asta, dulceaţă.

Cat a aprins o lumină şi a privit în jur, la urmele de gloanţe din pereţi.

— N-ai răspuns la telefon, a insistat ea. Iar robotul spunea că mesageria vocală e plină.

— Era puhoi de reporteri, i-am explicat, cu inima alergându-mi încă în galop. Te rog, iartă-mă că v-am speriat atât de rău.

Cat şi-a întins braţul liber, mi-a tras capul spre ea şi m-a sărutat pe obraz.

— Eşti un poliţist al naibii de înspăimântător, ştii asta?

M-am dus cu Cat şi cu fetele spre camera lor, unde am izbutit să ne calmăm atât noi, cât şi fetele, care tot se mai smiorcăiau. Le-am îmbrăcat în pijamale şi le-am vârât în pătuţurile lor.

— Am tot ascultat ştirile, mi-a spus Cat, în timp ce închidea după noi uşa de la camera fetelor. E adevărat? L-ai prins pe tip şi s-a dovedit că era Keith? îl *cunosc* pe Keith. Îmi *plăcea* de el.

— Da, şi mie îmi plăcea.

— Şi ce e cu maşina din curte? Arată ca maşina unchiului Dougie.

— Ştiu. E un cadou pentru tine.

— Haide! Serios?

— Un cadou pentru casă, Cat. Vreau s-o primeşti. Mi-am îmbrăţişat din nou sora, foarte strâns. Aş fi vrut să-i spun: „Totul e bine acum. L-am prins pe ticălos”. Dar, în loc de asta, am rostit:

— Mâine mergem să facem o cursă de încercare.

I-am spus noapte bună şi, în timp ce sora mea deschidea robinetele ca să-şi umple cada pentru o baie, am dus-o pe Martha jos în hol, apoi am deschis uşa dormitorului. Am apăsat pe comutator şi am rămas încremenită în prag.

De fapt, aproape că am ţipat din nou.

Capitolul 135

Fetiţa lui Carolee, Allison, stătea pe patul meu. Asta era ceva destul de alarmant, dar felul în care arăta mă neliniştea şi mai tare. Ali era desculţă, purta o cămaşă de noapte subţire, cu găurele, şi plângea din toată inima.

Mi-am lăsat în jos pistolul şi m-am dus spre ea, am căzut în genunchi şi am apucat-o de umerii ei mici.

— Ali? Ali, ce este? Ce s-a *întâmplat?*

Fetiţa de opt ani s-a aruncat spre mine şi mi-a cuprins cu putere gâtul cu braţele. Tremura toată, trupşorul i se zguduia de suspine. Am îmbrăţişat-o şi-am bombardat-o cu întrebări, fără să-i dau măcar timp să răspundă.

— Ai păţit ceva? Cum ai ajuns aici, Ali? Ce s-a întâmplat?

Allison mi-a spus:

— Uşa era deschisă, aşa că am intrat.

După ce-a rostit aceste cuvinte, alte lacrimi au ţâşnit din cine ştie ce izvor misterios despre care nu-mi dădeam seama cât de mare putea să fie.

— Vorbeşte cu mine, Ali, am îndemnat-o, îndepărtând-o de mine, privind-o să văd dacă era rănită. Picioarele îi erau murdare şi tăiate. Casa lui Cat era la mai mult de un kilometru şi jumătate distanţă faţă de şcoală, dincolo de autostradă. Allison venise pe jos până aici.

Am încercat din nou să obţin nişte răspunsuri, dar Ali devenise incoerentă. S-a agăţat de mine, înghiţind aer şi tuşind de la scâncete, fără să aibă vreo logică.

Mi-am tras o pereche de blugi peste pantalonii de pijama din mătase şi mi-am încălţat pantofii pentru alergare. Mi-am strecurat pistolul în tocul de la umăr şi l-am acoperit cu jacheta din denim.

Am înfăşurat-o pe Ali în sveterul meu cu glugă şi am ridicat-o în braţe. Lăsând-o pe Martha în urmă, în dormitor, am pornit cu Ali spre uşa de la intrare.

— Scumpo, am anunţat-o pe copila cuprinsă de isterie, te duc eu acasă.

Capitolul 136

Foresterul lui Cat era chiar în spatele Explorerului, blocându-l. Cheile de la Bonneville erau în contact, iar „barca mare şi aurie” avea faţa îndreptată spre şosea.

Prin urmare, i-am prins lui Allison centura de siguranţă pe bancheta din spate şi m-am aşezat la volan, răsucind cheia în contact. Motorul a scos un *vrrruuumm* uşor, prinzând viaţă. Ajungând pe Autostrada 1, am semnalizat, cu gândul să virez spre nord, sub cerul trosnind de tunete şi săgetat de fulgere, către şcoală. Lucru şocant, Allison a ţipat:

— *NU!*

Am privit în oglinda retrovizoare şi i-am zărit chipul palid, cu ochii evident măriţi de groază. Mi-a arătat cu degetul spre sud.

— Nu vrei să mă duci acolo? *Lindsay, te roooog, grăbeşte-te!*

Teama şi graba lui Ali îmi dădeau fiori. Tot ceea ce puteam să fac era să am încredere în fetiţă, aşa că am mers spre sud până când Ali mi-a şoptit din spate: „Coteşte aici”, într-o intersecţie pustie.

Zgomotele şi pârâiturile artificiilor de 4 Iulie deja îmi pompaseră adrenalină în organismul şi aşa supraîncărcat. Fuseseră prea multe împuşcături în ultima vreme, şi mi se părea că fiecare pocnet era un glonţ.

Am apăsat pe acceleraţia Bonnevilleului pe drumul noroios şi şerpuit care se numea Cliff Road, derapând la curbe ca o diligenţă masivă pe iarbă. Am auzit în minte vocea mustrătoare a lui Keith: „E o maşină de *lux,* Lindsay. Nu trebuie să te rupi în figuri cu chestia asta”.

Am pătruns printr-un tunel întunecos de eucalipţi care se deschidea până la urmă spre un vast peisaj muntos. În faţă şi în stânga noastră era o casă rotundă din stuc, atârnând pe una dintre muchiile dealului.

Am privit din nou în oglinda retrovizoare.

— Acum ce facem, Ali? Cât mai mergem?

Allison mi-a arătat spre turnul rotund al casei. Apoi şi-a acoperit ochii cu palmele. Vocea abia dacă i se mai auzea.

— Am ajuns.

Capitolul 137

Am tras maşina pe marginea drumului şi mi-am ridicat privirea spre casă: o coloană cu trei etaje din panouri din sticlă şi stuc. Două fascicule subţiri de lumină se mişcau sporadic la primul nivel.

„Lumini de lanterne.”

Altfel, casa era în întuneric.

În mod cert, înăuntru erau oameni care n-aveau ce să caute acolo. Mi-am pipăit în grabă buzunarele jachetei din denim şi mi s-a făcut rău când mi-am dat seama că îmi lăsasem telefonul mobil pe masa de lângă pat. Parcă-l şi vedeam acolo, zăcând sprijinit de ceas.

Asta era o chestie destul de neplăcută.

N-aveam staţie în maşină, n-aveam întăriri şi nu purtam vestă antiglonţ. Dacă era vorba despre o crimă în desfăşurare, să intru singură în casa aceea nu era o idee foarte bună.

— Ali, am spus, trebuie să mă duc după ajutor.

— Nu poţi, Lindsay, m-a contrazis ea, vocea auzindu-se ca o şoaptă. *Toţi vor muri.*

M-am întors şi i-am atins faţa cu mâna. Gura lui Ali avea colţurile îndreptate în jos, iar încrederea care i se citea în ochi îmi frângea inima.

— Întinde-te acolo, pe bancheta din spate, am sfătuit-o pe fetiţă. Aşteaptă-mă şi să nu te mişti până când nu mă întorc.

Capitolul 138

Lumina puternică a lunii inunda terenul deluros, aruncând umbre adânci care păcăleau privirea şi te făceau să crezi că dedesubt se deschideau prăpăstii adânci. Am rămas lângă desişul de la marginea drumului, dând ocol luminişului până când am ajuns la partea lipsită de ferestre a casei, deasupra nivelului solului.

Un SUV masiv era parcat lângă casă, în apropierea unei uşi simple din lemn. Clanţa s-a deschis uşor la apăsarea mea, iar uşa s-a dat în lături, dezvăluind un antreu.

Am bâjbâit prin întuneric, înaintând până într-o bucătărie spaţioasă. De acolo, am trecut într-o încăpere mare, cu tavanul înalt, luminată de razele lunii.

Am rămas pe lângă pereţi, ocolind canapelele lungi îmbrăcate în piele şi ghivecele mari cu palmieri şi cu iarbă de pampas. Mi-am ridicat privirea la timp cât să zăresc lumina unei lanterne dispărând în susul scărilor.

Mi-am scos pistolul şi am început să urc treptele, câte două odată, ghemuindu-mă atunci când am ajuns pe platforma de sus.

Am ascultat dincolo de sunetul propriei respiraţii şi am auzit şoapte slabe care veneau dinspre camera din capătul holului.

Apoi un ţipăt ascuţit străpunse aerul. Am alergat spre uşă, am apăsat pe clanţă şi am deschis-o izbind cu piciorul.

Am măturat interiorul cu privirea. Era un pat mare, iar o femeie stătea cu spatele lipit de tăblia patului. O siluetă îmbrăcată în negru ţinea un cuţit la beregata femeii.

— *Mâinile sus,* am strigat. *Aruncă imediat cuţitul!*

— E prea târziu, s-a auzit o voce. Întoarce-te şi cară-te naibii de-aici.

Am întins mâna spre întrerupător şi am aprins lumina. Ceea ce am văzut era şocant, îngrozitor, de necrezut. Intrusul cu cuţitul în mână era Carolee Brown.

Capitolul 139

Carolee era pe cale să comită o *crimă.* Mintea mi s-a blocat pentru o clipă, iar eu mă străduiam să pricep inimaginabilul, în clipa în care am izbutit să-l repun în mişcare, am reacţionat, lătrând un ordin din fundul plămânilor:

— Îndepărtează-te de ea, Carolee. Ţine-ţi mâinile la vedere.

— Lindsay, a spus ea, pe un ton înnebunitor de rezonabil. Te rog să pleci. E deja moartă, indiferent ce s-ar întâmpla. Nu poţi să mă opreşti.

— Ultima şansă, am insistat, trăgând cocoşul pistolului. Lasă jos cuţitul sau te omor.

Femeia din pat a scâncit în timp ce Carolee măsura din ochi distanţa dintre noi şi calcula cam de cât timp ar avea nevoie ca să-i taie beregata femeii până să-i trag eu un glonţ în scăfârlie.

Şi eu făceam aceleaşi calcule.

— Faci o greşeală imensă, a spus cu regret Carolee. Eu sunt personajul pozitiv, Lindsay. Chestia asta pe care-o vezi aici, Melissa Farley asta, e un gunoi ordinar.

— Aruncă aici cuţitul, cu mare atenţie, i-am cerut, strângându-mi atât de tare pistolul în mâini, încât încheieturile mi se albiseră.

Aş fi fost capabilă s-o împuşc pe Carolee, dac-aş fi fost nevoită? Chiar n-aveam habar.

— *N-o* să mă împuşti, a zis ea atunci.

— Cred c-ai uitat cine sunt.

Carolee a dat să vorbească din nou, dar hotărârea întipărită pe chipul meu a oprit-o. *Aş fi* împuşcat-o, şi era suficient de deşteaptă încât să-şi dea seama de asta. A zâmbit slab fără vlagă, apoi şi-a azvârlit cuţitul pe covor, la picioarele noastre.

I-am tras cuţitului un şut, împingându-l sub un birou, apoi i-am ordonat lui Carolee să se culce la podea.

— În genunchi! i-am strigat. Ţine-ţi mâinile în faţă! Am împins-o la podea, cu faţa în jos, i-am cerut să-şi încrucişeze mâinile după ceafă şi apoi să-şi pună gleznele una peste cealaltă, am percheziţionat-o şi n-am găsit nimic altceva decât o curea subţire din piele în jurul taliei. Apoi mi-am aruncat privirea spre femeia din pat.

— Melissa? Eşti bine? Sună la 911. Spune-le că avem o tentativă de crimă cu violenţă în desfăşurare şi că un poliţist are nevoie de ajutor.

Femeia s-a întins după telefonul de lângă pat, ţinându-şi ochii aţintiţi asupra mea.

— Îl are ostatic pe soţul meu, mi-a spus ea. Un bărbat e în baie cu Ed.

Capitolul 140

Am urmărit privirea pe care Melissa Farley şi-o îndrepta printre umbre către uşa aflată în stânga patului.

Uşa s-a deschis încet şi un bărbat a păşit ţeapăn în cameră, cu privirea sălbatică în spatele ochelarilor stropiţi cu sânge.

Am remarcat toate detaliile, pe măsură ce bărbatul se apropia de mine: tricou negru îmbibat de sânge; cureaua de la pantaloni, scoasă, atârnându-i de mâna stângă, în care-o ţinea de catarama din argint; un cuţit urât de vânătoare în mâna dreaptă.

Gândurile mi se învălmăşeau în minte, în vreme ce mă întrebam nu unde era *acum* cuţitul, ci *unde avea să ajungă în clipa următoare.*

— Aruncă arma, am strigat spre el. *Arunc-o acum, sau trag!*

Buzele bărbatului s-au strâmbat într-un zâmbet aspru, iar privirea era cea a unui om pregătit să moară. Continua să vină spre mine, cu cuţitul însângerat îndreptat în faţă.

Mi-am mijit ochii ca să mă pot concentra la ceea ce ar fi necesar să fac pentru a supravieţui. Erau prea multe asupra cărora trebuia să mă concentrez, prea multe de controlat.

Carolee era în spatele meu şi nu era legată.

Bărbatul cu cuţitul ştia asta, la rândul lui. Buza superioară i s-a răsfrânt.

A rostit:

— R-r-ridică-te! Putem să scăpăm de ea.

Am încercat să calculez ce s-ar fi întâmplat dacă-l împuşcam. Era la mai puţin de trei metri distanţă faţă de mine.

Chiar dacă-l nimeream direct în piept, chiar dacă-i opream bătăile inimii, distanţa era prea mică.

El tot venea.

Mi-am ridicat pistolul, am strâns degetul pe trăgaci, dar tocmai atunci Melissa Farley s-a rostogolit peste pat, năpustindu-se spre baie.

— *Nu!* am ţipat eu. Rămâi unde eşti!

— Trebuie să mă duc la *bărbatul* meu!

N-am auzit uşa deschizându-se în *spatele* meu. N-am auzit că intră altcineva în cameră. Dar, dintr-odată, era acolo.

— *Bobby, nu!* a ţipat Allison.

Şi, pentru o clipă care mi s-a părut foarte lungă, totul s-a oprit în loc.

Capitolul 141

Bărbatul pe care Allison îl strigase Bobby a încremenit. S-a încordat şi am observat cum chipul îi era cuprins de tulburare.

— Allison, a spus el, ar trebui să fii acasă.

Bobby! Bâlbâiala nu mă făcuse să-mi dau seama, dar acum îi recunoşteam chipul. Era Bob Hinton, avocatul din oraş care dăduse cu bicicleta peste mine. N-aveam timpul necesar să-mi dau seama exact în ce fel se potrivea el în peisaj.

Allison a venit din spatele meu, ca şi cum ar fi mers într-un vis. S-a dus spre Bob Hinton şi şi-a petrecut mâinile în jurul taliei lui. Voiam s-o opresc, dar, înainte să fac asta, Hinton şi-a întins braţele în jurul ei şi a ţinut-o strâns.

— Surioară, a şoptit el, n-ar trebui să fii aici. Nu trebuie să vezi asta.

Tensiunea mi-a scăzut brusc, iar transpiraţia din palmă făcea ca degetul să-mi alunece de pe trăgaci. Continuam să ţintesc spre Hinton.

Încercam să-mi găsesc pe furiş un unghi mai bun, dar Hinton a întors-o pe fetiţa uimită către mine. Vedeam că şi el era şocat.

— Bob, am zis, punându-mi tot sufletul în ceea ce spuneam. Voiam ca el să mă creadă. Rămâne la alegerea ta. Dar îţi zbor creierii, dacă nu arunci cuţitul şi nu te laşi imediat în genunchi.

Bob s-a aplecat, ascunzându-şi faţa în spatele lui Allison, transformând-o într-un scut. Bănuiam că avea să-şi pună cuţitul la beregata ei şi să-mi ceară să-mi arunc pistolul. *Şi aş fi fost nevoită să fac asta.*

Nu mă aşteptam la privirea încărcată de o nesfârşită tristeţe care i-a apărut pe chip în timp ce-şi apăsa obrazul de cel al lui Allison.

— Of, Ali, Ali, nu eşti destul de mare încât să înţelegi.

Ali a clătinat din cap.

— Ştiu totul, Bobby. Trebuie să renunţi. Trebuie să-i spun totul lui Lindsay.

O străfulgerare roşie mi-a distras atenţia de la priveliştea halucinantă din faţa mea. Melissa Farley aproape că s-a prăbuşit peste pragul uşii de la baie. Partea din faţa a cămăşii ei de noapte era întunecată de sânge.

— O ambulanţă, a gâfâit ea. Chemaţi o ambulanţă. Vă rog! Ed încă trăieşte.

Capitolul 142

Zece minute mai târziu, s-a auzit vaietul sirenelor şi girofarurile maşinilor de poliţie începură să gonească pe şoseaua sinuoasă de la poalele dealului. Deasupra, se auzeau urlând elicele elicopterelor Medevac.

Melissa Farley a intrat înapoi în baie, la soţul ei.

— Allison, am spus, te rog, du-te jos şi deschide-le uşa poliţiştilor.

Bob încă o ţinea strâns pe Allison în braţele lui. Fetiţa şi-a întors ochii mari spre mine şi m-a privit fix. Buzele îi tremurau, ca şi cum abia s-ar fi abţinut să nu plângă.

— Du-te, draga mea, i-a spus Carolee, din locul în care se afla, pe podea. E în regulă.

La zece paşi distanţă de mine, chipul lui Bob se ofilea văzând cu ochii; expresia era aceea a unui om învins. A strâns-o de umeri pe Allison, iar eu am icnit fără să vreau. Apoi i-a dat drumul fetiţei.

Imediat după ce-a ieşit Ali din cameră, fiind în siguranţă, am explodat:

— *Cine sunteţi voi doi?* Ce v-a făcut să credeţi că puteţi scăpa cu faţă curată din asta?

M-am îndreptat spre Bob Hinton, i-am zburat cuţitul din mână şi i-am ordonat să-şi lipească palmele de perete. I-am recitat drepturile în timp ce-l percheziţionam.

— Îţi înţelegi drepturile?

Râsul lui era ascuţit, dar sardonic.

— Mai bine decât majoritatea, a spus el.

Am găsit asupra lui Hinton unelte pentru tăiat sticla şi o cameră foto, pe care le-am pus deoparte. Apoi l-am obligat să se culce la podea şi m-am aşezat pe marginea patului aceluia mare, ţinându-mi pistolul îndreptat spre el şi spre Carolee.

Nici măcar n-am clipit până când n-am auzit paşii greoi duduind pe scară.

Capitolul 143

Era trecut de ora trei dimineaţa şi mă aflam din nou la secţia de poliţie. Comandantul Stark stătea cu Bob Hinton în camera pentru interogatorii, unde Bob descria în detaliu multiplele crime pe care el, Carolee şi Keith le comiseseră în Half Moon Bay.

Eu stăteam cu Carolee în biroul comandantului, cu un vechi reportofon Sony cu casetă între noi, pe masa dezordonată de lucru a lui Peter Stark. Un detectiv ne adusese două ceşti cu cafea într-o cutie din carton, apoi se postase în pragul uşii, în timp ce eu o interogam pe Carolee.

— Cred c-aş vrea să vorbesc cu avocatul meu, mi-a spus Carolee, pe un ton categoric.

— Cu Bob, vrei să spui? Poţi să mai aştepţi câteva minute? am izbucnit eu. Te toarnă chiar acum, iar noi vrem să notăm totul.

Carolee mi-a aruncat un zâmbet buimac.

Şi-a îndepărtat un fir de păr de pe gulerul din mătase neagră, apoi şi-a strâns mâinile cu o manichiură îngrijită în poală. Nu puteam să mă abţin să nu mă holbez la ea.

Carolee îmi fusese prietenă. Ne împărtăşirăm gândurile, îi spusesem să mă sune dacă avea nevoie de mine. Îi idolatrizam fiica.

Chiar şi acum, părea demnă, coerentă, *aparent* sănătoasă.

— Poate că vrei un alt avocat, i-am zis.

— Nu contează, mi-a răspuns ea. N-o să mai conteze.

— Bine. Atunci de ce nu vorbeşti cu mine?

Am pornit reportofonul, mi-am precizat numele, ora şi data, numărul meu de la insignă şi numele persoanei interogate. Apoi am derulat banda înapoi şi am ascultat înregistrarea, ca să mă asigur că aparatul funcţiona. Satisfăcută, m-am lăsat pe spătarul scaunului pivotant al comandantului.

— Bine, Carolee. Hai să auzim, am îndemnat-o.

Fermecătoarea femeie, într-o vestimentaţie perfectă Donna Karan, a stat o secundă ca să-şi pună în ordine gândurile, înainte să vorbească pentru înregistrare.

— Lindsay, a spus ea, gânditoare, trebuie să înţelegi că au abătut asta *singuri* asupra lor. Soţii Whittaker se ocupau cu pornografia infantilă. Soţii Daltry îşi înfometau de fapt gemenii. Făceau parte dintr-o sectă religioasă ciudată, care-i învăţa că nu trebuie să le dea copiilor mâncare solidă.

— Şi nu te-ai gândit să anunţi Protecţia Copilului?

— Am raportat de nenumărate ori. Însă Jake şi Alice erau şireţi. Îşi ticseau rafturile din cămară cu mâncare, dar nu le-o dădeau copiilor!

— Şi doctorul O'Malley? Cum a fost cu el şi cu soţia lui?

— Doctorul îşi vindea propria fiică pe internet. Pusese o cameră de filmat în dormitorul ei. Proasta aia de Lorelei ştia. *Caitlin* ştia. Sper că bunicii ei s-o ajute. Aş fi vrut s-o ajut şi eu.

Cu cât vorbea mai mult, cu atât înţelegeam mai bine profunzimile narcisismului ei. Carolee şi adepţii ei luaseră asupra lor misiunea de a elimina abuzurile asupra copiilor din Half Moon Bay, substituindu-se întregului sistem judiciar: judecător, juraţi şi călăi. Şi, în felul în care descria ea lucrurile, totul părea să fie logic.

Dacă n-ai fi ştiut ce făcuse.

— Carolee. *Ai omorât opt oameni.*

Ne-a întrerupt o bătaie în uşă. Detectivul a întredeschis uşa, şi l-am văzut pe comandant afară. Chipul îi devenise cenuşiu de oboseală. Am ieşit pe hol.

— Au sunat de la spitalul Coastside, mi-a spus. Hinton i-a aplicat bărbatului lovitura fatală.

Am intrat înapoi în biroul comandantului. M-am aşezat la loc pe scaunul pivotant.

— Nouă oameni, Carolee. Ed Farley tocmai a murit.

— Şi-l mulţumesc lui Dumnezeu pentru asta, a replicat Carolee. Atunci când o să deschideţi hambarul din spatele curţii lor, o să trebuiască să-mi prindeţi o medalie pe piept. Soţii Farley făceau trafic cu fete din Mexic. Le vindeau

pentru sex prin toată ţara. Sună la FBI, Lindsay. E un pont mare.

Atitudinea lui Carolee era din ce în ce mai relaxată, în timp ce eu mă luptam din greu cu efectul acestei noi bombe. S-a aplecat, încrezătoare, spre mine. Seriozitatea de pe faţa ei era absolut dezarmantă.

— Am tot vrut să-ţi spun ceva de când te-am cunoscut, mi-a zis. Şi e ceva care n-are importanţă pentru nimeni altcineva decât pentru tine. Îl ţii minte pe John Doe al tău? Rahatul ăla îngrozitor avea un nume. Brian Miller. Şi eu sunt cea care l-a ucis.

Capitolul 144

Cu greu puteam să conştientizez ceea ce-mi spusese Carolee.

Ea îl omorâse pe John Doe al meu.

Moartea băiatului ăluia îmi stătuse pe creier vreme de zece ani bătuţi pe muchie. Carolee era prietena surorii mele. Acum încercam să mă obişnuiesc cu gândul că eu şi asasinul lui John Doe merseserăm pe cărări adiacente, care în cele din urmă se întâlniseră în camera asta.

— E o tradiţie ca un condamnat să primească o ţigară, nu-i aşa, Lindsay?

— La naiba, da, am spus. Câte vrei.

M-am întins spre un dulap cu dosare şi am luat de deasupra lui un cartuş de Marlboro. Am rupt cartonul şi am pus un pachet de ţigări şi o cutie cu chibrituri lângă cotul lui Carolee, cu o degajare pe care m-am văzut nevoită s-o mimez.

Aşteptam cu disperare să aud explicaţii despre băiatul a cărui viaţă pierdută o purtasem cu mine, în minte, timp de atâţia ani.

— Mulţumesc, mi-a spus Carolee, profesoara, mama, salvatoarea copiilor persecutaţi.

A înlăturat celofanul şi foiţa de pe gura pachetului şi apoi l-a desfăcut, scoţând o ţigară. Un băţ de chibrit a scăpărat, şi mirosul de sulf s-a înălţat în aer.

— Keith avea doar doisprezece ani atunci când a venit la şcoala mea. De aceeaşi vârstă cu fiul meu, Bob, mi-a spus ea. Băieţi încântători, amândoi. Extrem de promiţători.

Am ascultat cu mare atenţie cum descria Carolee înfăţişarea lui Brian Miller, un băiat mai mare, un fugar care-i câştigase încrederea şi care devenise consilier la şcoala ei.

— Brian i-a violat în repetate rânduri, pe Keith şi pe Bob, şi le-a violat şi minţile, de asemenea. Avea un cuţit de la Forţele Speciale. I-a ameninţat c-o să-i transforme în fetiţe dacă ar povesti vreodată cuiva despre ceea ce le făcea.

Câteva lacrimi au alunecat din ochii lui Carolee. A alungat fumul cu mâna, de parcă acesta ar fi făcut-o să lăcrimeze. Mâna îi tremura în clipa în care-şi ducea la gură ceaşca de cafea.

Singurul sunet din cameră era şuieratul domol al benzii magnetice depănându-se de pe o rolă pe cealaltă a reportofonului Sony.

Atunci când Carolee a început din nou să vorbească, vocea i se auzea mai încet. M-am aplecat spre ea, astfel încât să nu pierd niciun cuvânt.

— După ce Brian a încetat să-şi facă mendrele cu băieţii, a dispărut, luându-le cu el inocenţa, demnitatea, respectul de sine.

— De ce n-ai anunţat poliţia?

— Uite, am raportat, dar până să-mi spună Bobby totul, timpul trecuse. Iar poliţiştii nu erau interesaţi de şcoala mea pentru fugari. A durat ani de zile până când Keith a putut să zâmbească din nou, a continuat Carolee. Bob era şi mai fragil. Atunci când a încercat să-şi taie venele, a trebuit să fac ceva.

Carolee a început să se joace cu ceasul de la încheietură, cu un gest graţios, feminin, dar furia îi schimonosea trăsăturile, o furie care părea la fel de proaspătă acum ca şi cu un deceniu în urmă.

— Continuă, am îndemnat-o. Te ascult, Carolee.

— L-am găsit pe Brian locuind într-un hotel de tranzit din Tenderloin, mi-a spus. Îşi vindea trupul. L-am scos în oraş, la o masă bogată, cu mult vin. Mi-am permis să-mi amintesc cât de mult îmi plăcuse odată de el, iar el m-a crezut. A crezut că-i eram încă prietenă. I-am cerut cu frumosul o explicaţie. În felul în care mi-a spus-o, ceea ce se întâmplase între el şi băieţi fusese „o dragoste romantică”. Poţi să crezi una ca asta?

Carolee a izbucnit în râs şi şi-a scuturat ţigara în scrumiera din tablă subţire de aluminiu.

— Am mers înapoi la el acasă, împreună cu el, a continuat Carolee. Adusesem lucrurile lui cu mine: un tricou, o carte, alte chestii. Când s-a întors cu spatele, l-am

înşfăcat. I-am tăiat beregata cu propriul lui cuţit. Nu-i venea să creadă. A încercat să ţipe, dar îi retezasem corzile vocale, înţelegi. Apoi l-am biciuit cu cureaua, în timp ce agoniza. A fost bine, Lindsay. Ultimul chip pe care l-a văzut Brian a fost *al meu.* Ultima voce pe care-a auzit-o Brian a fost *a mea.*

Imaginea lui John Doe cu numărul 24 mi-a răsărit în minte, animată şi transformată într-o fiinţă vie de povestea lui Carolee. Chiar şi dacă fusese tot ceea ce spunea ea că fusese, era totuşi o victimă, condamnată şi executată fără proces.

Coincidenţa finală, de-a dreptul mortală, era aceea că atunci Carolee mâzgălise „Nimănui nu-i pasă” pe peretele hotelului. Totul apăruse în ziare. Zece ani mai târziu, decupajele din ziar fuseseră găsite în bizara colecţie de povestiri despre crime adevărate a Sarei Cabot. Ea şi fratele ei copiaseră, pur şi simplu, de-acolo sloganul.

Am deschis un carneţel şi l-am pus pe birou, în faţa lui Carolee, apoi i-am înmânat un pix. Mâna îi tremura atunci când a început să scrie. Şi-a înclinat capul frumuşel:

— O să scriu că am făcut totul pentru copii. Că am făcut totul pentru *ei…*

— Bine, Carolee. E perfect. E povestea ta.

— Dar înţelegi, nu, Lindsay? Cineva trebuia să-i salveze. *Eu eram aceea. Sunt o mamă bună.*

Fumul se încolăcea în jurul nostru, în timp ce ne priveam fix.

— Pot să înţeleg ura faţă de oamenii care le-au făcut lucruri groaznice unor copii nevinovaţi, am spus. Dar crima, nu. N-o s-o înţeleg niciodată. Şi n-o să înţeleg niciodată cum de-ai putut să-i faci una ca asta lui Allison.

Capitolul 145

Am mers de-a lungul aleii posomorâte numite Gold Street până când am ajuns la firma din lămpi cu neon. Mare, cu litere uriaşe, albastre. Am intrat prin cadrul uşii mărginit de cărămizi, şi acordurile înfundate ale unui mic pian cu coadă m-au făcut să mă înfior.

Tavanul înalt, fumul de ţigară plutind deasupra lungii curburi a barului din lemn de mahon, precum şi accesoriile şi ornamentele în stil art deco îmi aminteau de o versiune hollywoodiană a unei taverne din anii 1920.

M-am îndreptat către şeful de sală, care m-a informat că eram prima sosită.

L-am urmat în sus pe scări, până la etajul al doilea, apoi m-am aşezat într-unul dintre separeurile în formă de potcoavă aflate deasupra barului.

Am comandat un rom Dark Stormy Gosling Black Seal şi bere din ghimbir şi tocmai sorbeam din el, când a venit spre mine cea mai bună prietenă a mea.

— Te cunosc eu *pe tine,* mi-a spus Claire, strecurându-se în separeu şi învăluindu-mă într-o puternică îmbrăţişare. Eşti fata care s-a dus şi-a rezolvat o grămadă de crime fără niciun pic de ajutor din partea prietenelor ei.

— Şi a supravieţuit ca să spună mai departe povestea, am completat eu.

— Era gata-gata, din câte-am auzit.

— Stai puţin, a întrerupt-o Cindy, intrând în grabă în separeu pe cealaltă parte a mea. Vreau să aud. Varianta oficială, dacă nu te superi, Lindsay. Cred că s-ar impune un mic profil pentru asul nostru în materie de omucideri.

Am pupat-o pe obraz.

— O să trebuiască să pui asta la punct cu asistentul meu pentru relaţii publice, am replicat.

— Eşti o pacoste, mi-a întors-o Cindy, pupându-mă la rândul ei.

Claire şi Cindy comandaseră fiecare câte una dintre băuturile acelea exotice pentru care era atât de renumit

barul, până când a sosit şi Yuki, direct de la birou. Era încă în costumul ei de avocat, dar avea o şuviţă nouă, de un roşu obraznic, în părul ei negru lucios.

Stridiile şi creveţii flambaţi şi-au făcut apariţia, în timp ce biftecul tartar era preparat pe loc de un chelner pe o măsuţă alăturată. Pe măsură ce ni se serveau mâncărurile şi băuturile, le-am povestit fetelor despre întâmplarea din casa de pe deal.

— A fost atât de al naibii de ciudat faptul că am considerat-o prietenă, le-am spus eu despre Carolee, şi că, de fapt n-o cunoşteam absolut deloc.

— Asta te face să te îndoieşti de intuiţia ta, a fost de părere Cindy.

— Exact. Şi a păcălit-o şi pe sora mea.

— Crezi că-ţi urmărea orice mişcare pentru faptul c-ai investigat asasinarea lui Brian Miller? s-a interesat Claire.

— Mda. Şi-a ţinut prietenii aproape, şi duşmanii, şi mai aproape.

— În cinstea lui John Doe numărul 24. Cazul lui e acum încheiat, a toastat Yuki, ridicându-şi paharul.

— Cazul e încheiat, am repetat toate, ciocnindu-ne paharele.

Am comandat peşte fugu, calcan cu sparanghel, spaghete cu homar de Maine şi friptura New York Black Angus, şi, cumva, între înghiţiturile din extraordinarele mâncăruri şi încercările fiecăreia de a vorbi, toată lumea şi-a spus propria poveste.

Cindy scria un articol despre un spărgător de bănci care fusese prins pentru că-şi scrisese bileţelul cu „mâinile sus” pe spatele propriului formular de depunere.

— A lăsat biletul acolo şi a plecat cu banii, a încheiat Cindy. Poliţia îl aştepta acasă. Ăsta merge direct în fruntea rubricii mele de „Hoţi proşti”.

— Am şi eu una pentru voi, a intervenit Yuki. Clientul meu ca să nu-i pomenim numele e fiul vitreg al unuia dintre asociaţii de la firmă, şi am fost *nevoită să*-l apăr, ne-a explicat ea, răsucindu-şi şuviţa roşie între degete. La uşa lui au bătut nişte poliţişti care căutau un suspect de jaf.

Omul meu a spus: „Intraţi”, pentru că nu ştia nimic despre vreun jaf. Apoi le-a zis: „Căutaţi oriunde vreţi… în afară de pod”.

— Continuă, continuă, am rugat-o toate.

Yuki a sorbit din cocktailul ei Germain Robin Sidecar şi şi-a rotit privirea în jurul mesei.

— Judecătorul a eliberat un mandat de percheziţie, iar poliţiştii au găsit în podul clientului meu o întreagă plantaţie de marijuana în soluţie apoasă şi cu un sistem de iluminat ca pentru seră. Sentinţa se pronunţă săptămâna viitoare, a precizat ea, peste râsetele noastre.

În timp ce conversaţia se învolbura în jurul mesei, mă consideram norocoasă pentru faptul că eram din nou cu gaşca asta. Ne simţeam atât de bine împreună şi împărtăşeam atât de multe… chiar şi cu noua noastră prietenă, Yuki, care fusese admisă în unanimitate în grup pentru meritul că-mi salvase pielea şi, din câte ştiam, chiar viaţa.

Tocmai urma să comandăm desertul, când am zărit un bărbat cunoscut, cu părul cărunt, care venea spre noi şchiopătând uşor.

— Boxer, mi-a spus Jacobi, fără ca măcar să le bage în seamă pe fetele din jur. Am nevoie de tine acum. Maşina e afară, cu motorul pornit.

Mi-am acoperit paharul acum gol cu palma, într-un gest reflex. Pulsul mi s-a accelerat şi în minte a început să mi se deruleze o succesiune de imagini cu o urmărire cu maşini şi împuşcături.

— Ce se-ntâmplă? l-am întrebat.

Şi-a aplecat faţa spre mine, dar, în loc să şoptească, m-a sărutat pe obraz.

— Nu se-ntâmplă nimic, a spus el. Era vorba să ies dintr-un tort, dar fetele tale m-au convins să nu fac asta.

— Mersi, Jacobi, am spus, izbucnind în râs. Mi-am lăsat mâna pe braţul lui. Stai jos cu noi la desert.

— N-am nimic împotrivă să stau.

Jacobi s-a strecurat în separeu, iar noi ne-am mutat fiecare cu câte un scaun mai încolo, ca să-i facem loc.

Chelnerul ne-a adus Dom Perignon de la gheaţă – mulţumesc, Jacobi –, şi apoi, când cupele noastre au fost pline, vechii şi noii mei prieteni au ciocnit în cinstea reîntoarcerii mele.

— Pentru Lindsay. Bun venit acasă!

EPILOG

Capitolul 146

În prima săptămână după ce m-am întors la lucru, am fost luată pe sus ca de un uragan de gradul cinci.

Telefonul suna non-stop, iar poliţiştii veneau mereu la uşa mea cu câteva zeci de cazuri care trebuiau rezolvate în cea mai mare viteză. Totul era pe alarmă roşie.

Dar problema cea mai dureroasă pentru mine era faptul că media departamentului în ceea ce priveşte cazurile rezolvate se învârtea în jurul a cincizeci la sută, ceea ce ne arunca foarte aproape de limita de jos a departamentelor de omucideri din marile oraşe.

Nu era vorba că n-am fi fost buni; eram, pur şi simplu, prea puţini, copleşiţi, iar echipa era decimată. Toată săptămâna se anunţaseră mulţi bolnavi.

Atunci când Jacobi a ciocănit în uşa din sticlă în dimineaţa aceea de vineri, i-am spus să intre.

— Locotenente, s-au tras focuri de armă pe Ocean Beach, doi oameni căzuţi. O maşină e la locul faptei, alta e pe drum, iar ofiţerii încă solicită întăriri. Martorii sunt panicaţi şi au început să se împrăştie.

— Unde e partenerul tău?

— Şi-a luat zi liberă.

Îi vedeam pe toţi cei din echipă prin pereţii din sticlă ai biroului meu. Singurul poliţist fără o grămadă de cazuri active pe birou eram eu. Mi-am înşfăcat jacheta de pe spătarul scaunului.

— Bănuiesc c-o să mergem noi doi, l-am anunţat pe fostul meu partener. Spune-mi tot ce ştii.

— Două grupuri din Daly City şi din Oakland s-au încăierat în parcarea de lângă plajă, m-a informat Jacobi.

Am coborât în goană scările şi, odată ajunşi afară, pe McAllister, Jacobi a descuiat maşina şi s-a urcat la volan.

— A început cu cuţite, apoi a apărut un pistol. Două victime moarte pe loc, una rănită. Doi făptaşi sunt arestaţi. Un altul a izbutit s-o şteargă cu placa de surf şi a îngropat pistolul în nisip.

Deja îmi imaginam scena crimei, privind înainte şi încercând să reconstitui totul.

— Avem nevoie de scufundători, am spus, ţinându-mă de bord în timp ce luam curba spre Polk.

Jacobi mi-a aruncat un zâmbet neobişnuit de larg.

— Pentru ce a fost asta, Jacobi?

— Iartă-mă, locotenente, mi-a spus el, încercând să acopere zgomotul sirenei. Mă gândeam.

— Da?

— Încă-mi face plăcere să lucrez cu tine, Boxer. E bine că eşti din nou pe cai.